

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

JENNIFER ASHLEY

"Ashley writes the kinds
of heroes I crave."
—Elizabeth Hoyt,
New York Times
Bestselling Author

SCANDAL AND THE DUCHESS

Inter
Mix

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Skandal ve Düşes

Jennifer Ashley

InterMix Books, New York

İNTERMİKS KİTAPLAR
PENGUIN GROUP PENGUIN GROUP (USA) LLC
TARAFINDAN YAYIMLANMIŞTIR
375 HUDSON STREET, NEW YORK, NEW YORK 10014, ABD

ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda - Hindistan - Güney Afrika - Çin

penguen.com

Bir Penguin Random House Şirketi

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

SKANDAL VE DÜŞES

Bir InterMix Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

InterMix e-Kitap baskısı / Eylül 2014

Telif hakkı© 2014 by Jennifer Ashley.

Rules for a Proper Governess kitabından alıntıdır, telif hakkı© 2014 Jennifer Ashley'e aittir.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group, Penguin
Group (USA) LLC'nin bir bölümü,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

e-Kitap ISBN: 978-1-101-61593-5

INTERMIX

InterMix Books, Penguin Group (USA) LLC'nin bölümleri olan The Berkley Publishing Group ve New American Library tarafından yayınlanmaktadır,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

INTERMIX® ve "IM" tasarımı Penguin Group (USA) LLC'nin tescilli ticari markalarıdır

Sürüm_1

İçindekiler

Başlık

Sayfası

Kopya

hakkı

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü Sonsöz

Uygun Bir Mürebbiye İçin Kurallara Kısa Bir Bakış

Yazar Hakkında

Jennifer Ashley tarafından da

Birinci Bölüm

Kasım 1885

Bu kadar sarhoşken yapılacak tek bir şey vardı. Steven McBride parasının geri kalanını masanın üzerine bıraktı ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

"Bölüşün," dedi toplanan adamlara, İskoç aksanıyla. "Artık kartlarımı göremiyorum ve nasıl olsa benden alacaksınız. İyi geceler."

Bazıları en az kendisi kadar sarhoş olan arkadaşları ve tanıdıkları ya güldüler ya da homurdanarak kâğıtlarına geri döndüler. Birçoğunun *lanet olası İskoç sonradan görmesi* diye düşündüğünü biliyordu.

Bazıları bundan çok daha kötüsünü düşündü - hikayeyi bilenler karanlık bakışlarıyla. *Ordu onu dışarı atmalıydı.*

Steven izindeyken neden ağzına kadar içki içtiğini ve bu yılın başlarında eve neden geldiğini çok iyi biliyordu. Nedenini bilmek kâğıt odasından çıkmasını, merdivenlerden aşağı inmesini -kim koymuştu ki kâğıt odasını üst kata- ve sendeleyerek sokağa çıkmasını kolaylaştırmadı.

Bir aşağı bir yukarı arabasını aradı, sonra kendisini bu geceki suareye götürmesi için bir araba kiraladığını hatırladı. Steven hayal meyal arabayı kovduğunu, her şeyi bir kenara attığını ve arabacıya eve kendi başına gideceğini söylediğini hatırlıyordu. Kasım soğuğu çok sertti, sokakta rüzgâr Steven'in üniforma ceketini delip geçiyordu. Steven'in

alayı şu anda sıcak bir ülke olan Batı Afrika'daydı. Aslında çok sıcaktı ama Afrika harika insanlarla dolu harika bir dünyaydı. Orada hiçbir şey bu donmuş Londra gibi değildi.

Geçitten aşağı doğru uğuldayan rüzgâr, sarhoş haliyle bile onu sokuyordu.

Kaldığı yer ne taraftaydı? Steven'in Londra'da kalıcı bir evi yoktu, bu yüzden şehre her geldiğinde genellikle oda kiralıyordu - bekâr beylere hitap eden daireler. Her aynı bölgede kalırdı, ama nadiren

Aynı evde, hatta aynı sokakta. Bazen odalarla hiç uğraşmaz ve Langham gibi bir otelde kalırdı.

Langham, tanıdık . Steven şimdi orada mı yaşıyordu?
Yoksa bu geçen yıl mıydı?

Steven sokakta şaşkın şaşkın durduğunu, rüzgârla savrulduğunu fark etti. Yoldan geçenler, bu kemik gibi soğuk gecede ne kadar varsa, ona şüpheyle bakıyorlardı.

Keskin, çimenli at gübresi kokusu dikkatini çekti. Bir at arabası ağır ağır ilerliyor, atlar yürürken bile atların yaptığını yapıyordu. Afrika'daki yaban kedileri tuvaletlerini nereye yaptıkları konusunda ketum davranır, bunu en kurnaz avcılar dışında herkesten saklarlardı. Londra atları ise tuvaletlerini sokağa bırakır, insanlar da arkalarından gelip onlar için süpürürdü. Hangi hayvan daha zekiymiş?

Steven arabaya doğru yarı koştu, yarı tökezledi. Bir faytona ihtiyacı vardı. Taksiciye onu Langham'a götürmesini söyleyebilirdi, orada kendisine bir oda bulacaklardı, önceden rezervasyon yaptırmış olsun ya da olmasın.

Şekli bir fayton için yanılttı ama Steven'ın umurunda değildi. Bir yere gitmesi gerekiyordu, yoksa sokakta düşecek ve gecenin geri kalanını kaldırımlarda baygın geçirecekti. Londra'nın bu bölgesinde, bu havada bile, uyandığında üzerinde fazla bir şey kalacağından şüpheliydi.

Araba durdu. Rüzgâr Steven'ı keserek gözlerini sulandırdı. Soğuğa karşı kollarını kavuşturdu ve başı eğik bir şekilde arabaya doğru koştu.

Arabanın daha önce durduğu ışıklı evden kalın bir pelerin ve kapüşon giymiş bir kadın çıktı. Eşiği geçer geçmez dört ya da beş kişi birden ortaya çıkarak yolunu kesti.

"İşte "

"Düşes . . . Majesteleri . . . "

", okuyucularım bu geceki elbisenizin tarifine bayılacaklar. Hâlâ yas tutuyor musunuz?"

"Majesteleri, bir dükü tuzağa düşürmek ve onu düğün yatağında öldürmek nasıl bir duyguydu?"

"Majesteleri, Posenby Kontu ile flört ettiğinize dair söylentiler var. Ya da oğluyla. Bazıları her ikisini de düşünüyor. Hangisi olduğunu bize söyler misiniz?"

Lanet olası gazeteciler, diye düşündü Steven tiksintiyle. Skandal sayfaları için biraz daha pislik peşindeydiler. Steven'ın pelerinlinin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

kadıncı ve hiç ilgilenmiyordu. Tek istediği arabaya binmekti - özel olsun ya da olmasın, arabacıya onu istediği yere götürmesi için cömertçe para ödeyecekti.

Tabii ki, oyun masasına büyük bir tomar para atmıştı. Steven, arabaya doğru hamle yaparken elinde para kalıp kalmadığını belli belirsiz merak etti.

Pelerinli kadın akbabaların arasından sıyrıldı: "Majesteleri, Nice'de bir kontla kışladığınız doğru mu?"

Kadın bir hız patlaması yaptı. Steven sarhoş ayaklarının üzerinde tökezledi ve kadınla birlikte bir et ve nefes çarpışmasıyla karşılaştılar.

Steven kendini olağanüstü kalitede bir göğsün üzerine yüzüstü düşerken buldu. Kadının pelerini çekilmiş, oldukça mütevazı kesimli ama Steven'ın zevk almasına yetecek kadar göğüs veren bir elbise ortaya çıkmıştı. Yanağı sıcak ete yaslandı, dudakları oniks boncuklara yapıştı ve baş döndürücü, kadınsı bir parfümü içine çekti.

Kulağının dibinde hızla çarpan bir kalp ve ince dolgun bir bedende titreşen bir ses duydu.

"Ah canım."

Steven başını kaldırmaya çalıştı -gerçi bunu yapmak istemiyordu ama yapamadı. Sadece kadını kalçalarından kavrayarak ve kendini dik kaldırabildi.

Kalçaları sıcak bir avuçtu, eteklerinin ve sert büstiyerinin altındaki uylukları daha da iyiydi. Steven zavallı kadına tırmandı, tırmanırken kendini eğip bükmedi.

Ne yazık ki bacakları çalışmayı bırakmıştı. Tekrar yol verdiler ve adamın ağırlığını kadının üzerine verdiler. Kadın telafi etmek için geri çekildi ama sırtı vagonun kapısına çarptı. Steven düşmeye devam etti, vücudu boylu boyunca onunkine çarptı ve onu arabaya yapıştırdı.

Kadının kapüşonu aşağı kaydı. Steven en berrak yeşil gözleri, altın sarısı saçlarla çevrelenmiş yuvarlak bir yüz, kızarmış yanaklar ve öpücükler için yalvaran geniş bir ağız gördü. Önce sormadan onu öpmek kabalık olurdu ama Steven'ın soracak kelimeleri yoktu.

Adamın yüzü ve kadının ki birbirine çok yakındı, öpülesi dudaklar bir santim .

"Sevgili dostum," dedi kadın nefes nefese. "İyi misin?"

"Hayır," demeye çalıştı Steven. "Kahretsin kadın, ama çok güzelsin." Sözcükler dağınık bir şekilde, geniş İskoç dilinde çıktı ama gazeteciler onları duydu.

", kim o?" "Bir alay meselesi, değil mi? Yoksa bir Highland kaçamağı mı?" "Peki ya Kont? Ya Kont?"

"Yüce Tanrım," dedi Steven'ın meleğinin sabırsız sesi. "Zavallı adamı rahat bırak. Hasta olduğunu görmüyor musun?"

Gazetecilerden biri, "Sarhoşken düşmek daha ," dedi ve güldü. "Kim bu adam? Bize bir isim verin."

"Siz, !"

Arabacı kasadan indi ve ellerini gazetecilere doğru, tavukları bahçesinden kovan bir kadın gibi ırpıtı. Steven kahkahalarla gülmek istedi. Aynı anda, kadının çıktığı evden bir uşak çıktı ve Steven'a elini uzattı. Steven, adamın ağır ayak sesleriyle birlikte sokağa doğru gelen bir polis memurunun çığlığını duydu.

"Defol git," diye hırladı uşak Steven'a. Polis memuru daha hızlı geldi, uzun kaskı karanlığın içinde sallanıyor ve Steven'ı daha çok güldürüyordu.

Kahkahalar ve uşanın ağır elleri Steven'ın kadının vücudundan aşığı kaymasına neden oldu. Dizlerinin altında sert caddeyi buldu, yüzü kadının karnına gömüldü, elbisesinin siyah bombesi burnuna değdi.

Harika kokuyordu. Parfüm şişeden gelmiyordu. *Sabun*, kumaş kokusu, sıcaklık ve kadın kokusuydu. Steven yüzünü kadının karnına bastırdı, onunla rahatlamak istiyordu.

"Efendim." Elleri adamın saçlarındaydı. Steven daha da sokuldu. Eğer yalnız olsalardı ve bu kadar çok kıyafetleri olmasaydı, bu geceyi bitirmek için mükemmel bir yol olurdu.

Meleği ona doğru eğildi ve "Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadı.

"Seni seviyorum," dedi Steven. "Bir erkeğin sana verebileceği her türlü sevgiyi hak ediyorsun."

"Oh," dedi. "Sanırım çok sarhoşsunuz. Belki kibar polis memuru sizi eve bırakır."

"Evim yok." Evi Afrika'da, kocaman gökyüzünün altında, kutsanmış bir sıcaklıkta bir adırdı. "Benim evim yok."

", bu çok üzücü. Paraya ihtiyacınız var mı? Belki bir yemek?"

Steven'ın kahkahası geri döndü. Onun evsiz, çaresiz bir serseri olduğunu düşünüyordu ve belki de öyleydi.

Gazeteciler ileri atıldı. Sokakta daha fazla insan varmış gibi görünüyordu ve biri bir taş fırlattı. "Tart!" diye bağırdı bir kadın. "Defol git."

Arabacı homurdandı. Arabanın kapısını hızla açtı ve kadını aşağı yukarı içeri çekti. Steven kapı kapanırken kapıyı tuttu ve dik durabilmek için kapıya tutundu. Arabacı onu uzaklaştırmaya çalıştı ama gazeteciler ve ani kalabalık içeri girdi. Steven, Londra isyanı severdi -kışın ısınmanın en iyi yolu, diye düşündü- bir isyan başlatmak için herhangi bir bahane.

"Miles, bırak girsin. Ezilecek."

Steven onun sesini duydu, inanılmaz güçte bir adam tarafından kollarının altından çekildiğini hissetti ve sonra vagonun zeminiyle karşılaştı. Kapı çarparak Steven'in çizme giymiş ayağına çarptı. Bir an sonra araba ileri doğru sarsıldı ve eşyalar arabaya sıçradı - sokaktaki elverişli at elmalarını iyi insanlar.

Melek onunla konuşuyor gibiydi. Steven onun berrak sesini duydu ama hiçbir kelime duymadı. Başını onun eteğine koydu, mutlulukla ısındı ve uykuya .

Steven gözlerini açtığında gün ışığı vardı; en azından bir Londra kış gününde dar, kirli pencereden süzulebilecek kadar gün ışığı.

Dar pencere, sadece tek kişilik bir yatak ve köşede duran bir lavaboya kadar geniş olan dar odayla uyumluydu. Hepsi bu kadardı. Perde ya da jaluzi yoktu, çalışma masası yoktu, neşeli bir ateş yoktu, sadece odayı boydan boya geçen ve bir nebze de olsa ısı yayan tuğla bir baca vardı.

Hangi cehennemdeydi? Steven'ın hatırladığı son şey bir kart oyunuydu.

Hayır, soğuk bir Londra sokağı, birileri bir şeyler fırlatıyor ...

Yeşil gözler, küçük bir gülümsemeye dönüşen kırmızı dudaklar ve gül gibi bir koku.

Koyu kırmızı güller, baş döndürücü ve yoğun.

Steven onu rüyasında mı görmüştü? Eğer öyleyse, uykuya geri dönmek istedi.

Ama soğuk, Steven'ın çarpan başı ve gecenin ayrıntıları dikkatini çekmek için kapıyı çalıyordu. Yataktan kalkmalı, giyinmeli ve bir İskoçyalı ve bir asker gibi sorunlarıyla yüzleşmeliydi.

Yatak sıcaktı ve başını kaldırmak çok acıtıyordu. Steven onu yatırdı.

Tekrar uyumuş olmalıydı, çünkü gözlerini açtığında oda daha aydınlıktı. Kapı açıldı ve meleği elinde tabak çanakla dolu tahta bir tepsiyle içeri girdi.
"Günaydın," dedi neşeyle. "Çay ister misiniz?"

İkinci Bölüm

Meçhul adam yatak örtülerinin üzerinden, kirli sakallarla kaplı yüzünde kan çanağına dönmüş, çökmüş gözlerle ona bakıyordu. Rose kendine onun zavallı bir yaratık, muhtemelen yardıma muhtaç bir savaş gazisi olduğunu hatırlattı.

Sokaklarda geçimini sağlamaya çalışırken gördüğü eski askerler bunun kadar yakışıklı değildi. Kış güneşi kısa saçlarını altın sarısına boyamıştı, bıyıkları da öyle. Sert yüzü, İngiltere'den daha sıcak bir iklimde zaman geçirmiş birinin bronz rengindeydi. Rose sokakta onu daha yaşlı sanmıştı ama şimdi onun oldukça genç bir adam olduğunu, mesleği yüzünden hırpalandığını ve bronzlaştığını görebiliyordu.

Adamın gözleri, kan çanağı olmasının dışında, derin bir griydi. Sanki kendisine kahvaltı getirmeye gelen nazik bir genç kadın değil de bir düşman askeriymiş gibi o gri bakışlarıyla onu kıstırmıştı.

"Size düşes demişler," dedi akşamdan kalma olduğu belli olmasına rağmen güçlü bir sesle.

Rose tepsiyi ona doğru taşıırken, "Kısaca," dedi. Tepsinin küçük ayakları vardı ve tıpkı annesinin sahip olduğu gibi kahvaltıcının kucağına oturacak şekilde tasarlanmıştı. Annesi çocuk Rose'a, evin hanımının kahvaltısını her zaman yatağında yaptığını, bunun bir eşin ayrıcalığı olduğunu söylemişti. O tepsiye ne olduğunu Rose ne yazık ki bilmiyordu. "Ben Southdown Düşesi'ydim," dedi Rose. "Hâlâ da öyleyim, aslında - şimdi dul düşes. Size ne diyorlar?"

Adam onun sorusunu duymazdan geldi, bakışları daha da odaklandı. "Demek istediğim, eğer bir düşes iseniz, neden çatı katınızda akşamdan kalma subaylara tepsi taşıyorsunuz? Eğer *burası* bir çatı katıysa. Hangi cehennemdeyim ben?"

Hoş bir İskoç aksanı ve buna uygun gürleyen bir baritonu vardı. Bir bayan onun sesini bütün gün dinleyebilir ve bıkmazdı.

"Burası Miles'in evi," dedi Rose. "Seni başka nereye götüreceğini bilemedi. Ya da beni. Miles benim arabacım. O benim arabacımdı. Ben burada kalıyorum.

şu anda onunla birlikte."

"Arabacınız."

"Aynen öyle." Rose ona cesaret verici bir gülümseme verdi. "Şimdi burada çayım, bol reçelli ve tereyağlı kızarmış ekmeğim ve biraz da sosisim var. Bayan Miles harika bir kahvaltı hazırlıyor. Belki Miles gitmeden önce biraz para kazanmak için sana birkaç ufak tefek iş bulabilir. İster misin?"

Adamın bakışı ters bir bakışa dönüştü -belki de Rose işten bahsetmemeliydi; belli ki gururu kırılmamıştı. Bakışlarını yumuşatmadı ama doğrulmaya çalıştı, burun delikleri sıcak yemeğin kokusuyla genişledi. Acıkmıştı, zavallı kuzu.

Adamın çıplak gövdesi battaniyelerin arasından çıkınca Rose yutkundu ve tepsiyi daha sıkı tuttu. Adamın omuzları ve göğsü geniş ve güneşten kavrulmuştu, göğsü altın rengi buklelerle tozlanmıştı. Gövdesinin sert düzlemleri Rose'a adamın kendisine düştüğünü, kirli üniforma ceketinin altındaki kas çeliğini nasıl hissettiğini hatırlattı.

Kırılmalardan iyileşmiş yaralı parmakları ona bir şey anlatıyorsa, bu adam vücudunu bilemiş, onunla savaşmıştı. Kadınların parmaklarını adamın göğsünde gezdirdiklerini, göğsün çukurlarını ve düzlemlerini bulduklarını, çarşafın üzerinde kayan koyu renkli areolaya dokunduklarını hayal edebiliyordu.

Adam kadının bakışlarını gördü ve çarşafı kollarının altına sıkıştırarak göğsünün büyük kısmını gizledi. Ama ne kekeledi, ne bir kadının önünde çıplak olduğu için özür diledi, ne de tekrar çarşafın altına girmeye çalıştı. Sadece kadının donup kaldığı tepsiye uzandı, kadının elinden aldı ve kucağına yerleştirdi.

"Giysilerim nerede?" diye sordu.

"Pardon?" Rose gözlerini kırıştırdı, tostı açıp çayı koyarken bakışlarını adamın kalın kaslı kollarının oyunundan ayırdı.

"Giysiler," diye tekrarladı. "yok. ?"

Rose, adamın çıplaklığının kadar gittiğini fark etti. Tutacak başka bir şeyi olmadığı için ellerini sıktı. "Miles üniformanı temizlenmesi için götürdü. Sokaklar yüzünden kirlenmişti."

"Londra sokakları bunu yapacaktır." Adam çaydan uzun bir yudum aldı, sonra bir tane daha, bir tane daha. Sıvı fokur fokur kaynıyor olmalıydı, ama ve bir fincan daha doldurdu. "Bana hala bir düşesin neden arabacısıyla yaşadığını söylemedin," dedi adam, ilk tost parçasını kaldırarak. "Ve arabacısının karısıyla." Yarım dilimi iki ısırıkta bıraktı ve diğerine uzandı.

"Ben bir düşesim, çünkü bir dükle evlendim," dedi Rose. "Ondan önce sadece Bayan Barclay'dim ama ailemin hepsi artık yok." Bunun üzüntüsü içini parçalıyordu ve her zaman da parçalayacaktı. "Arabacımla duruyorum, çünkü beş parasızım. Bir arkadaşımda kalıyordum ama dün gece gitmemi istedi, daha doğrusu gitmem gerektiğini ima etti. Onu suçlayamam, gerçekten. Gazeteciler beni takip ediyor, skandal bir şey yapmamı bekliyorlar, ki maalesef bu her zaman oluyor. Bunu seni uyarmak için söylüyorum, çünkü bu sabah benimle eve geldiğin haberinin tüm Londra'da yayılacağından eminim. Başını öne eğmezsen, sanırım bir şey olmaz."

"Muhtemelen bunun için çok geç," dedi adam. İki yarım dilim tostı daha mideye indirdi. "Bir düşes neden beş parasız olsun ki? Bugünlerde bazı aristolar fakirleşti ama düklerin durumu genel olarak iyi görünüyor. Dul eşinizin payı ne olacak? Çeyiz evin? Mücevherleriniz?"

Hepsi de çok güzel sorulardı. Rose, "Gördüğünüz gibi servetimin büyük bir kısmı, rahmetli kocamın ilk evliliğinden olan oğlu şimdiki düke bağlı," dedi. "Üvey oğlum şu modern adamlardan biri; geçen yıl dük olmadan önce Şehir'de bir şey olmak için acele ediyordu ve kar ve zarar, araziye en iyi şekilde kullanmak, yatırımlar ve sermaye ve konular hakkında her şeyi öğrendi. Eski bir dükün karısı pek de yatırım sayılmaz, değil mi?" Rose omuz silkti ve askerin bariz erkekliği onu rahatsız etmiyormuş gibi davrandı.

Aynı zamanda Rose onunla konuşmayı kolay buldu. Adam yemeye devam ediyordu - yıllardır bu kadar iştahlı bir adam görmemişti - ve onu izliyor, her kelimesini dinliyordu. Rose gerçekten dinleyen birine alışık değildi, artık değil.

"Anlaşmalarınız olmalı," dedi ısırtıklar arasında. "Dul bir kadının payı. Ömrün boyunca bir ev kullanacaksın."

Rose başını salladı. "Eğer her şey yolunda olsaydı, yapardım. Ama üvey oğlum anlaşmaların geçerli olmadığını kanıtlamak için elinden geleni yapıyor. Onunla mücadele etmesi için bir avukat tuttum ama pek ilerleme kaydedemedi. Gördüğünüz gibi ona fazla ödeme yapamıyorum ve kocamın avukatı artık yeni dük için çalışıyor."

Adam tostı bitirdi ve sosisleri yaklaşık dört ısırtıkta yedi. "Ailenin gittiğini söylemiştin."

Ona hüznü bir gülümseme verdi. "Babamın bağlantıları dışında pek bir şeyi olmadı ve beni beş parasız bıraktı. Charles'la tanıştığım da bir refakatçi ya da mürebbiye olarak iş ilanını vermeyi düşünüyordum. Dük. Ondan kısa bir süre sonra

Southdown'ın ikinci Düşesi oldu." Rose düşüncelerinin, Hanover Meydanı'ndaki St. George's'ta yapılan düğünün masalsı görkemine ve sonrasındaki şatafatlı eğlencelere geri dönmesine izin verdi. Rose o gün çok mutlu olmuştu. Başına gelecekleri bilmediği için memnundu.

Adam sosisin son lokmasını da bitirdi. "Ne oldu?"

Sesi o kadar ilgiliydi ki Rose ona baktı. "Sen de başka bir gazeteci değilsin, değil mi? Sahte bahanelerle güvenimi kazanmaya mı çalışıyorsun?"

"Yüce Tanrım, hayır." Adam güldü. Güldüğünde, tıraşsız yüzüne, güneşten esmerleşmiş vücuduna ve kırpılmış saçlarına rağmen sert bir askerden şaşırtıcı yakışıklılığa sahip bir adama dönüştü. "Ben sadece minnettar bir günahkârım, genç kız, sıcak bir yatak ve biraz kahvaltıdan memnunum."

Aksanı Rose'un omurgasında hoş bir karıncalanmaya yol açtı. "Bunun bir önemi yok. Hayatımla ilgili gazetelere yansımayan hiçbir şey yok. Genç bir ikinci eş her zaman dedikodu malzemesi olur. Charles'ın teklifini kabul ettiğimde işlerin zor olacağını biliyordum ama bu kadar kötüleşebileceğini hiç tahmin etmemiştim."

"Dedikoduların hepsi kötü niyetlidir," dedi çayın son yudumunu alırken. "Özellikle de güzel kadınlar hakkında."

Bu iltifat o kadar eşit bir şekilde yapılmıştı ki Rose'un yüzü kızardı. Boğazını temizledi. "Şimdi, ben size hayat hikâyemi anlattım, sizinki nedir? Bir tahminde bulunabilir miyim? Alayınıza yıllarca sadakatle hizmet ettiniz, sonra sizi geçiminizi sağlayacak hiçbir şey bırakmadan terhis mi ettiler? Korkarım yaygın bir hikaye. Kocamın desteklediği hayır kurumlarından biri İngiltere'ye geri gönderilen askerlere yardım ediyor. Sizin için bir şeyler yapabilirler."

Adam arkasına yaslandı, kahvaltı etti ve bir elini kırpılmış saçlarında gezdirdi. "Benim hikayem şu: Alayda onurlu bir adamım. Dışarıda ise çok fazla içiyorum, çok fazla kumar oynuyorum ve çok fazla ..." Elmacık kemikleri kızarıırken belli belirsiz bir hareket yaptı.

Rose sırtıtmaya başladı. "Ah, kadınlar. Charles'ın dediği gibi, birçok erkeğin çöküşü."

Adamın bakışları, sanki onun hakkında ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi onu süzdü. Bakışları eksiksizdi, bu kesindi. Siyahlar giymiş, düğmelerini çenesine kadar iliklemiş, tek takısı yas broşu ve bir dizi oniks boncuk olan genç bir kadın görecekti. Charles gideli bir yıl olduğu için Rose'un şu anda yarı yas tutuyor, hatta tamamen yas tutmuyor olması gerekirdi ama gardırobunu değiştirecek parası yoktu. Muhtemelen hayatının geri kalanını siyahlar içinde geçirecekti.

"Çok naziksiniz," dedi adam. "Bana giysilerimi getirirsen, seni rahat bırakırım."

Şaşırtıcı bir şekilde hayal kırıklığı Rose'u ısırdı. Onunla konuşmaktan, neredeyse bir yıldır içine attığı şeyleri ona dökmekten zevk alıyordu. Kızlık arkadaşları, her ne kadar nazik olmaya çalışsalar da, gerçekten *konusmak* istemiyorlardı. Önemli şeyler hakkında değil.

"Yapmak zorunda değilsin," dedi hemen. "Zahmet değil ve dediğim gibi Miles sana yapacak bir şeyler bulabilir, böylece yanına biraz para alabilirsin."

Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Asıl istediğim bir ustura." "Bu temin edilebilir. Bayan Miles'a sorarım."

Rose tepsiye uzandı. Odanın darlığında, eğilerek ona yaklaştı ve yüzünü birkaç santim ötede buldu. Gözleri fırtınalı griydi, güzel bir renkti.

Biraz viski kokuyordu ama genel kokusu sıcak ve baharatlıydı. Bir kadının yanında kıvrılıp yatmak isteyeceği bir adam. Kadınların başını belaya sokmasına şaşmamalı, onları kendine çekiyor olmalı.

"Adın ne?" diye sordu, sesi zar zor. "Sakıncası yoksa söyle."

"Steven," dedi. Gümbürtü onun üzerinden aktı. "McBride. Yüzbaşı, Twenty-Second Fusiliers."

Rose hareket edemiyordu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Bakışları Rose'un dudaklarına kaydı ve sanki onu öpmek istiyormuş gibi bir an orada oyalandı. Rose bunu hayal etti -ağzı güçlü olacaktı, Yüzbaşı McBride onu istediği için öpüyordu, kibarca istemiyordu. Kibarlık yoktu. Sadece arzu, bir erkek ve bir kadın ve kış güneşi.

Rose nefesini içine çekti. Kendini toparlamaya çalıştı ama başaramadı. Yüzbaşı McBride'in kaba bıyıklarının ardında erkeksi bir yakışıklılığı vardı, tehlikeli ve zorlayıcı bir tavırdan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Benimle kaç, demek istedi Rose. Hayatının kısıtlamalarından, yas ve utancın dar , gazetecilerin kuduz açlığından kaçmayı arzuluyordu. Kendini bu adamla birlikte dünyayı dolaşırken hayal etti, ikisi de özgür ve gülüyorlardı, birbirlerine sokularak uyuyorlardı.

Yoksul ve aç, kibarlar tarafından dışlanmış ve polisler tarafından dürtülmüş.

Ah evet, ne kadar da altın bir ülke hayal etmişti.

Steven'ın ifadesi aniden yumuşayarak değişti ve Rose ona gülümsediğini fark etti. Yüzündeki sertlik gitmiş, çok yumuşak görünmeye başlamıştı.

Rose neredeyse tepsiyi düşürüyordu.

Bir parmağını kaldırdı ve kızın yanağında gezdirdi.

Dün gece onu kucaklayışıyla, yüzünü önce Rose'un göğsüne, sonra karnına gömüşiyle kıyaslandığında, bu dokunuş hiçbir şeydi. Ama parmak uçlarından yayılan ateş hızla Rose'un vücudundan aşağıya iniyor ve kadınsı olan her yeri aydınlatıyordu.

Yüzbaşı McBride parmak ucunu dudaklarına götürdü. Sonra ılık ve çay kokan nefesi kızın ağzına değdi.

"Bana o usturayı bulsan iyi edersin," dedi İskoç sesi yumuşaktı. "Ne?"

Rose gözlerini kırıştırdı. "Ah. Evet. Tabii ki. Hemen."

Tepsiyi karnına bastırarak doğruldu. Yüzbaşı McBride, kadın yataktan uzaklaşırken, dokunuşu kadar hissedilir bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Rose odanın çok küçük olduğunu unuttu ve tökezleyerek duvara çarptı. Bir kahkaha atarak kendini topladı, oniks boncukları göğsüne çarptı ve sallanarak uzaklaştı.

Şimdi de eteği yatak direğine takılmıştı. Rose eteği çekiştirdi ama aynı anda hem eteği hem de tepsiyi tutamadı.

Yüzbaşı McBride yarı yolda yataktan çıktı, örtüler göğsünü, yan tarafını ve kalçasının kıvrımlarını ortaya çıkaracak şekilde aşağı kayd. Kapana kısılmış eteğine uzandığında Rose hareketsiz kaldı, gözleri büyüdü. Onunki gibi bir vücudu sadece bakmaması gereken klasik heykellerde görmüştü. Ama soğuk mermer, Steven McBride'ın canlı bedeni karşısında hiçbir şey ifade etmiyordu.

Steven eteğini çekiştirerek çözdü ve utanmadan tekrar yerine oturdu. Rose artık özgürdü ama ona bakmaktan kendini alamıyordu. Steven elbette fark etmişti ama hiçbir şey söylemedi, sadece Rose'un bakışlarına kendi meydan okuyan bakışlarıyla karşılık verdi.

Rose sonunda arkasını dönüp kapıyı açmak için kendini zorladı ama yine kapı koluna ulaşmak için tepsiyle hokkabazlık yapmak zorunda kaldı.

Kahverengi bir el Rose'un etrafına dolandı ve eski moda kapı kolunu onun için aşağı bastırdı, Steven'in güçlü kolu kapıyı çekerek açtı. Rose'un nefesi kesilmişti. Arkasından bakıp ona bakmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu ama kendini tutamıyordu.

Yorganı beline sararak yanında getirmeyi başarmıştı. Yine de vücudunun üst kısmı çıplaktı ve sıcaklığı Rose'a giysilerinin arasından akıyordu.

"Teşekkür ," diye fısıldadı.

Steven gülümsedi, yıkıcı, bir bayanı yere seren ve hiçbir zayıf yanı olmayan bir gülümsemeydi bu. Yüzbaşı McBride Rose'un ona bakmaktan hoşlandığını biliyordu ve buna hiç aldırmadı.

Boğucu bir nefes aldı, kendini ondan uzaklaştırdı ve kapıdan dışarı fırladı. Rose onun derin ve tatmin edici kahkahasını duyduğunda merdivenleri yaralamıştı.

Düşes göz kamaştırıcıydı. Steven'ın hayatında pek kullandığı bir sıfat değildi ama Rose Southdown sevimli, canlı bir kadındı. Onun hüzünlü hikâyesi, ah-iyi-şeyler-daha-kötü-olabilirdi parlaklığıyla anlatılınca Steven'ın yüreği burkuldu.

Arabacının karısı, tombul ve pembe yanaklı bir kadın, sıcak suyu ve, ayrıca Steven'ın fırçalanmış ve çoğunlukla temiz kıyafetlerini getirdi. Steven, Rose'un onları kendisi getirmediği için hayal kırıklığına uğramıştı ama yataktan öyle çıkarak muhtemelen onu korkutup kaçırmıştı.

Evet, evliydi ama orta yaşlı bir adamla. Steven bir keresinde Hart Mackenzie'nin bir davette Southdown Dükü'yle tanıştığını hatırlıyordu. Southdown, İngiliz taşra beyefendisi tarzında hoş bir adamdı. Tazılar, atlar ve çiftçilik onun dünyasıydı. Southdown bir dük, yani aristokrasinin en tepesindeki kişi olmasına rağmen Steven, adamın Mayfair'deki bir misafir odasında hoşbeş etmektense, domuz ahırında kâhyasıyla hayvancılık hakkında konuşmayı daha çok tercih edeceğini düşünmeden edemiyordu.

Rose'un evliliği bir erkekle aynı yatağı paylaştığı anlamına geliyordu ama Steven'a karşı utangaçlığı derindi. Muhtemelen Southdown karısının yanına geldiğinde tüm kıyafetlerini çıkarmamıştı, sadece işi görece kadarını çıkarmıştı.

Ya da belki Steven adama haksızlık etmiştir. Kim o meleğe bakıp da geceliğini çıkarmaz ve onu yatağa atmaz ki?

Bayan Miles leğeni doldurdu, Steven'ın temizlenmiş ve fırçalanmış üniformasını bıraktı, ona neşeli bir gülümseme verdi ve devam etmesi için yanından ayrıldı. Steven yüzünü sabunla yıkadı ve dikkatlice tıraş etti. Yolculuk lekelerini, çok fazla viskiyi ve sokakta içine düştüğü her şeyi temizlemek iyi hissettiriyordu.

Burada oyalanarak kaçınılmaz olanı ertelediğini biliyordu ama kaçınılmaz olan zor olacaktı. Zaten bugün bu görevi başaramayacağını biliyordu. Öyleyse Steven neden rahatına bakıp

Güzel ve ilgi çekici dul kadınla birlikte, olacaklara karşı kendini koruyor muydu?

Biri kapıyı çaldığında üniforma ceketinin tokalarını kapatıyordu. "Gel" demesiyle düz panelli kapı açılarak Rose'u bir kez daha karşısında buldu.

Bu kez elinde bir gazete vardı ve yüzünde tedirgin bir ifade vardı. "Özür dilerim," dedi, sonra durdu ve ona baktı.

Steven düğmelerini iliklemeyi bitirip ceketini düzeltirken tek kelime etmedi. Rose, onun sokakların zavallı bir sakini olduğunu düşünmekle hata ettiğini anladığında asker ceketi kadar kızardı.

"Özür dilerim," diye tekrarladı. "Ama bunu yaptılar. Miles bana nazikçe anlatmaya çalıştı ama korkarım sizi de dahil ettiler."

"Kim ne yaptı?" Steven sordu.

Rose cevap olarak bir avuç dolusu gazeteyi ona doğru itti. Steven ilkin Rose'un işaret ettiği yere çevirdi ve okudu.

Skandal Düşes, Majestelerinin Ordusu'nda bir Fusilier olan Yüzbaşı Mc-'nin kollarında yeniden yakalandı. Evlilik çanları çalacak mı, yoksa farklı bir melodi mi çalacak?

İkincisi, *"En sevdiğimiz Düşesimiz sokakta bir İskoç subayını teselli ediyor. Ahlaki bir hikaye.*

Üçüncü gazetede ise Rose'un göğsü abartılmış, Steven'ın ise kolları, bacakları ve çenesiyle onu arabaya sıkıştırdığı acımasız bir karikatür vardı. İkili resimde tam olarak çiftleşmiyordu ama karikatür bunu kuvvetle ima ediyordu. *"Ken bana yardım eder misin, genç kız?" Yüzbaşı McB-, o kötü şöhretli İskoçlar Mack-z-s'in kayınbiraderi, S-d-n'in son düşesinden iyilik istiyor. Kraliçe ve ülke için hiçbir şey kutsal değildir.*

Saçma ama Steven başını kaldırıp Rose'a baktığında, güzel yeşil gözlerinde yaşlar birikmişti. "Çok özür dilerim," dedi Rose. "Görünüşe göre seni içine düşürdüm."

Skandal sayfalarında pislik yazıyordu ve kadın özür diliyordu. Steven gazeteleri yatağa fırlattı. "Hayır aşkım, seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim. Merak etme, daha kötülerini de atlattım. Kendimi uzaklara götüreceğim ve skandal tacirleri birkaç gün içinde, önlerine daha cazip bir şey çıktığında unutacaklar."

Utanç verici ama işte oradaydı. Belki Steven görevini bitirip tekrar izne ayrıldığında onu bulabilir ve neler olabileceği hakkında spekülasyon yapabilirdi. Tabii bu arada başka bir aristo Rose'u kapıp götürmemişse. Londra'daki her erkek kör ve aptal olmadığı sürece, bu kadar çekici bir kadın uzun süre yalnız kalamazdı.

Rose alt dudağını çiğnedi, bu güzel bir görüntüydü ve kaşları tedirgin bir şekilde çatıldı. "Korkarım skandal tacirleri bu kadar kolay kaçmana izin vermeyecekler. Görünüşe göre beni eve kadar takip etmişler ya da buraya gelecek kadar zekilermiş - eminim doğru ellere geçen birkaç bozuk para geceyi Dük'ün malikânesinin arkasındaki araba evinde geçirdiğimi anlamalarını sağlamıştır. Seninle birlikte."

Steven onun gözlerinin içine bakarak, geceyi gazetecilerin tahmin ettiği şekilde geçirmiş olmayı gibi diledi. Rose'la birlikte daracık yatakta, Kasım soğuğuna karşı battaniyenin altına sarılmış, etle tırnak gibi olmuşlardı.

Steven bu düşünceyle sertleşmeye başladı, pantolonunun düğmeleri aniden çok sıkı oldu.

Rose onu izledi, yüz ifadesinde onun için duyduğu endişe vardı. *Onun* için, Steven fark etti. Üzerine düşen ve hayatını daha da sefil hale getiren ayyaş için.

"Seni arka kapıdan çıkarabiliriz," diyordu. "Ya da Miles seni arabaya bindirebilir, belki de takip edemeyecekleri kadar hızlı bir şekilde. Londra'dan kalkan bir trene mi?"

Evet, Steven İskoçya'ya giden bir trene binebilir, kardeşi Elliot'ın gömülebilir, balık tutabilir, yeğeni ve yeni yeğeniyle oynayabilirdi. Rose Southdown'ı gördüğünü ve onun yatağında çıplak olma zevkini yaşadığını unutabilirdi - ne yazık ki istediği şekilde değil.

Ama hayır, sonucu cehennem olsa bile yapması gereken işler vardı. Kaçacaktı ama kolay olmayacaktı.

Ya da . . .

Steven ona ani bir gülümseme attı, doğal hınzırlığı tüm kaçma düşüncelerini bir kenara itti. "Arabayı çağır," dedi. "Bizimle ana binanın önünde ya da gazetecilerin dolaştığı bir yerde buluşsun. En güzel elbiseni giy ve benimle dışarı gel."

Rose'un gözleri irileşti ama korkmaktan ziyade meraklı görünüyordu. "Ne için?"

"Çünkü onlarla yüzleşeceğiz. Eğer skandal istiyorlarsa, onlara skandal vereceğiz. Boğazlarına tıkacağız. Sonra da durumu çevireceğiz." Elini uzattı. "Bana güveniyor musun?"

Rose'un yeşil gözleri dans etti. "Hiçbir fikrim yok. Sizinle daha yeni tanıştım." "Güzel. Yolda sana tüm fikirlerimi anlatacağım."

"Nereye giderken?"

"The Langham. Orada odam var ama bizi birkaç süite yerleştirmelerini söyleyeceğim."

Rose'un gülümsemesi başladı, kendisinininkiyle eşleşen bir hınzırlık. "Biz mi?"

"Bu cesaret ister ama bunu yapabileceğinize eminim. Sarhoş, pis bir hödüğü eve sürükleyen ve sabahları ona kahvaltı taşıyan her kadın bence cesaretlidir. Anlaştık mı?" Steven elini tekrar uzattı ve bu kez Rose elini tuttu.

"Anlaştık."

Steven onun yumuşak, sıcak elini sıktı ama bu çok fazla iş havasındaydı.

Kızın parmaklarının arkasını dudaklarına götürdü. "Anlaştık."

Onu kendine doğru çekmek ve çok öpülesi ağzını öpmek istedi ama Steven ona acıdı ve gitmesine izin verdi.

"Sizinle aşağıda buluşacağım," dedi Rose. Gözleri ıslık ıslık, yüzü çok güzeldi. "*Au revoir*."

Güldü ve odayı çok daha boş bırakarak dışarı çıktı.

Rose aceleyle odasına inerken deli olması gerektiğini biliyordu ama en güzel Pazar elbisesini giyerken itirazlarını bir kenara itti. Elbise siyah bombeli kumaştandı ve oldukça sadeydi ama yeterince iyi görünüyordu. Rose küçük büstiyerini yerleştirdi ve ona uygun şapkayı başına taktı.

Alt kattaki araba evinden çıktı ve ana eve giden geçitten geçti. Evin içi karanlık ve küf kokuyordu; yeni dükkân Albert evde oturmuyordu ve Kasaba'da olduğu zamanlarda bile evi nadiren açıyordu. Charles çok mutsuz olacaktı; bu evi çok severdi.

Rose çoktan çözülmüş olan ön kapıyı açtı ve kalabalığın karşısına çıkmak için başı dik bir şekilde dışarı çıktı.

Çoğu siyah takım elbiseli ve şapkalı gazetecilerdi, aralarında üç ya da dört kadın yazar da vardı. Rose'u takip eden kadınlar ona karşı erkeklerden bile daha sert davranma eğilimindeydi - erkekler en azından bazen centilmen olmayı hatırlayabiliyorlardı. Kadınlar her zaman Rose'un en kötü fikirlere sahip olmasına izin verirdi.

Kalabalık ona doğru ilerledi ama Rose kapının eşiğinde kıpırdamadan durdu ve skandal çıkırtkanlarını fark etmemiş gibi arabasına baktı. Miles'ın kullandığı araba geliyordu ve kapının önünde durduğunda Steven arabadan indi.

Onu temiz ve fırçalanmış kırmızı üniforması içinde, kış güneşinde parıltıyan altın saç örgüsüyle görünce Rose, onu nasıl olup da sokakların zavallı bir kazazedesi olarak düşündüğünü merak etti. Karanlık, pislik ve

İçki kokusu onu ikna etmişti ama artık kirden ve alkolden eser yoktu.

Steven uzun ve güçlü duruyordu, şapkasız başı güneş ışığı rengindeydi. Saçları bazı askerlerinki gibi sık kesilmişti ve sinekkaydı tıraşlıydı; günümüzde genç beyler eski kuşakların ağır bıyıklarından, sakallarından ve koyun pırzolarlarından kaçınıyorlardı.

Steven aralarından geçip Rose'u kolundan tutarak arabaya doğru götürürken gazeteciler şaşkınlıkla onu izliyordu. Arabanın kapısında Rose'un elini dudaklarına götürdü, eldivenine sıcak bir öpücük kondurdu ve içeri girmesine yardım etti. Arabanın basamağına atladı dönerek toplanan gazetecilere gülümsedi. "Bizi tebrik edin," dedi ve içeri fırladı,

kapıyı kapattı ve Miles'a devam etmesini işaret etmek için çatıya vurdu.

Araba sarsılarak ilerledi, atlar nispeten boş olan bu caddede tırıs kalktı. Birkaç cesur karalamacı peşlerinden koştu ama araba bir köşeyi dönüp daha yoğun bir trafik tarafından yutulunca .

"Bizi ne için tebrik edeceksin?" Steven karşıdaki koltuğa yerleşirken Rose sordu.

Steven'ın sırtışı gözlerini ışıldattı, gözleri neşeyle parlıyordu. "Nişanımız," dedi.

Üçüncü Bölüm

"Bizim ..." Rose'un sözleri kadife minderli koltuğu kavrarken kesildi. "Pardon, neyimiz?"

Steven'in sırtışı solmuştu ama öne doğru oturmuş, üniforma ceketinin parlak düğmelerinde parlayan ışıkla hareketlenmişti.

"Beni dinle, aşkım. Gazetecilere bunca zamandır nişanlı olduğumuzu söylersek, senin hakkında yazdıklarını yemek zorunda kalırlar. Skandal gazetesi yazarlarının geri adım atmalarını izlemek her zaman eğlencelidir."

"Ama ..." Rose nefes almakta zorlanıyordu. Adam deli miydi? Onunla nişanlıymış gibi davranamazdı. Onunla daha yeni tanışmıştı.

Ve yine de . . . Yüzbaşı McBride'la hissetmiş olduğu yoldaşlık hâlâ aralarındaydı. Gülümsüyor, onu cesaretlendiriyor, bunu yapmaya cesaret etmesini istiyordu.

Neden olmasın ki? Gazeteciler Rose'un gelinliğinin ne kadar pahalı olduğundan, koridorda yürürken boynunda ilk düşesin mücevherlerinin olduğu şok edici gerçeğine kadar Rose hakkında hikayeler yazmayı seviyorlardı. Aslında bu mücevherler Charles'ın ilk eşi için satın aldığı mücevherler değil, annesine ait olanlardı. İlk düşes bunları hiç takmamış, daha modern parçaları tercih etmişti.

Eğer gazeteciler haber yapacaklarsa, neden Rose'un istediği şeyleri yazdıklarından emin olmasınlar ki? Steven'in dediği gibi, durumu tersine çevirmek mi?

Daha önce onlarla yüzleşecek cesareti olmamıştı. Ama yanında Steven varken Rose, Charles'ın ona kur yaptığı zamanki neşesini yeniden bulmaya başlamıştı; Charles'ı ona çeken şeylerden biri de gelenekleri görmezden gelme isteğiydi. Charles ona *canlı* demişti. Ve arsız.

Rose onu karşılamak için öne doğru oturdu, güneş ışığı aralarında oynayıyordu. "Cazip bir düşünce," dedi gülmek isteyerek. "Peki, ama o zaman ne olacak?"

maskaralık sona mı erdi? Seni terk ettiğime inanırlarsa, beni yerden yere vururlar."

"Şart değil." Steven'ın gri gözleri parlıyordu, daha az bakıyordu Her dakika akşamdan kalma. "İşimiz bittiğinde bol miktarda paran olacağından ve istediğin yere gidebileceğinden, istediğini yapabileceğinden, kimsenin ne düşündüğünün canı cehenneme olduğundan emin olmak niyetindeyim. Hem avukat kardeşim hem de kız kardeşim aracılığıyla Mackenzie bağlantılarım sayesinde Londra'daki -aslında tüm İngiltere'deki- en iyi avukatlardan bazılarına erişimim var. Bu avukatlar üvey oğlunuzun yasal olarak size olan borcunu ödemesini sağlayabilir ve gazetelere karşı dava açabilirler."

Steven bunları sıralarken Rose heyecanı artarak dinliyordu. "Bütün bunları bu sabah yatak odanızda dururken düşündünüz, değil mi?"

Steven omuz silkti. "Akbabaların ön kapıda pusuya yattığını söylediğinde aklıma geldi. Onlarla yüzleşmen için seni yalnız bırakmak istemedim. Tek bir vuruşla tüm düşmanlarını engelleyebilirsin." Elini aşağı doğru kaydırды ve bu sırada dizine dokundu. Orada bir sıcaklık filizlendi ve Rose hem gülmek hem de ürpermek istedi.

Kulağa çok eğlenceli geliyordu - Steven ona bir umut ışığı uzatıyordu, yakalamak ve bırakmamak istediği bir umut.

Kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Planınızda bir pürüz var, biliyorsunuz. Eğer seninle nişanlanırsam, dazlak üvey oğlum hiç pirinç vermesine gerek olmadığını söyleyecektir. Bir koca karısına bakar. Yeniden evlenmeye hazır olduğuma inanırsa anlaşmaları alamam."

Steven ona uyarıcı bir bakış attı. "Bu işi bana ve avukatlara bırak. Hart Mackenzie krallığın en iyi ve en acımasız avukatlarını istihdam ediyor ve kardeşim Sinclair hepsini şahsen tanıyor. Avukatlar perde arkasında sana borcunu ödemek için çalışacak, sen ve ben de onların önünde senin itibarını iade etmek için uğraşacağız." Pencerenin perdesini soğuk sabaha kısa bir süre baktı, sonra indirdi. "Ben tohumları çoktan ektim, senin de buna uyman gerekiyor, değil mi?"

Son sözleri söylerken yüzünde beliren gülümseme her türlü itirazı yerle bir . Steven McBride'in böyle bir gülümsemeyle herkese istediği her şeyi yaptırabileceğine karar verdi, bu da kalbine garip şeyler yapıyordu.

Rose koltuğa geri çöktü ve siyah eldivenli eliyle kendini yelpazeledi. "Bütün bunları benim için neden yapıyorsun ki? Beni tanımıyorsun bile."

"Sarhoş bir serseri olduğumu düşündüğünüzde beni eve götürme nezaketinizin karşılığını ödediğimi söyleyebilirim. Çoğu kadın eteklerini bir kenara sıyrır ya da polisi çağırmak için bağırırdı. Ama siz benim için üzıldünüz."

"Sana nezaket gösterdim diye benimle nişanlıymış gibi mi davranmak istiyorsun?"

Omuz silkti. "Bu numara bana eşlik edecek güzel bir hanım da veriyor. Sen de kendi payına düşeni yapmalı ve bana her yerde eşlik etmelisin. Bu yolculukta kaçınmak istediğim bazı dikkatler var. Yanımda saygıdeğer genç bir kadın tam da aradığım şey olacak."

Rose ona eğlenen bir bakış attı ama yine de kıskandığını hissetti. "Yine mi hanımlar?" Kadınlar muhtemelen ayaklarına kapanmıştı ve Steven'ın onları savuşturmak zorunda kalması çok sayıda ve kararlı oldukları anlamına geliyordu. "Bir nişanlı tarafından engellenmek istediğinden emin misin?"

Steven'ın bakışı, daha önce yatak odasında olduğu gibi yumuşadı, sert adam nazik bir adama dönüştü. "Hiçbir erkek senin tarafından engellenemez, Rose."

Adını söyleme biçimi bile, hafifçe R'ye doğru yuvarlanarak, onun içinde bir sıcaklık yarattı.

Rose boğazını temizledi. "Yakından izleneceğiz. Eğer vakit geçirmek istediğin bir hanımla karşılaşsan, gazeteciler üzerimize gelirken kaçmakta zorlanırsın." Şaka yapmak istemişti ama Steven ona ciddi bir bakış attı.

"İnanın bana, bunu istemeyeceğim. İki aylığına izne ayrıldım, bu sürenin bir ayını ailemle birlikte İskoçya'da geçireceğim. Eğlence aramıyorum." Steven'ın bakışları kadının sıkıca iliklenmiş aşağı, dün gece sıktığı kalçalarına doğru kaydı. "Yine de bir beyefendinin *seninle* ciddiyetsiz olmak istemesini anlayabilirim."

Rose yüzünün yanacağını düşünene kadar kızardı. "Bir iş anlaşması o zaman," dedirtti kendine. "Sen paramı ve itibarımı geri kazanmama yardım edeceksin, ben de seni istenmeyen ilgiden koruyacağım."

"Aynen öyle." Steven elini uzattı, sırtışı geri döndü. "El sıkışalım mı?"

"El sıkışmaktan hoşlanıyorsun." Rose kendi elini uzattı. "Bunu yukarıda yapmıştık."

Steven parmaklarını onun parmaklarına doladı, eldivenlerinin arasından gelen sıcaklığı hissetti. O kadar büyük bir güç, o kadar büyük bir yetkinlik yayıyordu ki, bu onu dolduruyor, destekliyordu.

Rose bunu yapabiliirdi. Eğer ona iyilik yapmakta kararlıysa, bu iş bittiğinde Rose da ona bir iyilik yapabiliirdi. Yüzbaşı McBride, Rose'un Charles'ın istediği parayı yardım etmeyi başarırsa, onu iyi bir şekilde ödüllendirecekti.

Sonra İngiltere'den ayrılacak ve hep istediği gibi seyahat edecekti. Refakatçi olmak yerine bir refakatçi kiralayacak ve dünyayı görmeye gidecekti.

Ancak dokunuşunun sıcaklığı Rose'un nabzının daha önce hiç olmadığı kadar hızlı atmasına neden oldu. İçinden bir ses, Steven McBride'in yanında geçirdiği her anın kendisi için bir tehlike olduğunu fısıldadı ve Rose buna inandı.

Regent Caddesi'nin Portland Place'e bağlandığı yerde bulunan büyük otel Langham'a doğru ilerlerken Steven'ın aklına bir önceki günün anıları geldi. Burada oda tutmuştu ama Steven dün gece içkinin verdiği şaşkınlıkla bunu hatırlamamıştı.

İçkiyi her zamanki eğlence arayışıyla değil, cesaretini artırmak için aramıştı. Noel için İngiltere'ye erken dönmesinin nedeni, yakında yüzleşmek zorunda kalacağı üzücü bir Rose'a yardım etmek, üzüntüsünü yatıştırmasına ve belki de kurtaramadığı adamı telafi etmesine yardımcı olacak bir yol olabilirdi.

Kapıcı Rose'un arabadan inmesine yardım ederken, otelin müdürü, iyi giyimli, sesi herhangi bir dükkünden daha havalı olan bir beyefendi, Steven'ın işaretiyle öne çıktı. "Hanımefendi için bir süit?" diye Steven'ın isteğini tekrarladı müdür. "Elbette, efendim. Hiç sorun değil."

Adam Steven'a her zaman iyi davranmış, Steven'ın iyi bahşış verme alışkanlığını ve Mackenzie bağlantılarını sevmişti. Mackenzie'ler yıllardır Langham'da kalıyorlardı, Steven'ın kayınbiraderi Cameron Mackenzie uzun süreler boyunca orada yaşıyordu. Mackenzie ailesinin bolca parası, McBride'ların da bolca saygınlığı vardı; iyi bir kombinasyon.

Rose içeri girerken işaret eden ve fısıldaşan bir kalabalığın dikkatini çekmişti bile - skandal yaratan Southdown Düşesi de aralarında - son derece eğlenceliydi. Rose kapıcıyla neşeyle konuşurken fark etmemiş gibi davrandı. Tüm çantalarını aynı anda taşımaya çalışan çok genç uşağa küçük bir bozuk para uzattı ve ondan hayranlık dolu bir bakış kazandı. Rose'un hiçbir şeyi yoktu ama yine de elinden geldiğince başkalarına yardım ediyordu.

Belli ki Rose artık Steven'la nişanlıysa, Steven'ın onu bir şekilde kontrol altında tutabileceğine karar vermiş olan müdür, emrindekilere emirler yağdırmak için arkasını döndü.

Steven Rose'a doğru ilerledi, rolüne başlamaya hazırdı. Ona yaklaşırken zor olmayacağını düşündü. Zarif ve hoş bir kadındı,

Modanın gerektirdiği gibi acı verecek kadar ince değil, dolgundu. Altın sarısı saçlarının halkaları Rose'un yüzünü erkek şapkasının altında çevreliyordu; şapkanın bir kenarı kıvrıktı ve siyah bir duvak sırtından aşağıya doğru süzülüyordu.

Rose Steven'ı selamlamak için döndüğünde, yüzü gülümsemesiyle kızarıırken, Steven'ın kalbinde bir şeyler burkuldu. Rose konuşuyordu ama Steven duyamıyordu ve bakışlarını ondan ayıramıyordu. Bu nedenle ayaklarını da hareket ettiremiyordu.

Ama Steven gerçekçilikte ustaydı ve donmuş ağzına bir gülümseme yapıştırdı. "İyi misin, sevgilim?"

Rose'un gözleri bu sevgi ifadesi karşısında irileşti ama şaşkınlığını kontrol etti. Cevap verirken sesi soluk soluğaydı, tıpkı yataktayken, işlerini bitirdiklerinde olduğu gibi...

Durun. Langham'ın lobisinde sert hoş karşılanmazdı. Olmalı ol.

"Evet, elbette," dedi Rose. "Mektubumu nereye göndermelerini söyleyeyim? Bagaj?"

Steven rahatça cevap verebilmek için boğazındaki yumruyu atmaya zorladı. "Müdür her şeyi kontrol altında tutuyor." Gerçekten de dalkavuk adam uşaklara daha fazla emir vermek için pistte süzülüyordu. "Yukarı çıkalım mı?"

Rose başını salladı ve Steven'ın uzattığı kolu tuttu, vücudu onun yanında sıcacıktı. Steven onu bakan kalabalığın arasından geçirerek merdivenlere doğru götürdü. Geniş merdivenlerin arasında duran asansöre ama Steven herkesin görmesini, fark etmesini ve rapor etmesini istiyordu.

İlk inişte, etraflarındaki kadın ve erkeklerden habersizmiş gibi, Steven kolunu Rose'un beline doladı. Ona baktı, sadece ona, dünyanın geri kalanını görmezden gelerek.

Yapması kolaydı, o güzel yeşil gözlere bakarken yüzü heyecandan ve biraz da suçluluk duygusundan pembeleşmişti. Steven Rose'u biraz daha yaklaştırdı ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

Küçük bir öpücük, sevgilisine dokunmaktan kendini alamayan bir adamın öpücüğü, ama Steven'ın vücudu neredeyse patlayacaktı. Rose'un yumuşak ağzından yayılan sıcaklık Steven'ın tüm sinirlerini yakıtı. Steven'ın kalbi yeniden sıkışmaya başladı ve eğer otelin ana merdivenlerinde ereksiyona karşı bir kural varsa, başı beladaydı.

Rose'un nefesi sıcaktı, vücudu yumuşak bir cennet parçasıydı. Steven ondan uzaklaşırken dudakları aralandı, gözleri arzunun kıpırtılarıyla yarı kapalıydı.

Rose'un takip edilmesine, her hareketinin skandal sayfalarını doldurmasına şaşmamalı. Londra'daki her erkek ona sahip olmak için can atıyor olmalıydı, onların bu arayışı yazarlara yazacak çok şey veriyordu. Şimdi Steven ve onun bu güzel kadını öpme ayrıcalığı hakkında da yazacaklardı.

Rose gözlerini hafifçe kırıştırdı, şüphesiz ona şeytana uyduğunu söylemek istiyordu, ama rol yapmayı sürdürdü ve bunun yerine ona küçük bir gülümseme verdi. Oradan geçen hiç kimse Rose'un Steven'la mutlu bir nişanlılık dönemi geçirdiğinden başka bir şeye inanmazdı. Kolunu Rose'a doladı ve onu merdivenlerden yukarı çıkardı.

Steven'ın dudakları bu kısa temas yüzünden yanmış, içini dışına çıkarmıştı. Eğer bu küçük maskaralıktan canlı çıkarsa, bu kanlı bir mucize olacaktı.

Avukat, "Zor bir sorun," dedi.

Steven ve Rose, Rose'un süitinin salonundaki rahat koltuklarda oturuyorlardı. O öğleden sonra otelde, avukat Bay Collins karşılarındaydı. Bay Collins şaşırtıcı derecede gençti -Rose otuzlu yaşlarının başında tahmin ediyordu. Ama hem Kilmorgan Dükü hem de Steven'ın avukat kardeşi Sinclair McBride tarafından şiddetle tavsiye edilmişti. Bay Collins'in parlak kıvılcı saçları, zevkle kesilmiş bir bıyığı ve düzgün siyah bir takım elbisesi vardı. Her şey doğru.

Steven alay kıyafetlerini çıkarmış ve McBride ekoseli bir İskoç eteği, düz beyaz gömlek ve yelek ile siyah bir frak giymişti. Güçlü baldırlarını vurgulayan kalın yün çoraplar ve alçak deri ayakkabılar giymişti. Rose bakışlarını gizlice onun üzerinde gezdirmekten kendini alamadı, hem de birden fazla kez. İki kereden fazla. Nefis bir görüntü oluşturuyordu.

Onun için tuttuğu süit otelin en şık süitlerinden biriydi. Salonda mermer bir şöminenin yanına çekilmiş kadife minderli kanepeler ve sandalyeler vardı; odanın diğer tarafında ise ağır oymalı bir yemek masası ve ona uygun sandalyeler bulunuyordu. Üzerlerindeki gazlı avize, sert ışığı yumuşatmak için kazınmış kürelerle biten yaldızlı kollar uzatıyordu. Uzun, dökümlü pencereler odanın diğer tarafını süslüyor, dantel perdeler güneş ışığını içeri alıyordu.

Southdown Dükü'nün Sittford House'daki soyunma odasındakinden daha geniş olan tuvalet masası, yastıklarla cömertçe doldurulmuş büyük bir oyma yatakla yatak odası hala daha zarifti.

Rose'un rahat bir konaklama için ihtiyaç duyduğu her şey sağlanmıştı, buna ona bakacak bir hizmetçi de dahildi.

Yüzbaşı McBride bütün bunları ona veriyordu. Rose ona nedenini tekrar sormaya çalıştığında omuz silkmiş ve elbette nişanlısıyla ilgileneceğini söylemişti. Miles'a evine, karısının yanına gitmesini söylemişti - Albert kasabaya nadiren gelse de Miles teknik olarak hâlâ Albert için çalışıyordu. Albert, Miles'ı ve arabayı sadece Londra'ya geldiğinde trenden faytona binmek zorunda kalmasın diye tutuyordu.

Bundan sonra ulaşımı Steven'in ayarlayacağını söylemişti. Miles'a bir avuç dolusu banknot vermiş, bunların Miles'ın Steven'ı gecelemesine ve sabah beslemesine karşılık olduğunu söylemişti. Miles duygulanmıştı, Rose bunu görebiliyordu.

"Miras çok açık," diyordu Bay Collins. "Yeni Southdown Dükü Albert Ridgley elbette unvanı, evi, araziye ve eve bağlı tüm para ve malları miras alıyor. Yeni dükün size evlilik anlaşmasında belirtilenler ya da aileniz tarafından size emanet edilenler dışında hiçbir şey vermek gibi yasal bir yükümlülüğü yok Majesteleri ama Bay McBride bana ailenizin siz evlenmeden önce gittiğini ve size çok az şey bıraktığını söyledi."

"Bu doğru," dedi Rose. "Babamın bırakacak hiçbir şeyi yoktu." Durdu, çekici ama oldukça beceriksiz babası için duyduğu keder hiç uzaklaşmamıştı.

Bay Collins, Rose'a kendini toparlaması için zaman tanıyormuş gibi kâğıtları hışırdatarak gürültü çıkardı. Steven ise Rose'u izliyordu, gri bakışları onun kederini anlayışla karşılıyordu.

"Yeni dük sizinle ilgili anlaşmaları engelliyor ve ..." diye iddia ediyor. Bay Collins, Rose'un nereden bulduğunu bilmediği kâğıtları karıştırmaya devam etti. "İşte burada. Dük ile evliliğinizin yasal olmadığını iddia ediyor."

Rose başını salladı. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama bunu nasıl söyleyebildiğini bilmiyorum. Charles'la evliliğim tamamen sorunsuzdu-Albert törene bizzat katıldı. Evlilik ilanları düğün gününden birkaç hafta önce okundu, ayini bir piskopos yönetti ve bir kayıt defteri imzaladık, her şey düzgün bir şekilde yapıldı. Gecenin bir yarısı gizlice kaçmadık ya da buna benzer bir şey yapmadık." Elini salladı. "Tamamen kurallara uygun bir törendi Bay Collins. Çok iyi hatırlıyorum." Rose ona bir gülümseme attı. "Ben de oradaydım."

Bay Collins kızardı ve rahatsız bir şekilde hareket etti. "Evet, eminim öyleydiniz, Majesteleri. Ama yeni Dük'ün avukatı bana kanıtları gösterdi.

ona meydan okumak için gittiğimde vardı. Yeni düğ evliliğın yasal olmadığını ileri sürüyor çünkü -özür dilerim majesteleri- o sırada zaten evliydimiz."

Sesi kesildi ve Rose gözlerini kocaman açarak ayağı fırladı. "Saçmalık."

Steven onun yanındaydı, bir eli kolundaydı. "Sen neden bahsediyorsun Collins?"

Collins saçları kadar kızardı ama kıbarca ayağı kalktı ve kâğıt parçası uzattı. "Korkarım burada."

Rose yumruklarını sıkarken Steven kağıdı onun elinden kaptı. Steven'ın geri dönüp yanında, omuz omuza durması ve lanet olası belgeye onunla birlikte bakması hoşuna gitmişti.

İskoçya'da Dundee yakınlarındaki bir kiliseden alınmış bir kilise kütüğünün kopyasıydı. Üzerinde açıkça yazılmış bir kayıt vardı:

Rose Elizabeth Barclay ve Keith Erskin, Haziran 1880'de evlendiler.

Dördüncü Bölüm

Rose şok içinde iki isme baktı. Biri kendisinininkiydi, *Rose Elizabeth Barclay*, güzel bir bakır levha el yazısıyla. Diğerisi ise Keith Erskin'di, ilk sevgilisi, yıllardır görmediği genç bir adam.

Steven onu izliyordu, omzu hâlâ onunkine yaslanmıştı. Sesi alçaktı, sakinleştiriciydi ama aynı zamanda yalan söylemeye de izin vermiyordu. "Bunu tanıyor muydunuz Bay Erskin?"

Rose nefes almakta zorlanıyordu, isimler gözlerinin önünden geçiyordu. "Evet, elbette onu tanıyordum. Ama onunla hiç *evlenmedim*. Onunla nişanlanmadım bile." Rose, ona soğukkanlı bir avukat ifadesiyle bakan Bay Collins'e baktı. Steven sadece bekledi, o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığı Rose'un yanını ısıtıyordu. "Bu da başka bir skandaldı ama bu asla . Size söz veriyorum."

Rose, Steven'ın bir açıklama yapmasını, ona yalan söylediğini ve belgenin doğru olduğunu söylemesini bekliyordu. Ama Steven sadece ona baktı, gözleri salonun cıfcaflı renkleri arasında açık gri renkteydi, sonra kâğıdı Collins'e . "Sahte olmalı."

Collins sayfayı alırken omuz silkti. "Belgenin sahte olduğunu düşündüm ve bunu araştıracağım. Ama yeni düşün sizi herhangi bir fondan ve çeyiz evinden uzak tutmak için kullandığı argüman bu." Rahatsız edici kâğıdı bir kenara koydu ve boğazını temizledi. "Majesteleri."

Rose bakışlarını, kendisine sabit bir şekilde bakan Steven'dan ayırmamıştı. "Bana inanıyor musun?"

Steven'ın gözleri sessizdi ve başıyla onu onayladı. "Kiminle evlenip kiminle evlenmediğini bilsen iyi olur, değil mi?"

Ağzının bir köşesinin yukarı doğru dönmesine engel olamadı. "Peki kiminle nişanlıyım?"

Steven'in cevap olarak neredeyse gülümsemesi yüzünün ısınmasına neden oldu. "Aynen öyle. Bu bir sahtekârlık Collins." Rose'u sandalyesine geri götürdü, eli Rose'un elinin üzerinde güçlüydü ve hepsi tekrar oturdular. "Yeni düke bunu itiraf ettirin."

Bay Collins kararlı bir sesle, "Öyle yapacağım," dedi. "En azından Dük'ün vasiyetnamesinde size yaptığı vasiyetler içinizi rahatlatılabilir Majesteleri. Başka hiçbir şey olmasa bile bunlar sizde var."

Rose gözlerini kırptırdı, dikkati Steven'dan çekilmişti. "Charles vasiyetinde bana bir şey mi bırakmış? Bunu hiç duymamıştım."

Bay Collins ona şaşkınlıkla baktı ve bu şaşkınlık hızla şoka dönüştü. "Vasiyetnamenin içeriğinden haberdar olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Rose ellerini sandalyenin oymalı kollarında sıktı. "Albert ve avukatı vasiyetnamenin benimle hiçbir ilgisi olmadığını söylediler. Lanet olsun adama." Albert'ın ihanetinin boyutunu anladığında öfkesi daha da arttı. "Her fırsatta beni saf dışı bırakmaya çalıştı."

Bay Collins daha fazla kâğıt karıştırdı, görünüşe göre gergin bir durumu dağıtma yöntemi buydu. "Üvey oğlunuz vasiyete itiraz edebilir elbette, ancak merhum dükün size bıraktığı şey, söylemekten mutluluk duyuyorum, kesinlikle size aittir ve vakıflara, anlaşmalara ve eski ilişkilere bağlı değildir."

"Devam et, Collins," dedi Steven. "Ona yirmi bin gine gibi bir meblağ olduğunu ve sorgusuz sualsiz kendisine ödeneceğini söyle."

"Ne yazık ki hayır." Bay Collins özür diler gibi baktı ve önündeki bir başka kâğıdı düzeltti. "Bir miktar belirtmemiş."

"O zaman adı ne?" Rose da en az Steven kadar sabırsız bir şekilde sordu.

Collins tekrar boğazını temizledi ve çıkardığı sayfayı okudu. "Çok saygı duyduğum Rose Elizabeth'e, kızlık soyadı Barclay'e, nezaketi, sabrı ve şefkatli doğası nedeniyle, düklük koltuğum Sittford House'dan seçtiği iki mobilya parçasını ve bu iki parçanın tüm içeriğini, ne olursa , bırakıyorum. Tamamen onun olsun, kullansın ya da uygun gördüğü şekilde elden çıkarsın."

Collins kâğıdı indirdi ve Rose şaşkınlıkla ona baktı. "İki parça mobilya mı? Emin misiniz?"

Bay Collins parmağını çizginin üzerine koydu. "Oldukça eminim."

Rose usulca, "Onun için ne tuhaf bir şey," dedi. Charles kaprislerden hoşlandığını kanıtlamıştı ama Rose onun *bu* konuda daha pratik olmasını diledi. Ne kadar küçük olursa olsun bir miktar para ya da bir çift elmas küpe, hatta Charles'ın en sevdiği atı bile hoş karşılanabilirdi. Mobilyalar güzeldi ama onları koyacak bir evi yoktu.

Steven kaşlarını çatıyordu ama sesi rahatlatıcı bir şekilde titriyordu. "Bazı eski mobilyalar değerli olabilir. Dükün iyi parçaları var mıydı?"

"Charles'ın koleksiyonu meşhurdu," dedi Rose, hiçbir şey hissetmeden. "Sittford House'da tarihin pek çok dönemine ait mobilyalar ve sanat eserleri var. Ama ben bunların hepsinin mülkle bağlantılı olduğunu sanıyordum."

"Çoğunluğu ," dedi Collins, özür dileyen tonu daha da artarak. "Tablolar ve antikaların daha paha biçilmez olanları vakfın bir parçasıdır ve mülkte kalmalıdır." Rose'a sempati dolu bir bakış attı. "Eğer teselli olacaksa, üvey oğlunuz onları da satamaz."

Steven kaşlarını çattı ve yaralı parmak uçlarını bir araya getirdi. "İki parçanın tüm içeriği. İlginç bir ifade şekli. Belki de evin bir yerindeki büroda ona bir şey bırakmıştır. Mücevherler ya da gibi bir şey."

Bay Collins düşündü. "Bu mümkün. Aileye olan mücevherler ailede kalır, tabii Dük onları sizin için özel olarak satın almadıysa."

Rose başını salladı. "Giydiğim her şey Charles'ın annesine aitti." Albert bundan hiç hoşlanmamıştı.

Steven hâlâ kaşlarını çatarak, "Albert'ın her şeye pençelerini geçirdiğini mi söylüyorsun?" dedi. "Birkaç parça mobilya dışında. Rose için pek adil değil."

Bay Collins, "*Her şey* mülke bağlı değil," dedi. "Eve gitmeniz ya da bir envantere bakmanız gerekir, . Size kendiniz bir envanter öneririm. Belki de kocanızın hoşunuza gittiğini bildiği ama oğlunun onu yok etmeye ya da satmaya çalışması ihtimaline karşı vasiyetinde özellikle belirtmekten çekindiği bir şey vardı. Yeni dükün evdeki tüm mobilyalardan kurtulup size bir şey kalmasını engellemesi çok zor."

"Olabilir," dedi Rose karanlık bir sesle. "Albert eli sıkı bir adamdır." Çenesini kaldırdı. "Ama beni Charles'ın istediği şeyden bu kadar uzun süre alıkoydu. Sanırım onu ziyaret edeceğim ve iki parça mobilyamı alıp onu mahvedeceğim."

Steven uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu. Parmakları sıcaktı, bu soğuk ve yağmurlu günde sıcaklık veriyordu. "Aferin sana," dedi. Gözlerinde de sıcaklık ve Rose'un içine çekmek istediği bir güç vardı. Collins'e dönmek için onu bıraktığında, sanki ona hediye etmiş gibi sıcaklığı devam etti.

"Hepsi bu kadar mı?" Steven Collins'e sordu. "Yapabileceği başka bir şey yok mu?"

"Şu an için değil," dedi Collins. "İskoçya'da kaydedilen evliliğin hiç gerçekleşmediğini kanıtlamak için çalışacağım ve tazminatlarınız için mücadele edeceğim. Ben

Yaptığım işte iyiyim, eğer kendim söylersem, Majesteleri. Ben olsam henüz pes etmezdim." "Teşekkür ." Rose'un öfkesi bir minnettarlık telaşıyla yok oldu. "Ben Charles'ın öldüğü günden beri hiç umudum olmadı. Tanrı sizi korusun Bay Collins." Kadın ayağa kalktı ve adama ellerini uzattı; Bay Collins daha da kızarak ayağa kalktı ve kadının ellerini tutmasına izin verdi.

"Bu benim işim," dedi Bay Collins, kendini toparlayıp kâğıtlarını valizine geri koyarken. "Beni çağırttığı için Bay McBride'a teşekkür edin. Bay McBride insanlara yardım etmekten hoşlanıyor."

Steven ifadesiz kaldı. "Yağmurda dışarı çıktığın minnettarım Collins," dedi. "Seninle aşağıya kadar yürüyeceğim."

Bay Collins birçok nezaket ifadesiyle Rose'dan ayrıldı. Steven Rose'un omzuna sarıldı ve eğilerek yanağından hafifçe öptü. "Her şey girecek," dedi. "Sana söz veriyorum."

Öpücük, kasvet içinde bir güneş ışığı dokunuşu, korku bataklığı içinde bir umut ışığı gibiydi. Steven'ın güveni o kadar büyüktü ki, umutsuzluk perdesini aralamış ve Charles öldüğünden beri karanlıkta titreyen Rose'u bulmuştu.

Dokunuşu, sesi, varlığı onu mucizelere inanması için cesaretlendiriyordu.

"Hâlâ ihtiyacı olanlara yardım ediyorsun, değil mi Stevie, delikanlı?" Hristiyanlıktaki adı Tavis olan Bay Collins, Steven'la birlikte otelden ayrılırken şöyle dedi.

Sokakları ve taş binaları kaplayan, gri manzarayı daha da çeviren ince Kasım yağmuruna çıktılar. Tek kontrast siyahtı; arabalar ve hansomlar, koyu renkli atlar, siyah paltolu ve siyah şapkalı adamlar. Collins'in parlak kırmızı kafası ve Steven'ın etekliği kasvet içindeki tek renklerdi.

Steven umursamaz görünmeye çalışarak, "Kendime engel olamıyorum," diye cevap verdi.

Collins'in bakışı ciddileşti. "Onu gördün mü?"

Rose'dan bahsetmiyordu. Steven başını salladı. "Londra dışındaydı. İki gün içinde onunla bir randevum var."

"Zaten biliyor, kadarıyla?"

"Evet, soğuk ve tarafsız bir telgraf. Ama onu görmek istiyorum. O bunu hak ediyor."

"Kolay olmayabilir." Bay Collins elini Steven'ın omzuna koydu. "Sizinle gelmemi isterseniz, gelirim. Ben de onun avukatıyım, biliyorsun."

Steven başını salladı. "Bana kızacak ve senin bunun bir parçası olmana gerek yok." Omuz silkti ve Collins onu serbest bıraktı. "Rose'a -yani düşese- yardım ederek kendimi neşelendireceğim. Görevim için kendimi güçlendireceğim."

Collins ona bilmiş bir bakış attı. "*Çok güzel* dul düşes."

"Güzellik her şey demek değildir. Bunu bir ya da iki kez öğrendim." Steven ani sırtışına engel olamadı. "Bu baştan sona çok güzel."

"Bunu sen de bir iki kez söylemiştin Stevie." "Bu farklı."

"Bunu da duymuştum." Collins sırtarak karşılık verdi. "Kalbin kırıldığında beni ara, boğazından aşağı viski dökeyim. Yine."

"Kalbim kırılmayacak," dedi Steven. "Bu farklı, çünkü bir romantizm değil. Ona yardım ediyorum; o da benim dertlerimi unutmamı sağlıyor."

"Evet, elbette." Collins'in sözleri, kapıcının işaretiyle bir faytonun takırdayarak durmasıyla bastırıldı. "Sakin *onun* kalbini kırma. O bunu hak etmiyor."

"Korkma," diye cevap verdi Steven. "Git en iyi olduğun işi yap Collins ve bana romantizmle ilgili tavsiyeler vermeyi bırak. Sana iyi yolculuklar."

Collins elini uzattı, Steven'ın elini sıktı ve hızla faytona bindi. Steven adamın gidişini izledi, duyguları karıştı. Steven bu iş anlaşmasında kalbi kırılanın Rose olmayacağından emindi.

Yağmurdan kaçıp otele bu tür hüznü düşünceleri bir kenara bıraktı. Merdivenleri çıkarken kalbi daha hızlı atıyordu, Rose'un onu en tepede beklediğini biliyordu. Basamaklar arasında, başarısızlığını telafi etme ihtiyacının onu Rose'a yardım etmeye itip itmediğini merak etti.

Ama kapıyı açtığında ve Rose pencereden hoş bir bakışla döndüğünde, Steven onunla herhangi bir suçluluk duygusu için birlikte olmadığını biliyordu. Bu kadın için ateşin içinden bile geçebilirdi. Steven onunla daha yeni tanışmıştı ama şimdiden hayatını değiştirmişti.

Bundan başka bir şey çıkmazsa, ondan ayrıldığında farklı bir adam olacaktı ve bunun için sonsuza dek minnettar olacaktı.

Southdown Düklerinin merkezi olan Sittford House, Hampshire'da, Londra'dan ve diğer şehirlerden duman ve kirden uzak olacak kadar uzaktaydı. Bugünlerde trenler ne kadar hızlıysa, yolculuk bir ya da iki saatten fazla sürmüyordu.

Steven kendisi ve Rose için birinci sınıf bir vagon ayırttı. Gazeteciler otelin dışında onları bekliyordu ve tren istasyonuna girmeyi başardılar. Rose ve Steven'ın nereye gittiklerini bilmek istiyorlardı.

Steven onlara "İş," dedi ve ne yapacaklarsa yapmalarına izin verdi. "Nişanların nasıl olduğunu bilirsiniz."

Birisi "Nikah ilanları ne zaman okunacak?" diye sordu. "Yoksa bu bir İskoç düğünü mü olacak?"

"İskoçya'da evleneceğiz," dedi Steven. "Ailemizle birlikte." Şapkasını eğdi. "İyi günler beyler. Bayanlar."

Rose hiçbir şey söylemedi, sadece onlara muzip gülümsemesini verdi. Gülümseme Steven'ı kötücül hayallere sürükledi ama gazetecilerin bunu onaylamadığını görebiliyordu. Belki de Rose ağırbaşlı olsaydı ve başı öne eğik dolaşsaydı, daha fazla iftira haberinden kurtulabilirdi. Gazeteciler, rahmetli kocasının ona gençliğini geri verecek canlı bir kadın yerine, yaşlılığında ona bakacak bir hemşireyle evlendiğine karar verebilirlerdi.

Hizmetçi onu kompartımana yerleştirmek için uğraşırken Steven, Rose Barclay'in hiç de ağırbaşlı olmadığını düşündü. Elbisesinin düğmeleri çenesine kadar ilikli olmasına ve sadece matem takıları takmasına rağmen, rengi yüksek, gözleri ıslıl ıslıl, başı dikti. Dünyadaki tüm siyah giysiler onun canlılığını bastıramazdı.

Tren şehrin dışına doğru kayarken ve hizmetçi onları terk ederken, Rose sanki bu uzun zamandır yaptığı en heyecanlı yolculukmuş gibi etrafına bakındı. Steven kendini işine geri dönmeye zorlamadan önce bir süre onu izlemekten keyif aldı.

"Bana Keith Erskin'den bahset," dedi karla tozlanmış tarım arazileri, ağaçlarla kaplı alçak tepelerle birlikte akıp giderken. "Evlendiğiniz iddia edilen adam. Bu konuda sorun çıkarma ihtimali var mı?"

Rose başını salladı, ne suçlu ne de utanmış görünüyordu. "Çocukluk arkadaşımı, sonra da sevgilim oldu." Yanakları pembeleşti. "Ben on sekiz yaşındayken bir baloda öpüşürken yakalandık. Bana evlenme teklif etmesi için cesaretlendirildi ama kalbinin bu işte olmadığını görebiliyordum, zavallı çocuk. On sekiz yaşında evlenip yuva kurma ihtimali onu çok korkutuyordu. Ben de onu reddettim. Bu bana çok hızlı bir genç kız olarak ün kazandırdı ve babam

beni Edinburgh'a götürdü." Pencereden dışarı baktı, bakışları uzaklara gitti. "Geriye baktığımda, belki de evlenmeliydik, ama gençtik ve inatçı hayallerle doluyduk. İkimiz de dünyayı görmeye kararlıydık, hatırlıyorum, ama bildiğim kadarıyla ikimiz de Britanya Adaları'ndan ayrılmadık." Kısa bir kahkaha attı. "Sıradan bir kasabada, sıradan bir hayatımız olabilirdi ve ne zaman dışarı çıksam takip edilmezdim."

Steven, içinde bir ışık gibi yükselen gülümsemesine engel olamadı. "Sen asla sıradan olmak için yaratılmadın Rosie. Sende sıradan olan hiçbir şey yok ve asla da olmayacak."

Kızardı, bu da onu daha az aydınlanmış bir çağın katı kıyafetlerine hapsolmuş egzotik bir siren gibi daha da fazla gösterdi. "Siz de o kadar sıradan değilsiniz," dedi.

"Doğru." Steven o güzel yeşil bakışları üzerinde hissetmenin heyecanını görmezden gelmeye çalıştı. Dün gece otelden ayrılmış ve dönmeden önce biraz içki içmişti, tam da bu bakışı unutmak için. İşe yaramamıştı. "Tuhaf bir yetiştirilme tarzım vardı; benden yirmi yaş büyük olan ağabeyim Patrick tarafından büyütüldüm. En şımarık çocuk bendim ve bu beni bir sürü belaya sürükledi. Yapamayacağım hiçbir şey olmadığını düşündürdü bana."

Kadının ilgisi adamın kanını ısıttı. "Ne ?"

"Masallar başka zaman sevgili hanımefendi. Biz geliyoruz."

Tren yavaşlamış, bir istasyona doğru hızla ilerliyordu. Hizmetçi, konuşmalarının aniden sona ermesinden duyduğu hayal kırıklığını gizlemeye çalışan Rose'a yardım etmek için aceleyle geri döndü.

Soğuktan dondular. Steven geldiklerini mektupla ya da telgrafla bildirmediği için -Albert'ı korumaya almanın bir anlamı yoktu- onları eve götürecek bir araç kiralamak zorunda kaldılar. Bulmak zor olmadı, çünkü Sittford köyündeki her erkek, kadın ve çocuk Rose'un trenden indiğini gördü ve ona hücum etti.

"Burada yaşamak için mi döndünüz?" diye sordu demirci önlüğü giymiş genç bir adam. "Döndüğünüzü söyleyin, Majesteleri."

Bir diğeri postaneden ve dükkândan çıkan bir kadındı. "Lütfen üvey oğlunuzla biraz mantıklı konuşun, Majesteleri. Elli yıldır benim mallarımı satın alıyor, şimdi de Londra'daki ucuz bir firmaya gönderiyor..."

"Sen bir fahişesin ve hep öyle kalacaksın. Buralarda asla gerçek bir düşes olamayacaksın. O bir ." Sonuncusu, ayakta duran yaşlı bir kadından geldi.

İstasyonun karşısındaki ön bahçesinde, elleri bir bastona sarılmıştı. Birkaç kadın daha yanında durmuş, başlarıyla onaylıyorlardı.

Steven, Rose'u mevcut tek araç olan bir köpek arabasına bindirirken nefesinin altından "Boş ver onları," dedi.

"İlk geldiğimden beri böyle şeyler söylüyor." Rose yaşlı kadına nazikçe başını salladı, kadın ve arkadaşları da ona asık suratlı bakışlarla karşılık verdi. "Kocasına kötü davranıyor - Charles onunla her zaman sorun yaşadı. Majesteleriyle konuşacağım, Bayan Harrison," diyerek dükkânı işleten kadına seslendi. "Beni burada görmenin şokundan sonra kendini yerden kaldırırsın kaldırmaz. Devam edin, Bay Gains."

Bir düzine kadar çocuk el sallayarak ve bağırarak arabanın peşinden gitti, belli ki Steven'ı merak ediyorlardı. Yol köyden bir köşeyi dönüp uzaklaştığında vazgeçtiler.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedi Rose, çitlerin arasından geçerken sallanan arabanın koltuğuna tutunarak. "İstasyondan çıkarken bu kadar titreyeceğimi tahmin etmemiştim. Beni nasıl karşılayacakları hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Steven, "Seni sevgili Albert'la tek başına yüzleştirmek istemezdim," dedi.

Karın üzerindeki güneş ışığına karşı gözlerini kapattı, başı çarpıyordu. Rose'un duvarın diğer tarafında yattığını bilerek otel yatağında azgın ve rahatsız bir şekilde yattığını düşünmek dün gece onu dışarı çıkarmıştı. Yıllardır görmediği arkadaşlarıyla buluşmuş, çok fazla içmiş, saat dörtte kendini geri sürüklemiş ve birkaç saat sonra trene yetişmek için kalkmıştı.

Steven yatakta yatarken Rose'un da olmasını dilemekten başarıyla kaçınmıştı ama şimdi başı onu cezalandırıyordu ve tüm bu ışık canını *yakıyordu*. Trende o kadar kötü olmamıştı ama köpek vagonu dünyaya açıktı, beyaz parıltıyı azaltacak hiçbir şey yoktu.

"Biliyorum," dedi Rose, kontralto sesi adamın sinirlerine merhem gibi gelmişti. "Ama bu senin kavgan değil."

"Artık öyle." Steven elini gözlerinin üzerine koydu. Hem yardımcı oldu, hem de onun gülümsemesini görme isteğini bastırdı. "Aceleciliğim beni boğazıma kadar bu işe soktu."

"Yine de minnettarım."

Beni bir kahraman gibi gösterme. Steven'ın kafasının içindeki sözcükler sabırsız, neredeyse vahşiydi. *Ben anlamsız, sarhoş bir , yardımsever değil.*

Hayırsever. Başkasına yardım edemediğim gerçeğini telafi etmek için sana yardım ediyorum.

Köpek arabası sarsıldı ve Steven'ın baş ağrısı ona saplandı. Arkadaşlarını aramaktan vazgeçmeliydi. Belki de arkadaş *edinmeyi* bile bırakmalıydı.

Araba bir köprünün üzerinden gümbürdeyerek geçti, altındaki yatakta yarı donmuş bir dere şırıldıyordu ve ev görüldü. Steven doğruldu ve nefesini içine çekti.

Burası çok büyük bir yerdi. Erken dönem Gürcü tarzında inşa edilmiş olan ev, geniş ve yeşil bir tepenin üzerine tünemişti. Her biri dev bir üçgen alınlıkla taçlandırılmış üç büyük, kutu gibi kanattan oluşuyordu. Düz sütunlar, uzun, çok pencereli pencereler arasında ev boyunca ilerliyordu ve daha fazla sütun, büyük bir ön çift kapıyı çevreliyordu. Yapı altın rengi taştan inşa edilmişti ve güneş ışığı bulutların arasından sızdığında ev acı verici bir şekilde parlak bir renk alıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Steven. Son birkaç Noel'i İskoçya'daki Kilmorgan Kalesi'nde geçirmişti, burası daha da büyük bir yığındı ama bir şekilde farklıydı. Steven ziyaret ettiğinde Kilmorgan her zaman aileler, çocuklar, köpekler ve atlarla dolup taşardı ve hiçbir zaman çok büyük görünmezdi.

Bu canavar sanki efendisinin bir daha dönmek üzere gittiğini biliyormuş gibi boş bir bakışa sahipti. Tam anlamıyla doğru değildi, çünkü Southdown Dükü hâlâ buranın efendisiydi, sadece farklı bir adamdı. Ancak ev onun boşluğunu hissediyor ve yas tutuyor gibiydi.

"Bu evi gördüğüm anda çok sevdim," dedi Rose iç çekerek. "Bir eş olarak burada kalışım kısa sürdü ama en azından malikanede yaşamaya devam edeceğim gerçeğiyle kendimi teselli ettim. Ama bu kısmet değilmiş."

Kadın o kadar kederli görünüyordu ki Steven onun koltuğuna doğru ilerleyip onu kollarına almak istedi. Bunu yapmamak için arabanın kenarlarına tutundu.

Yol onları ana malikânenin çok daha küçük bir versiyonu olan çardak evin geçirdi. O da altın taştan inşa edilmişti ve üç katlı, tek kanatlı ihtişamı ebeveyninden biraz daha neşeli görünüyordu.

Arabalar geçerken Steven havlama sesleri duydu, hem de bir sürü havlama. Evin ön kapısından bir adam çıktı, peşinde üç köpek vardı ve durup arabaya baktı.

Rose, "Bu Bay Hartley, kâhya," dedi. Selamlamak için elini kaldırdı ve Bay Hartley'nin ağzı açık kaldı. Köpekler de bakakaldılar ama kuyruklarını salladılar. "Albert evi köpekleri için bir kulübeye çevirdi. Albert avlanmayı çok seviyor, görüyorsunuz."

Kâhya geç de olsa selam verdi ama köpek arabası geçip giderken bakışları sabit kaldı.

Şoför onları yolun son dönemecinden geçirdi ve ana kapının önünde durdu. Steven arabanın arkasından indi, adama birkaç bozuk para verdi ve Rose'un inmesine yardım etti.

Steven sıcak birdenbire kendini daha iyi hissetmemeli, dudaklarına bir öpücük kondurmak için ona yardım ederken durmak istememeliydi. Yine de nişanlı ve aşık bir çiftin yapabileceği bir şeydi bu. Hiç de garip olmazdı.

Steven öpücüğünün hafif bir dokunuşla durmayacağını biliyordu. Hem de çok uzun bir süre. Onun belini okşamakla yetinmek zorundaydı, yoksa kontrolünü kaybedecekti. Pişmanlık verici ama işte oradaydı.

Ön kapı kilitliydi ama Rose'da anahtar vardı. Daha anahtarı çevirirken kapı içeriden kırılarak açıldı ve Rose anahtarı kaçırdı. "Hanımefendi!" diye haykırdı eşikte duran uşak. "Yani, Majesteleri."

Uşak uzun boylu bir delikanlıydı, büyük evlerin uşaklarının olması gerektiği gibi şık ve yakışıklıydı. Steven'in tecrübeyle öğrendiğine göre, pek çoğu zekâlarından çok görünüşleri için işe alınırdı. Ağabeyi Patrick, yoksul ama iyi eğitilmiş gençleri ev işlerine yardımcı olmaları için işe alma eğilimindeydi; berbat uşaklardı ama kardeşleriyle düzenli olarak matematik ve klasik düşünce üzerine tartışıyorlardı, zaten amaç da buydu.

Bu uşak dekoratif ama sönük bir tipe benziyordu. Rose'a kâhya kadar sert bakıyordu ama gözlerinde daha az suçluluk duygusu vardı.

"Dük'e majestelerinin geldiğini söyleyin," dedi Steven ona emir subayı sesiyle.

Genç adam bakışlarını Rose'dan çekti, Steven'a göz kırptı ve sonra dikkat kesildi. "Majesteleri evde değil. Efendim."

"Sorun değil John," dedi Rose. "Sadece geride bıraktığım birkaç şey için geldim."

John gözlerini biraz daha kırıştırdı, kararsızlık gözlerinde savaşıyordu. Rose'a saygılı görünüyordu, hatta onu gördüğüne sevinmişti ama içeri alınmasıyla ilgili kesin talimatlar verilmiş olmalıydı.

Steven ses tonunu yumuşattı. "Bizi içeri aldığınızı kimsenin bilmesine gerek yok," dedi. "Majestelerinin anahtarı var ve bizi hiç duymadınız."

John, Steven'ın sözleri içeri girmeden önce onlara bir süre daha baktı. "Ah." Yüzüne renk gelmişti. "Evet efendim, olan bu olacak." Kenara çekildi ve kapıyı daha geniş açtı. "Evinize hoş geldiniz, Majesteleri. Kusura bakmazsanız hanımefendi, sizi tekrar görmek çok güzel."

Beşinci Bölüm

Ev Rose'u karşılamak için kollarını açtı. Açık salonda evin tepesine kadar zarif bir şekilde yükselen geniş merdivenden çıkmaya başladıklarında etrafına baktı. Düklerin, düşeslerin, onların oğullarının, kızlarının, yeğenlerinin, büyük teyzelerinin, huysuz amcalarının, köpeklerinin, atlarının ve hatta birkaç kedinin portreleri duvarların her santimini kaplıyordu. Charles hepsini tanıştırmış, Rose'a her biri hakkında komik bir hikâye anlatmıştı. İlk bakışta onun için korkutucu olan şey, bir aile toplantısına

Steven etrafı daha az hevesle inceledi. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü biraz şişmişti ve yolculuk sırasında şakaklarına yaptığı masajdan Rose başının fena halde ağrıdığını anlamıştı.

"Majesteleri gerçekten evde değil mi?" Delikanlı onları takip ederken Steven John'a sordu. "Yoksa bu kibar bir uydurma mı?"

John *uydurma* kelimesini anlamakta biraz zorlandı ama sonunda anladı. "Hayır, uydurma değil, yani yalan efendim. Ekselansları iş için Londra'ya gitmiş, kahya öyle söyledi. Yarına kadar dönmesi beklenmiyormuş."

"Güzel," dedi Steven. "Teşekkür ederim, delikanlı. Şimdi, unutma, burada olduğumuzdan haberin yok."

"Hiç yok efendim." John ona sıırttı. Steven'a bir süre daha kahramana tapan bir bakış sonra kovulduğunu fark etti. "Doğru. Sizi görmek gerçekten çok güzel hanımefendi." Rose'u selamladı ve atletik bir zarafetle merdivenlerden aşağı koştu.

Delikanlı güvenli bir şekilde uzaklaştığında Steven, "Dük'ün konukları üzerinde oldukça iyi bir izlenim bırakmış olmalı," dedi. "Kıpırdamadan durduğu ve hiçbir şey söylemediği sürece."

"Gerçekten de çok iyi bir uşak," dedi Rose korumacı bir tavırla. "Hizmetçilere karşı hiçbir zaman çok katı olmadım, bu da bana daha fazla onaylanmama

ne yazık ki üvey oğlum."

Steven kızardı. "Beni affet Rosie. Bu sabah kafam bir ayı gibi hırıldıyor." Merdivenlere ve kilometrelerce uzunluktaki parmaklıklara baktı. "Bütün *bunların* içinde iki parça mobilya mı var?"

Rose onun dehşetini anlıyordu. Onlara aşağıdaki zemin katı ve yukarıdaki birinci katı görme imkânı veren ilk sahanlıkta durmuşlardı. Her iki salon da zarif mobilyalarla doluydu; alçak boylular ve yüksek boylular, konsol ve demi-lune masalar, düz arkalıklı sandalyeler ve Bergère sandalyeler, mumluklar ve şamdanlar, minderli banklar ve sedirler. Charles, mobilyaların değerli olduğunu, on yedinci ve on sekizinci yüzyıllardan Regency dönemine ve Kraliçe Victoria'nın saltanatının başlarında üretilen stillere kadar uzandığını söylemişti. Ondan sonra William Morris ve benzerlerinin daha temiz stilleri ve Charles'ın birkaç yıl önce Paris'ten satın aldığı el oyması, oldukça kıvrımlı Fransız sandalyeleri geliyordu.

Ve bunlar sadece girişlerdi. Sittford House'un tam olarak yüz odası vardı ve her biri tamamen mobilyalıydı.

"Charles aptal değildi," dedi Rose. "Albert'ın titiz olduğunu ve babasının kendisine miras kalabilecek parayı harcamasından hoşlanmadığını biliyordu. Charles'ın aklında benim için özel bir şey olmalıydı. Ama ne?"

Steven sahanlığın en üst basamağına çökmüş, elini başına götürmüştü. Rose endişeyle onun yanına oturdu. "Sen iyi misin?"

Steven şakaklarını ovuşturdu. "Beynim eriyor ama endişelenecek bir şey yok. Burada sessizce oturalım ve bunu düşünelim, Rose'um. Evin her yerinde her dolabı aramak yerine bir plan yapmalıyız. Özellikle hayran olduğun bir şey var mıydı? Dük'ün hoşlandığını bildiği?"

"Düşünmeye çalışıyorum. Ama son bir yıl öyle karmakarışık ki, çok zor."

Steven dirseklerinin üzerine uzandı ve ona baktı. "Kocanıza düşkündünüz."

Rose başını salladı. "Gerçekten de . Charles iyi bir adamdı."

Steven bacaklarını uzattı ve Rose'un kalbi şaşkınlık içinde daha hızlı çarpmaya başladı. Steven günahkâr derecede güzel bir görüntüye sahipti: İskoç eteği giymiş sert vücutlu bir adam, yatar pozisyonda ceketini geniş göğsünün üzerine doğru açmıştı. Beyefendiler, akıllarında samimi bir şey olmadıkça, hanımefendilerin yanında uzanmazlardı ama burada Steven'in yanında oturmak çok doğal görünüyordu. Rose, oldukça yalnız olmalarına ve personelin gelme ihtimali olmamasına rağmen korkmuyordu.

Üst katta. Steven güçlü bir adamdı; her şeyi yapabilirdi ama yine de Rose onun yanında kendini Charles'tan beri kimsenin yanında hissetmediği kadar rahat hissediyordu.

Ama işte buradaydılar, hayranlık ve saygı duyduğu bir adamın evinde yerde yatıyorlardı. Dünya Charles'ın koluna güzel bir şey takmak için genç bir ikinci eş aldığını düşünmüş olsa da Rose ve Charles birbirlerini sevmişlerdi. Konuşabiliyor, şakalarını, fikirlerini ve kahkahalarını paylaşabiliyorlardı. Charles da yatak söz konusu olduğunda isteksiz davranmamıştı. Kalbinin tehlikeli bir şekilde zayıflamış olması her ikisini de şaşırtmıştı.

Steven'ın dokunuşu onu şimdiki zamana geri döndürdü. Steven elini onun elinin etrafına doladı, gücü onu kavrayışından geliyordu. "Özür dilerim," dedi. "Bunun senin için ne kadar zor olacağını fark etmemiştim."

Rose da bilmiyordu. Gözyaşları gözlerini yaktı. Steven onun parmaklarını sıktı, sonra onu bıraktı ve bir inilti çıkardı. "Ah, lanet başım."

"Bana bırak." Rose arkasına oturana kadar hareket etti ve başını kucağına aldı. Eldivenlerini çıkardı ve parmaklarını Steven'ın şakaklarına dokundurdu.

Ten tene temas eder etmez bir hata olduğunu anladı. Nabızı parmak uçlarının altında zonkluyordu, can damarı. Steven'ın içinde çok fazla sıcaklık, çok fazla *hayat* vardı.

Rose alnına masaj yapmaya başladığında gözlerini kapattı ki bu iyi bir şeydi. Akşamdan kalma olduğu için kırmızıya çalan gri gözleri Rose'un sinirlerini bozmuştu. Ona gecenin büyük bölümünde uyanık kaldığını, gittiğini ve geri dönmeyeceğinden endişelendiğini söylememişti. Yardım edecek, Rose'dan daha ilginç, zor durumdaki başka bir genç kız bulmuş olmasından endişeleniyordu.

Steven'ın küçük bir saatinde tökezleyerek içeri girdiğini duyduğunda rahat bir nefes almıştı. Yanına gitmek, onunla konuşmak, iyi olduğundan emin olmak istemişti. Kendini odasında ve ondan uzak tutmak için Rose'un tüm iradesini kullanması gerekmişti.

Şimdi parmaklarını onun şakaklarında gezdiriyor, sık kesilmiş saçlarını sıcak ve şık buluyordu. Kırpılmış uçların parmaklarını gıdıklaması hoşuna gitmişti.

"Mmm," dedi Steven. "Bu çok hoş."

Steven hoş biriydi ve Rose onu arzuluyordu - vücudunu saran sıcaklığın ne anlama geldiğini biliyordu.

Rose, "Acıları yatıştırma konusunda her zaman iyi olmuşumdur," dedi.

Steven'ın gözleri fıldır fıldır açıldı, bakışları onunkileri arıyordu. "Şimdi mi?" Dudaklarını hınzırca yukarı kaldırarak bitirdi. "Ellerinle yeteneklisin, değil mi?"

Sen?"

Yüzü kızardı ama sesini hafif tuttu. "Benimle flört mü ediyorsunuz, Yüzbaşı McBride?"

"Kendi nişanlımla mı? Elbette öyleyim." Gülümsemesi genişledi. "Ben kibar bir adam değilim Rosie, seni uyarıyorum."

Rose kibar olmak istemiyordu. Burada oturup onun içinde , tüm gün boyunca ona böyle gülümsemesine izin vermek istiyordu.

Kendini rahatlattı ve ayağa kalktı. " etmeliyiz."

Steven dirseklerinin üzerine uzandığı yerden başını kaldırıp ona baktı, bakışları Rosie'nin her santimini içine çekiyordu. "Haklısın Rosie. İkimiz de tatmin olana kadar devam etmeliyiz."

Rose kızardı ve merdivenin diğer yarısına döndü. "Şimdi de yaramazlık yapıyorsun."

"Ben her zaman yaramazım, tatlı Rose."

Merdivenlerden inip ayağa , baş ağrısı çeken bir adama göre hızlı hareket ediyordu. Steven ona yetişti ve Rose'un bir adım önünde onu durdurdu.

Merdiven aralarındaki boy farkını ortadan kaldırmış, yüzlerini aynı seviyeye getirmişti. Steven'ın nefesi Rose'un dudaklarına değdi ve ona oteldeki merdivenlerde verdiği o çok kısa öpücüğü hatırlattı.

Merdivenlerin nesi vardı? Rose uzanıp onun yanağına dokunmaktan kendini alamadı.

Steven'ın temkinli ifadesi düştü. Ona çıplak bir istekle baktı, bunu gizlemedi, kendini tutmadı. Rose'un içinden sıcaklık geçerken, Steven'ın gözlerinde de buna karşılık veren bir sıcaklık parladı.

Biraz öne eğilip dudaklarını öpmek hiçbir şey değildi.

Steven'ın kolları ona dolanırken gözleri kapandı, hiç nazik değildi. Dudaklarını güçlü bir ağızla ayırdı, onu kendine çekti ve bağladı. Dilini kızın içine soktu, kibarlık ya da suskunluk yoktu. Bu öpücük ısrarcı ve yeniydi ve sıcak, vahşi sürtünmesi Rose'un geri kalan isteksizliğini silip süpürdü.

Daha önce hiçbir erkek onu böyle öpmemişti, böylesine çığ ve çaresiz bir istekle. Bunlar saygıdeğer bir dudu gücendirmekten korkan bir adamın tereddütlü öpücükleri değildi. Steven ne istediğini biliyordu ve bunu alacaktı, nezaketin canı cehenneme.

Rose onun ensesini kavradı ve yine saçlarının zarif inceliğini buldu. Güç ve sıcaklık vücudundan geçerek Rose'un vücudunun her noktasına giriyordu.

temas. Ağzı çalışıkça onun ağığını anlıyordu. Rose'un her parçası titremeye başlamıştı; onu ayakta tutan tek şey Steven'dı. Bacakları tüm gücünü kaybetmişti.

Steven'in ağzı ateş gibiydi. Bir eli aralarına girerek kadının göğsünü avucunun içine aldı, eli sıkılaştı.

Düşecekti. Rose Steven'in sırtını kavradı, parmakları paltosunun içinden onun sert gücüne doğru bastırıyordu.

Steven biraz geri çekildi, ama sadece saçının bir tutamını düzeltmek için. "Benim İskoç Gülüm." Sesi alçak ve düzensizdi.

Rose konuşamadı, cevap veremedi. Onu tekrar öpmek istiyordu. Bunu her şeyden, özellikle de bu evde dururken yapması gerekenden çok daha fazla istiyordu.

Steven parmak uçlarının tersiyle onun yanağını okşadı. Kaşları birbirine yaklaştı, sonra da kızın ağzının kenarına dokundu.

Rose tam adamın geri çekildiğini düşünürken, adam boğazından çığ bir ses çıkardı ve onu tekrar öptü.

Baş döndürücü hisler, ürpertileri kovalayan sıcaklık ve Rose yine ayakta kalabilmek için parmaklarını Steven'in ceketine kilitlemek zorunda kaldı. Steven dişlerini Rose'un alt dudağının üzerine kapattı ve bir noktaya odaklanan bir şimşek fırtınası gibi içinden ateş fişkırdı.

Steven diliyle Rose'un dudağında gezindi, sonra bir kez daha ağzını Rose'unukinin üzerine kaydıldı. Bu kez Rose onun vuruşlarına kendi vuruşlarıyla karşılık verdi, vücutları birbirine kilitlendi, merdivenden gelen serin hava akımıyla birbirine dokundu.

Steven geri çekilip Rose'un üst dudağındaki azıcık nemi sildiğinde bile aklı başına gelmedi.

"Ah, Rosie," dedi, kalın aksanıyla. "Neden seninle tanışmak ki?"

"Biz tanışmadık." Rose sesini bulmakta zorlandı. "Birbirimize tesadüfen rastladık."

"Evet, ben de sonsuza dek senin üzerine düşmek istedim. Sen çok güzel bir kadınsın, İskoç Gülüm. Benim sonum olabilirsin."

Ve sen, ben, Rose sessizce bitirdi.

Steven onun yanaklarına dokundu, elleri okşarken bakışlarıyla onu sardı. Gözleri şimdi daha berrak görünüyordu, arkasındaki pencereden görünen kış gökyüzüyle aynı renkteydi.

Rose kendine, aşkın sıcaklık ve bahar için olduğunu söylemeye çalıştı. Kış ve soğuk için değil.

Ama belki de aşkın mevsimi yoktu, sadece zamanı geldiğinde geliyordu.

"Araştırmamıza başlamalıyız," dedi Steven. "Genç John şok olmak için geri dönmeden önce."

"Evet." Rose yine sesini çıkarabilmek için nefes aramak zorunda kaldı. "Yapmalıyız."

Steven ona gülümsedi ama bu Rose'un kendini toparlamasına yardımcı olmadı. Onu kollarının rahatlığından kurtardı ama sadece elini tutup merdivenlerden yukarı çıkarmak için.

Rose onu evin labirentinden geçirip en üst kata çıkardığında bile Steven nefesini tutamamıştı.

Malikâne tam anlamıyla bir labirent değildi; düz hatların ve simetrik mimarının moda olduğu on yedinci yüzyılın sonunda inşa edilmişti. Ancak malikânenin sakinleri son iki yüz yıl boyunca burayı paravanlar, dolaplar, kanepeler, masalar, sandalyeler, tablolar, biblolar, aynalar, sandıklar, yüksek sandalyeler, etajerler, masalar ve bankolarla doldurmuşlardı ve her odada yüzyılların stilleri birbiriyle karıştırılıp eşleştirilmişti. Geçmişte bir dekoratör, odalardaki dik açılarının şiddetini, mobilyaları ortada bir araya getirerek kırmaya çalışmış, bu da her şeyi daha da karmakarışık hale getirmekten başka bir işe yaramamıştı.

Rose'un yakınlığından tüm vücudu yanmasaydı Steven'ın daha çok ilgisini çekebilirdi. Onun tek bir tadı bile yeterli değildi ve asla da olmayacaktı.

Steven onda, sahip olduğunun farkında bile olmadığı umutsuz bir açlık hissetmişti. Rose belli ki kocasını özlemişti ama yatakta onu tatmin edip etmediğini kimse tahmin edemezdi. Adamın balayında ölmüş olması, güzel karısıyla sevişirken aşırı heyecanlanmış olmasından merdivenlerden kayıp düşmesine kadar her anlama gelebilirdi. Gazeteciler ilkinde, yani Rose'un damadın yatağında çok istekli olduğu için onu öldürdüğüne inanacaklardı ama Steven'ın gerçek hikâyesinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Rose evin içinde endişelenmeden yürüyor, kocasının ona göstermiş olması gereken her şeyi suçluluk duymadan gözden geçiriyordu. Dükün ölümünün sorumlusu her kimse, bu Rose değildi.

Rose'un yolunu çok bildiği yüksek odalardan geçtiler. Steven, Rose'un kendisini yönlendirdiğini hayal etmekten zevk alıyordu.

ve sonra onu bir ya da iki öpücük tekrar dışarı çıkarabileceğini söyledi. Öpücükten daha fazlası için. Bunu söylerken gülümserdi, gözleri parlardı.

Hayır, bu asla olmazdı. Rose yaramaz oyunlar oynayacak türden bir kadın değildi. Skandal sayfalarına rağmen, o bir beyefendinin kızıydı, doğru ve dürüst yetiştirilmişti. *Daha da acısı.*

Rose o kadar ani döndü ki Steven neredeyse ona çarpıyordu. Bu ona ilk karşılaşmalarını hatırlattı, Steven Rose'un göğsüne düşmüş, sonra da onun sıcak bedeninden aşağı kaymıştı.

"Aklıma bir şey geldi," dedi.

Steven'ın da aklına bir şey gelmişti... beyaz çarşafların altında, altın sarısı saçları ellerinin arasından süzülüyordu.

Hayalden kurtulmaya çalıştı ama hayal onu terk etmedi. Rose yastığa yaslandı, parmakları Steven'ın teninde geziniyordu, her ikisi de terden sıırıslıklam olmuştu. Birleşeceklerdi, aralarındaki sıcaklık kışın soğuşunu bastıracaktı.

"Beni duydun mu?" Rose ona bakarak sordu. "İyi olduğunuzdan emin misiniz, Yüzbaşı McBride?"

Hayır ve bir daha asla olmayacaktı.

"Ne?" Steven söylemeyi başardı. Akşamdan kalma olması aynı anda iki farklı yerde olmasına neden oluyordu -gerçekte bu soğuk, kare ev ve hayalindeki kıvrımlı, yumuşak yatak. Gerçek Rose kafasındaki fantezi yerine bu soğuk ve sıkıcı yerdeydi. Haksızlık.

"Bu taraftan," diyordu. " zaman sevdiğim, hakkında övgüler yağdırdığım bir dolap vardı. Charles onu yatak odama taşıyacağına söz vermişti ama buna hiç fırsat bulamadı."

Sözleri hüzünlü bir notayla sona erdi ve ondan uzaklaşırken elbisesinin sessiz sallanışıyla yankılandı.

Steven geniş koridorda ona yetişti. "Özür dilerim aşkım," dedi. "Sana olanlar için yani."

Rose ona döndü, yeşil gözleri kasvetin içinde yumuşuyordu. "Biliyor musun, onun ölümünün benim hatam olduğuna hemen inanmayan tek kişi sensin." Durakladı. "Yoksa inanıyor musun?"

"Hayır." Steven ona uzanmamak için elini saçlarının arasından geçirdi. "İstemiyorum."

"Kalbi zayıf bir adamla bilerek evlendiğimi söylüyorlar," dedi Rose. "Ve sonra ... onun için çok fazla olduğunu kanıtladı." Rengi daha da açıldı.

Steven bunu neden düşündüklerini çok iyi biliyordu; genç ve güzel Rose, orta yaşlı bir adamı çarpıntıya sokabilirdi. Gazeteciler onun güzel vücudunu ve kırmızı dudaklarını görmüş ve adamın ölümüne onun fiziksel varlığının neden olduğu tahmininde bulunmuşlardı. Steven böyle düşündükleri için onları suçlayamazdı; hâlâ onu yatağına almayı hayal etmiyor muydu?

Ama gerçek hikayeyi ne ona ne de dükün doktoruna sormuşlardı. Gazeteler, genç ikinci eşin kocasını öldürmesi ve ganimetleri silip süpürmesi skandalına bayıldıklarını ilan etmişlerdi.

Sadece Rose ganimetlerinden uzak tutulmuştu.

Bir mobilya yığınınından biraz daha fazlası olan bir odaya girdiler. Bir zamanlar burası bir çeşit oturma odasıydı ama şimdi diğer odalara sığmayan eşyaların saklandığı bir yer gibi görünüyordu.

Rose tereddütsüz odanın sonuna doğru ilerledi, iki büyük pencere ışığı içeri alıyordu. Bir dolabın önünde diz çöküp onu işaret ederken etekleri dalgalanıyordu. "Bu."

Dolap yaklaşık bir metre uzunluğunda, iki buçuk metre yüksekliğinde ve bir o kadar da genişti; saten ağacı ve Steven'ın tanımlayamadığı diğer egzotik ahşaplarla kaplanmıştı. Rose dolabın çift kapağını açarak bir yığın sığ çekmeceyi ortaya çıkardı.

Rose dolabın alt yarısını çekmeceleriyle birlikte gizli makaralar üzerinde çekip çıkarırken Steven bunun ne kadar zekice olduğunu gördü. Daha sığ üst çekmeceler yerinde duruyordu.

Tüm parça, kırmızı dokunuşlu derin altınlar ve parlatılmış ahşabıyla durduğu köşeyi aydınlatıyor gibiydi.

Rose'un yüzünü aydınlattığı kesindi ya da belki de bu onun sevinçten kızarmasıydı. "Bu parçayı hep sevmişimdir. Madalyalar, madeni paralar ya da başka şeyler için bir koleksiyon dolabı." Üst bölümde boş olan bir çekmeceyi açtı. "Yıllardır kimse kullanmadı ama ben sevdim. İçinde kurdeleler saklayacaktım."

Steven, abanoz kakmalı bir şeridin daha açık saten ağacıyla dönüşümlü olarak şevron deseni oluşturduğu üst kısma dokundu.

"Çok güzel," dedi içtenlikle. "Eski, kadarıyla?"

"Yaklaşık yetmiş yaşında. Yapımcısı George Bullock'tu - sanırım zamanında çok ünlüydü."

Steven parmak uçlarındaki ahşap hissini sevmişti. Bu dolabın yapımında özen gösterilmişti, hatta sevgi bile.

"Seçiminiz bu mu?" diye sordu.

"Evet." Dudaklarını bzd ve Steven'ın kalbi yeniden çarpmaya başladı. Bunu gerçekten yapmamalıydı, aēzını plmek için mkemmek bir biçimde şekillendirmemeliydi. "şimdi Albert'ın gözünün önünden gitmesine izin verip vermeyeceēini greceēiz."

"Lanet olsun Albert," dedi Steven. Yüzünü buruşturdu. "Bir daha düşündüm de, yapmayacaēım. Dışarıda bekleyen bir arabamız ve onu taşımaya yardım edecek hizmetilerimiz var. Bence sen al ve Albert'ın canı cehenneme. Peki ya ikinci parça?"

Rose yerde kaldı. "Charles'ın bana mobilyanın içinde bir şey bırakmış olabileceēi fikrinden vazgeçtin mi? Başka bir şeyin anahtarı olabilir mi?"

Steven'a göre bu çok uzak bir ihtimaldi. Steven'ın syleyebildiēi kadarıyla Dk çok düşkün ama pek de zeki olmayan bir adamdı. Muhtemelen oēlunun Rose'a bakma ykmllē hissedeceēine güvenmiş ve endişelenmemişti - oēlunun uzun süre yařayacaēını ve bu süre boyunca ona bir sürü şey alacaēını dşnmşti. Muhtemelen oēlunun bir pislik olduēunu bilmiyordu.

Steven omuz silkti. "Bakalım."

Rose'un yanına uzandı ve onun kokusunu içine çekti. Ona ihtiyaı vardı. -Vücudu onunkinin etrafındaydı, aēzında onun tadı vardı. Kadının memeleri adamın iri ellerine tam oturmuştu ama kadın serbest kaldıēında daha rahat keřfedebileceēini hissetmişti. Yemyeşil bir kadın, elbiseleri tarafından zar zor zaptediliyordu. ıplakken cennet gibi olmalıydı.

Steven dolapta bir şey olduēuna gerçekten inanmıyordu ama onu hayal kırıklıēına uēratmaya da dayanamıyordu. ekmeceleri çekmeye başladı.

Hiçbir şey bulamadılar. Yarım saat boyunca birçok çekmecenin içini ve altını inceledikten sonra hiçbir şey bulamadılar. Ne bir elmas ya da diēer pahalı mücevherler ne de binlerce gine deēerinde eski bir ustanın küçük bir tablosu. Dolap tamamen temizlenmişti.

Rose hiçbir şey söylemedi ama hayal kırıklıēı açıkça ortadaydı. "Parçanın kendisinin de bir deēeri olmalı," dedi. "Hiç deēilse bir antika koleksiyoncusu için."

Steven, "Sizin için ērenebilirim," diye teklif etti.

Rose elini üstteki kakmanın kenarı boyunca gezdirdi, parmakları sevgiyle fırladı. Steven o parmak uçlarının kendi üzerinde de aynı duygusallıkla gezindiēini hayal etmekten kendini alamadı ve yeniden sertleşti.

"Gitmesine izin vermekten nefret ediyorum," dedi Rose, tiz sesi acısını tamamlıyordu. "Benim için olduēa zel."

"O zaman sende kalsın." Steven sert bir şekilde ayaēa kalkarken boēazını temizledi, kızın şehvetini bastıran herhangi bir işareti görmemesi için döndü.

İskoç eteği. "Bunu senin için taşıyacak birini bulurum. Gerekirse kendi sırtımda bile taşıyım. Bugün seninle eve geliyor."

"Ev." Rose hüzünlü görünüyordu. "Ama benim bir evim yok." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Kulağa üzücü gelmiyor mu?"

Öyle oldu. Steven'in ereksiyonu çok olmasa da biraz söndü. Düşünecek olursa, Steven'in da bir evi yoktu.

Tam olarak doğru değil. Steven kardeşlerinin yanında her zaman hoş karşılanırdı - onu büyüten Patrick'in Edinburgh'da rahat bir evi vardı; Elliot'ın kuzey İskoçya'da Hintli hizmetçiler ve büyüyen ailesiyle dolup taşan devasa bir şatosu vardı; ve Sinclair'in asi çocukları evde terör estirse de Sinclair'in Londra'da bir sürü boş odası vardı.

Ama Steven'in hiçbir şeyi yoktu, dönecek bir evi, kök salacak bir yeri yoktu. Kardeşleriyle yaptığı ziyaretlerden keyif alıyordu ama sonuçta bunlar sadece ziyaretti. Kardeşlerinin aileleri vardı. Steven'in yoktu. Geçmişte bunu değiştirmek için gönülsüz girişimlerde bulunmuştu ama orduya döndüğünde evlilik düşüncesini bir kenara bırakmıştı. Bir eş ve çocuklar için uygun bir hayat değildi - en azından, bunu paylaşacak kadar sağlam ama aşık olacak kadar hassas bir kadınla hiç .

Kendisi için bir şeyleri değiştiremese de Rose için bir şeyleri değiştirebilirdi. "Sana yemin ederim," dedi Steven, "bu işin sonunda evine dönebileceksin. Neresi olmasını istiyorsan oraya."

Konuşurken kalbi hızla atıyordu, ancak bu baş ağrısına yardımcı olmadı. Döndü ve odadan çıktı, yeşil gözlerinin kendisine bakmasına daha fazla dayanamadı.

Steven hiç hizmetçi bulamadı. Ev kış öğleden sonrasıyla birlikte karanlığa gömülmüştü ve hiçbir yerde ne lamba ne de ateş yanıyordu. Yeni düğ tutumluluğu takıntı derecesinde abartmıştı.

Hizmetçilerin salonuna gidip yardım etmeleri için birkaç sağlam uşak tutması gerekecekti. Çok fazla sorun olmazdı; görebildiği kadarıyla evde kimse gerçek bir iş yapmıyordu ve Steven insanları kendisine itaat etmeleri için bir araya getirme konusunda iyiydi.

İkinci kattaki bir salonda neredeyse karanlıkta duran bir hizmetçiye rastladı. Pencereler batıya bakıyordu, bu yüzden içeriye az da ışık giriyordu ama bu sadece içeride bir insan olduğunu göstermeye yetiyordu. Adam koyu renk bir takım elbise giymişti,

Uşak John gibi, ama kambur omuzları ve cılız bacakları vardı. Mobilya taşımak için pek iyi değildi.

Daha yakından bakınca Steven'ın önündeki uzun masanın üzerindeki kâğıtları incelediğini gördü. Ayrıca giysileri kırış kırıştı ve uşak takımından bile daha az pahalı görünüyordu.

Bu ya içeride dolaşan bir serseriydi ya da yeni dükün ta kendisi, iğrenç Albert'in ta kendisiydi.

Her kimse, Steven'ın adımını duydu ve bir sarsıntıyla döndü. Adam Steven'ı bir aşağı bir yukarı süzdü, bakışları Steven'ın eteğinde oyalanırken elleri kıvrıldı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye tersledi.

"Bir İskoçyalı," dedi Steven. "Evde olmadığınızı sanıyordum, Majesteleri."

Altıncı Bölüm

Steven, Albert'ta merhum düke bir benzerlik görüyordu ama Charles'ta güçlü olan her şey oğlunda zayıftı. Charles'ın da oğlu gibi saçları dökülmüştü ama Albert'ın ağaran saçları ince teller halinde dağılırken, yaşlı dükün beyaz saçlarından oluşan gür bir yelesi vardı. Charles uzun boylu değildi ama sırtı düz ve güçlüydü, Albert'ın omuzları ise saatlerce kâğıtlara bakmaktan çökmüştü. "Bir İskoçyalı." Albert tekrarladı. "Haggis yiyen, koyun seven bir

gaydacının evimde ne işi var?"

"Ben haggis yemem," dedi Steven, aksanının derinleşmesine izin vererek. "Ve zavallı kardeşimin umutsuzluğuna rağmen kaval çalmayı hiç öğrenemedim. Koyunlara gelince..." Omuz silkti. "Orada asla çok uzağa gidemedim. Nemli yün beni hapsirtir."

Albert'ın kaşları da çatıldı. "Evimden defolun, efendim."

Steven kendisinin ve Rose'un varlığını açıklamayı düşündü ama adamın merak etmesine izin vermeye karar verdi. "Almaya geldiğim şeyi alana kadar olmaz."

"O zaman beni soyuyor musun? Polisleri peşinize takacağım."

Steven kollarını kavuşturdu. "Hayır, yapmayacaksın."

Steven, babası ne kadar iradeli olursa olsun, Albert'ın sadece dik kafalılığı miras aldığına karar verdi. Steven'ın yarı boyundaydı ama yine de masadan kalktı, şömineden bir soba demiri kaptı ve Steven'ın üzerine yürüdü.

Steven adamın havaya kaldırdığı kolunu inerken kolayca yakaladı ve elindeki pokeri çevirdi. Albert'ı masaya doğru itti ve yüzüstü masaya çarptı. "Sadece sürpriz ya da üstün güç ve pozisyon avantajına sahipsen saldır." Albert'ın yüzünü tahtaya daha sert bastırdı. "Ya da dayak yemeye hazır ol. Şiddetli bir baş ağrım var ve seni ne kadar kolay alt ettiğimi gördün mü?"

"Çekil , seni lanet olası bok yiyici."

Steven'in öfkesi akşamdan kalmalığın etkisiyle alevlendi. "Kendi ağzın da bir sürü bokla dolu. Rose'a yaptıklarını düşündükçe, biraz terbiye öğrenene kadar seni bu masanın üzerinde öğütmeyi düşünüyorum."

"Onun son sevgilisi siz misiniz? Konta ne oldu?"

Steven, Albert haykırana kadar daha sert bastırdı. Steven homurdandı, "Medeni bir dil tut, adamım, ben-"

"Steven, ne yapıyorsun sen?" Rose'un haykırışı odayı böldü, ardından eteklerinin hışırtısı geldi. "Albert mı o? Aman Tanrım, kaldırın onu."

Steven istemedi. Oğlu Albert'i, adamın yüzü kanlar içinde kalana kadar masaya vurmayı çok isterdi. Bu tatmin edici olurdu.

Ama Rose'un sesindeki nota Steven'in Albert'ı bırakıp uzaklaşmasına neden oldu. Her şeye rağmen Albert için üzülecek kadar iyi bir kadındı, Steven onun sempatisini ne kadar paylaşmasa da.

Steven Albert'a, "Bu kadar tatlı olduğu için şanslısın," dedi. "Ve az önce odaya girdiği için."

Albert burnunu elinin tersiyle silerek, "Seni kanunla ," diye hırladı.

Rose kararlılıkla, "Hayır, yapmayacaksın," dedi. Siyahlar içinde bir melek gibiydi, saçları ve yüzü kasvet içindeki tek renkti. "Yüzbaşı McBride, Charles'ın bana bıraktığı mobilyaları almama yardım etmek için burada, hepsi bu. John'u çağırdım; o, Thomas ve James sandığı eski salondan aşağı taşıyacaklar."

"Ne mobilyası?" Albert tersledi. "Hiçbir mobilyayı alamazsın."

"Vasiyetinde yazıyor," dedi Steven, adamı tekrar masaya çarpmamak için kendini zor tutarak. "İki parça mobilya, onun seçimi. Birini seçti; diğeri için geri dönecek."

"Avukatım-" Albert sıçradı.

"Londra'daki Majesteleri ile temasa geçebilir." Steven Rose'un yanına gitti ve dirseğini tuttu. "Sanırım gitmeliyiz, aşkım," dedi ona yumuşak bir sesle.

Albert arkalarından, "Ona *Majesteleri* demeyin," diye hırladı. "O bir düşes değil, babamı öldüren lanet olası bir fahişe. Hiçbir şeyi hak etmiyor."

Steven Rose'u bıraktı ve Albert'a doğru döndü. Albert gözlerini açarak ondan kaçmaya çalıştı ama Steven Rose'un çılgınlığını duymazdan gelerek onu yakasından yakaladı.

Slam! Albert'in yüzü bir kez daha masaya gömüldü. "*Seni* öldürmediği için bir övgüyü hak ediyor," dedi Steven, her kelimesi sıkıydı. "Avukatı dışında onunla bir daha konuşma. Onun kartı." Steven bir kart çıkardı.

Collins'in kendisine verdiği kartı Albert'ın başının önündeki masaya bıraktı. "Size iyi günler, efendim."

Adamın yakasını bırakıp ayrılmadan önce Albert'ı bir kez daha sarstı. Rose gözlerini kocaman açmış bakıyordu ama Steven onu geri çevirdi ve odadan dışarı çıkardı.

Steven'in kardeşı Sinclair McBride o akşam daha sonra, "Çok güzel," dedi. "Nedir bu?"

Steven dolabı Langham'daki süitinin salonunun ortasına yerleştirmişti. Dışarıda yağmur yağıyor, damlacıklar Sinclair'in, Steven'inkiyle aynı sarı tonundaki kısa saçlarının üzerinde duruyordu.

Albert sonunda John ve diğerk iki uşanın dolabı merdivenlerden indirip bekleyen arabaya yüklemelerine engel olamamıştı. Dolap küçük köpek arabasını doldurmuş, Steven ve Rose'a yer kalmamıştı.

Steven daha sonra John'a arabacıyı çaydan getirmesini ve Albert'ın arabasını Rose'la birlikte trene götürmesi için bağlamasını söyledi. Albert'in tepkisinden endişe etseler de John ve arabacı Rose için her şeyi yapmaktan mutlu görünüyordlardı. Aynı şekilde, kasabanın arabacısı Miles da Steven, Rose ve dolabı Londra'daki istasyondan almaya istekliydi. Rose onları kazanmıştı.

Pek şaşılacak bir şey değıl. Kırmızı dudaklarından bir gülümseme, gözlerinden bir pırıltı ve erkekler onun emirlerini yerine getirmek için can atıyordu. Çok fazla zamanı olan gazeteciler, onun bu doğal cazibesini, yatağı da dahil olmak üzere erkeklere iyilik yapmak için kullandığını varsaymışlardı.

Rose şu anda yatağındaydı - tek başına - yolculuklarından sonra uyukluyordu. Steven'a vardıklarında, düşündükten sonra dolabı satmaya karar verdiğini söylemişti.

Üzgün ama kararlı görünüyordu ve Steven konuyla ilgili konuşması için kardeşini çağırdı. Sinclair yağın yağmurun altında dolabı merakla incelemek için gelmişti.

Steven, Sinclair'in sorusuna yanıt olarak "Bu bir koleksiyon dolabı," dedi. "George Bullock tarafından yapılmış, 1815 civarı. Değerinin ne olduğunu bulmaya çalışıyorum."

Sinclair küçük kardeşine sert bir bakış fırlattı. Bu bakış, Sinclair'in mahkemede istediğı her kararı alabilme yeteneğıyle birlikte ona İskoç Makinesi lakabını kazandırmıştı. Meslektaşları ona böyle sesleniyordu; sanık sandalyesindeki şanssız kötü adamlar ona Basher McBride adını takmıştı.

İskoç Makinesi şimdi Steven'ı değerlendirdi. "Ben bir avukatım, antika satıcısı değil. *Beni* neden çağırdınız?"

Steven omuz silkti. "Belki Rose'a satabilecek birini tanıyorsundur diye düşündüm. Tedbirli davranabilecek birini."

" sıkı olabilecek pek çok insan tanıyorum ama hepsi meleklerin tarafında değil."

Steven da kaşlarını çatarak dolabı inceleyen Sinclair'e katıldı. "Rose için bir ipucu ya da mesaj içerdiğini ya da onun için altın paralarla dolu olduğunu umuyordum. Her tarafına baktım ama hiçbir şey bulamadım."

Sinclair, "Southdown Dükü'yle bir keresinde tanışmıştım, eskisiyle," dedi. "Belki de dolabın iyi para edeceğini ve dul eşine biraz para kazandıracağını biliyordu. Aniden öldü, değil mi? Bu kadar çabuk öleceğini bilmiyordu. Onun için hazırlanacak zamanı nasıl bulabilirdi ki?"

"Hayattayken yeterince kanlı bir şey yapmadı, bu kesin. Collins dükün avukatlarının gözünü korkutuyor - Rose'un buna inanması gerekecek." Steven nefesini bıraktı. "Kabinenin gitmesine izin vermek istemiyor ama başka seçeneği de olmayabilir. Domuz üvey oğlu onu yoksul görmek istiyor."

"Öyle demiştin. Onun iki eşli olduğunu kanıtlamaya çalışıyor, değil mi?" Steven sert bir sesle, "İspatlayamayacak," dedi. "O değil."

Kardeşinin bakışları daha da keskinleşti ama sonunda Sinclair başıyla onayladı. "Eğer iki eşlilik davası mahkemeye taşınırsa, onu savunacağım -masumiyeti konusunda seninle aynı fikirdeyim. Yine de seni uyarıyorum, orta yaşlı, orta sınıftan, senden daha kutsal erkeklerden oluşan jüriler yaşlı erkeklerle evlenen güzel kadınlardan hoşlanmazlar. Kendilerinin de bu cazibeye kolayca kapılabileceklerini biliyorlar ve bu yüzden baştan çıkarıcı kadını suçluyorlar."

Steven bir elini yumruk yaptı. Baş ağrısı geri geliyordu. "İyimserliğiniz için teşekkürler."

"Olacak olan budur. Buna hazırlıklı olun." Sinclair duruşunu gevşetti. "Elimden geldiğince yardım edeceğim. Masumiyetini jüri üyelerinin boğazına tıkacağım." Dolabı tekrar inceledi. "İlginç bir parça. Mackenzie kardeşlerden ya da eşlerinden birine sorun. Ya o kocaman evlerinde kaybetmek için satın alırlar ya da ilgilenen birini tanırlar."

"Evet." Steven'ın aklına Mackenzie'ler, özellikle de Kilmorgan Dükü Hart Mackenzie' karısı Eleanor gelmişti. Eleanor Londra'daki ve İskoçya'daki herkesi tanıyordu, ayrıca kocası aracılığıyla bağlantıları vardı

İmparatorluk genelinde madalyalarını sergilemek için güzel bir dolap isteyebilecek insanlara.

Ama tereddüt etmişti. Rose sesindeki kederle ondan bir alıcı bulmasına yardım etmesini istemiş, sonra da odasına çekilmişti. Steven uyandığında, o uyurken o lanet şeyi çoktan satıp götürmüş olduğunu görmesini istememişti.

Steven kardeşini sadece fikrini almak için değil, Rose'u sıcacık yatağına uzanmış, küçük kıyafetlerine kadar soyunmuş bir halde hayal etmekten kendini alıkoymak için de çağırmıştı. Steven'la arasında tek bir duvar vardı; bir parça tahta, tuğla ve sıva, Steven'ın Rose'un güzelliğini seyrederek uyumasını engellemişti.

Soğuk bir banyoya ya da belki de dondurucu yağmurda bir yürüyüşe ihtiyacı vardı. Ama Steven kendini süitten ayrılmaya zorlayamadı.

"Şimdilik kabineyi boş verin," dedi Steven. "Rose yerleşim yerlerini geri kazanana kadar bekleyeceğim. Her şeye rağmen bunun için bir yeri olabilir." Rose'un kocasından her bahsettiğinde yüzünde beliren o sıcak ışıltıyı düşündü ve içine bir şey saplandı. Bu işi bitirmeli, Noel için İskoçya'ya gitmeli ve Rose'u unutmalıydı. Hart Noel partilerine her zaman çok sayıda insan davet ederdi; belki Steven orada yalnız bir dulla tanışabilir ve bunu unutabilirdi.

Ve belki de dışarıdaki yağmur altın yağmuruna dönüşecek ve sokaklarda şampanya akacaktı.

Sinclair yine onu izliyordu. "Fikrini değiştirirsen Eleanor ve Hart şimdilik Kasaba'da." Önce kapalı kapıya, sonra da Steven'a bir bakış fırlattı. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Steven başını sallayarak, "Bilmiyorum," dedi. "Hem de hiç. Bana şans dile."

"Mmph." Sinclair'in ifadesi değişti. "Şansa ihtiyacım var. Yarın, bakıyorum yeni bir mürebbiye için. Andrew şimdikininki yatağına böcekler koydu."

Steven sırtı, düşünceleri rahatlamış bir şekilde sekiz yaşındaki enerjik yeğenine yöneldi. "Peki mürebbiye kaçtı mı?"

Sinclair eğlenen bakışlarını kaybetti. "Hayır, onu ben kovdum. Andrew'u böceklerin geldiği mahzene kilitlemeye karar verdi. Bu onu korkutup susturduğu için bunu her gün yapmamı önerdi. Dolayısıyla, kovuldum." Sinclair'in gözlerindeki öfke kaçtı. "Andrew hakkında yaygara koparılırken Caitriona mürebbiyenin saç anahtarını ondan almayı başardı. Kedi onu ateşe attı. Zavallı kadının kafasının arkası yumurta gibi kel kalmıştı."

"Bir bone takabilir." Steven'ın mürebbiyeye duyduğu sempati, Sinclair'ın Andrew'u mahzene kilitlediğini söylediği anda yok olmuştu.

Sinclair şapkasını kaldırarak, "Kendine iyi bak Steven," dedi. Daha fazlasını söylemek ister gibi baktı, sert avukat bakışıyla yetindi ve dışarı çıktı.

Rose uyuyamadı. Dinlenmek için soyunmuştu ama sadece yirmi dakika sonra hizmetçiyi çağırarak tekrar giyinmesine yardım etmesini istedi.

Steven'la konuşması gerekiyordu. Aslında onu görmeye. Onunla aynı odada olmaya. Onun varlığı uzun zamandır onu her daha fazla rahatlatmıştı, hatta onu sokaklarda ezilen bir serseri olarak düşündüğü zamanlarda bile.

Salonundan çıkıp koridora doğru ilerledi, sonra uzun boylu bir adam Steven'ın odasından aniden çıkınca durdu.

Rose durdu, şaşkınlıkla Steven'ın nereye gittiğini sormaya hazırlanırken onun Steven olmadığını fark etti. Aynı açık sarı saçlar, aynı uzun boy, gri bakışlarıyla Rose'u delip geçen aynı bakışlar, ama farklı bir adam.

Steven'ın zekâsı adamın gözlerinde gizliydi ama Steven akşamdan kalma haliyle bile huzursuz ve huysuzken, bu adamın sessiz bir yoğunluğu vardı.

Rose, "Özür dilerim," dedi, ama tam da içeri girmek üzereydi.
Onu. "Dolabımı görmem gerek."

Bakışları eğlenerek titredi. "Evet, *kabineniz* çok iyi gidiyor. Ziyaretinizden memnuniyet duyacaktır."

Steven diğer adamın arkasından yaklaşarak, "Lanet olsun," dedi. "Onu rahat bırak. Rose, bu kardeşim Sinclair, arka sokaklarda Basher McBride olarak bilinir. Gözünü korkutmasına izin verme. Sinclair, seni Rose ile tanıştırmama izin ver, Southdown Düşesi."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Sinclair hemen kibar davranarak elini uzattı ve Rose elini sıkarken eğildi. Rose'un elini bırakmadı ama güçlü kavrayışıyla tutmaya devam etti. "Eğer huysuz kardeşim sizin için fazla asi olursa, beni çağırmakta tereddüt etmeyin. Yukarı Brook Sokağı'nda bir evim ve Essex Court'ta bir odam var."

Rose, "Çok ," diye söze başladı.

"Çalıştıracak bir mürebbiyeniz yok mu?" Steven yüzünü buruşturarak kaşlarını çatı.

"Gitmemi istiyor." Sinclair Rose'un elini tekrar sıktı, bu kez içten bir samimiyetle. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Majesteleri."

Kibarlığı Rose'un içini ısıttı. Bugünlerde çok az kişi ona karşı kibar olmaya zahmet ediyordu.

Sinclair son bir selam verdi, kardeşine bir bakış fırlattı ve oradan ayrıldı.

Steven Rose'u salona götürdü. Rose kapı aralığında Steven'in yanından geçerken nefesini tuttu, Steven'in sıcaklığı onu rahatsız ediyordu. Bu öğleden sonra uyuyamamıştı çünkü onun huzurunda olmayı arzuluyordu. Pes etmek ve onu görmek için acele etmek zorunda kalmıştı.

Rose halının ortasında kendisini bekleyen dolaba doğru yürümeye başladı. "Bay McBride bunu satın almakla ilgileniyor muydu?"

Steven kapıyı kapattı. Rose onunla yalnız olduğunun farkındaydı, hatta Sittford House'da olduğundan çok daha fazla... Onlarca hizmetkârdan herhangi biri tesadüfen bulundukları herhangi bir odaya girebilirdi. Burada kapı kapalıydı, Steven'in düzenli bir uşağı yoktu ve diğer personel kapıyı çalıp içeri alınmayı bekliyordu.

Rose, Steven'dan başka hiçbir şeye bakamıyordu. işi bir işçilik eseri olan dolap solup gitmişti. İskoç kıyafetlerini giyiyordu, mavi ve yeşil eteği düzgün pilillerle dizlerinin hemen altına kadar iniyordu.

Steven ona bakmadan, "Eleanor'a sormamızı önerdi," dedi. "Hart Mackenzie'nin karısı. Bir sürü odaları ve Tanrı'dan daha fazla paraları var."

"Gerçekten mi? Tanrı'nın hiç parası olduğunu bilmiyordum. Sence arka odalarından birinde altın külçeleri mi saklıyordur?" Rose gülümsemeye, şaka yapmaya çalıştı ama nefes almakta bile zorlanıyordu. "Muhtemelen sokaklarını yeniden asfaltlaması gerektiğinde işine yarar."

Steven omzunun üzerinden sırtıttı. "Sana söz veriyorum, eğer Tanrı'nın altın külçeleri varsa, Hart onları O'na ödünç vermiştir."

"Saçmalıyorsun."

Steven ona elini uzattı. Rose neden ona doğru yürüyüp elini tutmakta tereddüt etmedi?

"Dolap sende kalsın," dedi. Rose kalbinin çarpıntısından pek bir şey ama onun böyle dediğini düşündü. "Onu seviyorsun ve Collins iddia ettiği kadar iyiye, satmana gerek kalmayacak."

"Bana neden yardım ettiğini tekrar sormak zorundayım, Steven." Bu sözler Rose'un ağzından çıkmasını istediği sözler değildi, ama çıktılar

Her neyse.

Steven bakışlarını ona çevirdi ve gülümsemesini kaybetti. Ona çok yakın duruyordu; soluk gri gözlerinin etrafındaki koyu halkayı görebiliyordu.

"Seni, saldırmak için bekleyen sinir bozucu gazetecilerle baş başa bırakmamı mı istiyorsun?" diye sordu. "Gazeteciler bir insanı parçalayabilir, kırabilir, hayatını mahvedebilir ve sonra eve gidip çay koyabilirler. İyi bir iş çıkardıkları için kendilerini kutlarlar. Dedikodu, söylenti, skandal; her şeyi ortaya döküyorlar ve kimi bataкта bıraktıklarını umursamıyorlar. Bunun *sana* olmasına izin vermeyeceğim."

Steven'ın kaşları çatılmış, öfkesi kabarmıştı. Rose şaşkınlıkla onu izledi. Ona özellikle bir deneyimden bahsedip bahsetmediğini sormak için nefesini tutmuştu ki Steven kolunu Rose'a doladı ve vahşi bir öpücük için onu kendisine doğru sürükledi.

Yedinci Bölüm

Almaya başladığı nefes ciğerlerine ulaşmadı. Rose hareket edemiyordu. Dünyası Steven'a, onun gücüne, onun dudaklarına daraldı.

Öpücük şiddetliydi, sevgi dolu değil. Adam kızın ağzını sıyrarak açtı, işgal etti. Oda sıcaktı, ateş harlanmıştı ve Rose daha ısınmıştı.

Steven'ın tadı öfke doluydu, çok güçlüydü, sırtındaki elleri de bir o kadar güçlüydü. Rose ona teslim olduğunu biliyordu ve hiç umurunda değildi.

Steven onu ayaklarından kaldırdı. Öpüşme sona erdiğinde, onu göğsün pürüzsüz tepesine bıraktı.

Rose'un elleri soğuk ahşabın üzerine indi, kalbi küt küt atıyordu. Steven'ın dizi Rose'un eteklerini iterek bacaklarını ayırdı ve Steven'a bacaklarının arasından Rose'a doğru adım atması için yer açtı. Rose'un boğazı kurudu, terlikli ayakları daha o söylemeden Steven'ın bacaklarına kayd.

Eteklüğünün yününden, eteklerinin hacminden onun uyarılmışlığını hissetti. Adam onu sıcaklığıyla, kendisiyle sarmıştı.

Güçlü bir elini saçlarında gezdirerek buklelerin serbest kalmasını sağladı. "Böyle düğmeli ve tokalı olmamalısın," dedi. "Saçların açık, kıyafetlerin bol olmalı. Güzelliğini saklaman için bir neden yok."

"Ama . . . I . . ." Sadece heceler , onlar da kekeleyerek.

Steven'ın parmakları çenesinin altındaki ilk düğmeyi çözdü. "Çok güzelsin Rosie. İsteddiğini yap ve hepsinin canı cehenneme."

Rose bir hanımefendi, saygıdeğer bir dul olduğunu, başkalarının kendisi hakkında daha fazla konuşmasını engellemek için düğmelerini protesto etmeliydi.

Hiçbir şey söyleyemedi. *İsteddiğini yap ve hepsine lanet olsun.*

Onu baştan çıkarıyordu. Ona izin vermemeliydi. Rose kararlı olmalı, iffetli, mağrur bir düşes gibi davranmalı ve onun hakkında ne düşündüğünü söylemeliydi.

özgürlükler.

Steven bir düğmeyi daha, bir diğerini daha çözerken o sadece kıpırdamadan oturabildi. Parmakları sıcaktı, parmak uçları pürüzlüydü. Ellerinin arkası yara izleriyle doluydu ve parmaklarının her biri bir zamanlar kırılmış ve iyileşmişti - savaşan bir adamın elleri.

Steven düğmeleri bıraktı ve şimdi açıkta olan boğazını izledi. "Çok tatlı bir tenin var Rose'um. Onu öpmek istiyorum." Daha yakına eğildi. "Her santimini öpmek istiyorum."

Lütfen yap, diye cevap vermek istedi, ama yine kelimeleri boğuldu. Steven daha fazla düğme açtı, sonra da ceketinin önünü açtı.

Rose'un korsesinin üst kısmı açıldı ve korsesinin üzerinde şişen göğüsleri ortaya çıktı. Rose kalbinin göğsünden fırlayacağını düşündü ama hayır, her şey olması gerektiği gibi bütün ve pürüzsüzdü.

Steven'ın bakışları onu taradı, bakışları hayranlık doluydu. "Güzel olacağını biliyordum."

Rose yutkundu ve Steven parmak uçlarıyla Rose'göğüslerinde yutkunmanın izini sürdü. Dokunuşu okşayıcı, yumuşatıcıydı ama ardında ateşten çizgiler bıraktı.

Rose tam bir daha nefes alamayacağını düşünürken Steven parmaklarını çekti, eğildi ve dudaklarını dokunuşunun olduğu yere bastırdı.

Rose'un göğsü ani bir hava girişiyle kalktı. Steven'ın ağzı sıcak, hınzır ve alaycıydı. Adam açıkta kalan tenine öpücükler kondururken Rose bir nefes daha çekti.

Steven göğüslerinin arasını öperken, yalarken, oynarken bacaklarını gerdi, ayakları esnedi. Ellerini kadının sırtından kalçalarına doğru götürdü ve orada kavradı.

Rose utanmazdı ve bunu umursamıyordu. Dünya zaten onun düşmüş bir kadın olduğunu düşünüyordu; kaybedecek neyi vardı ki?

"Rosie," diye fısıldadı Steven, koyu İskoç aksanıyla. "Tadın cennet gibi. Bana ne yapıyorsun?"

Steven'ın sözleri Rose'un tenini yaktı. Rose etinde keskin bir çekilme hissetti, Steven'ın dişlerinin ısırığını.

Adamın onu emdiğini, göğsünün yumuşak derisini ağzına aldığını fark etti. Bu küçük acı onu ateşledi. Rose vücudunun böyle bir ihtiyaçla kızarabileceğini, meme uçlarının ağrıyana kadar sıkılaşabileceğini bilmiyordu. Etrafı Steven'ın sıcaklığı, gücü ve kokusuyla sarılmıştı.

Kollarını ona doladı, yalayıp öperken, emerken onu tuttu. Adamın uyarılmışlığı bacaklarının birleştiği yere baskı yapıyor, gizlenmemeyi istiyordu.

Steven başını kaldırdı, ağzı ıslaktı, kısa saçları dağınıktı. Bir parmağını Rosie'nin göğsünde bıraktığı iz üzerinde gezdirdi. "Artık benimsin Rosie. Seni sahiplendim."

Bu ifade onu neden daha da heyecanlandırmıştı? "Evet," demeyi başardı.

"Tanışma şansına eriştiğim en güzel kızsın." Rose her kelimeye sarıldı.

"Evet," diye tekrar fısıldadı.

Steven kıkırdadı, nefesi onu ısıtıyordu. "Onlar seni hak etmiyor. *I* seni hak etmiyorum. Ama sana sadakat sözü veriyorum, genç kız. Her şeyeime."

Rose onun neden bahsettiğini bilmiyordu ama hırıltılı İskoççasıyla söylediğini duymak yeterliydi.

Steven'ın elleri bir kez 'un kalçalarındaydı ve ağzı yine Rose'un ağzını açıyordu. Rose cesurca parmaklarını Steven'ın sırtında gezdirdi ve eteğinin yünleri arasından kalçalarının sıkılığına buldu. Steven'ın sert ve sıkı kalçasını geçici olarak okşadı.

Steven öpücüğü kesti ve ona hızlı bir gülümseme verdi. "Rosie, genç kız, şeytanla dans ediyorsun."

"Ben mi?"

"Yine de fark etmez, değil mi?" Steven kızın ağzına bir öpücük daha kondurdu. Ona o kadar sıkı sarılmıştı ki gömleği ve yeleği çıplak tenini ısıtıyordu. "Ne de olsa seninle evleneceğim."

Rose onun gülümsemesine karşılık verdi. "Evet, nişanlandığımızı unutmuşum."

"Unuttun, değil mi?" Gözlerinde sıcak bir şey parladı. "O zaman sana hatırlatmam gerekecek."

Bir sonraki öpücük Rose'a şimdiye kadar kendini tuttuğunu gösterdi. Ağzı yanıyordu, elleri güçlüydü, vücudu onun dokunuşu altında sertleşmişti. Bu erkeksi, muhteşem, atletik adamı kucağına alabilmiş olması Rose'un nefesini kesmişti.

Kalçasının altında bir şey hareket etti ama bunun Steven'la bir ilgisi yoktu. Ağırlığını kaydırıp ve bir şey onu iyice ve gerçekten sıkıştırdı.

Rose nefesini tutarak öpüşmeyi kesti ve Steven'ın kollarına doğru kaydıp. Steven şaşkınlıkla onu yakaladı, sonra da gülmeye başladı.

"Şuna bak Rosie," dedi, bakışları arkasındaki dolaba yönelmişti. "Sanırım şevkle açılan ilk gizli bölme keşfettik."

Rose dönüp bakarken Steven nefesini tutmakta zorlandı. Bir mobilyayı lanetleyeceğini hiç düşünmemişti ama bunu lanetliyordu. İhtiyacı ona kanlı dolabı unutmasını ve Rose'u halıya sürükleyip bu işi bitirmesini haykırıyordu.

Başka bir kadın olsaydı, bunu yapardı. Steven şimdiye kadar onu ikna edip yere yatırmış ve kıyafetlerini çıkarmış olurdu, dolabı ve yerleşim yerleri lanetlenmiş olurdu.

Rose, kalçalarının altında kenara kaymış olan kakma parçasına merakla bakarken korsajının düğmelerini açtığında nefis görünüyordu. Küçük bir çekmece ortaya çıkmıştı, tam arkasına denk geliyordu, şanslı çekmece.

"İçinde bir şey var." Rose hevesle elini uzattı ama Steven onun bileğini yakaladı.

Afrika'da çok uzun süre yaşadığına karar verdi; bir insan çok dikkatli olmadan asla elini gölgeli bir açıklığa sokmaz ya da bir kayayı kaldırmazdı. Orada her türlü şey yaşıyor olabilirdi. İngiltere'de bile ahşap bir dolabın içinde uzun süre kapalı kalan bir çekmecedeki keneler, örümcekler ve diğer zararlılar yaşayabilirdi.

Steven onun elini hareket ettirdi ve sonra gözüne kestirdiği kâğıtları nazikçe çekip çıkardı. Rose merakından mütevazı olmayı unutarak bakmak için eğildi ve Steven sayfaları düşürmemek için sıktı. Açık korsesi onu beline kadar ortaya çıkarmış, dolgun göğüsleri korsesini doldurmuştu. Koyu kırmızı bir aşk ısırığı göğsünün soluk tenini işaretliyordu. Aynı anda hem güzel, hem çökmüş, hem de masumdu.

Rose şaşkınlıkla, "Bunlar çizim," dedi.

Mobilya. Tabii ki, daha kanlı mobilyalar. Dolapla aynı döneme ait parçaları tasvir eden, renkli kalemle yapılmış toplam beş eskiz.

Bir tanesi küçük çekmeceli başka bir dolabın resmiydi; bu, ucu kesilmiş bir dikilitaş şeklindeydi. Ressam bunun son "Mısır" tarzında gümüş kakmalı maun olduğunu belirtmişti. İki resimde yaldızlı kolları olan sandalyeler görülüyordu; her birinin kolları, kanopik kavanozlarda bulunanlara benzer oymalı, yaldızlı Mısır görünümlü kafalarla kaplanmıştı. Bir resimde, her birinin tabanı hiyeroglif benzeri yazılarla kaplı bir stel şeklinde olan bir çift büyük şamdan görülüyordu. Abanozdan oyulmuş bir kadın figürü her bir stelin tepesinde diz çökmüş, şamdanın altın kıvrımlarını başında tutuyordu.

Son çizim bir kanepeye aitti. Yeşil ve altın çizgili minderi, abanozdan yapılmış ve altınla süslenmiş kutu benzeri bir yapının üzerinde duruyordu. Eski Mısır'dan sahneler kanepenin kollarına oyulmuş ve altınla parlatılmıştı ve her köşeyi yarı aslan, yarı kadın bir sfenks kaplıyordu.

Kanepe bir şaheserdi. Ve iğrenç derecede çirkindi.

Rose gülmeye başladı. "Bu kanepeden hep nefret etmişimdir. Napolyon'la savaştan sonra Charles'ın atalarından biri tarafından Paris'ten getirilmişti. O zamanlar Antik Mısır çok revaçtaydı, her ne kadar henüz hakkında pek bir şey bilmeseler de."

Steven taslağı, her bir santimi yaldızlı ve aşırı süslü olan taslağı inceledi. "Giza'daki piramitlerin ve Teb'deki mezarların harikalarını gördüm," dedi. "Ve seni temin ederim ki Rosie, hiçbir Mısır firavunu bir şeyin üzerine oturmamıştır."

"Tabii ki yapmadılar. Salonlarındaki Fransız hanımlar içindi. Korkunç bir şey."

Steven eskizleri tekrar gözden geçirdi. "Bu kanepe kocanızın evinde mi?"

"Tüm bu parçalar. Onlara Mısır koleksiyonu diyordu. Nesillerdir bu evdeler. Buralarda bir yerdeler."

"O zaman neden onları görmedik? *Bunları* hatırlardım."

"Bilmiyorum." Rose aynı anda hem düşünceli hem de çekici görünmeyi başardı. "Ana katlardan fazlasını yapacak zamanımız olmadı. Albert onları benim ulaşamayacağım bir yere koymak için tavan arasına kaldırtmış olabilir. Üzerlerindeki onca altına bakılırsa, değerli olmalılar."

Steven çizimlere tekrar baktı, sonra sayfaları çevirdi. Her birinin arkasına, orijinal el yazısıyla, döşeme veya kakmayı tarif eden birkaç not düşülmüştü. Bir tanesinde, Napolyon döneminden çok sonra icat edilen bir kurşun kalemle yapılmış, tek ve tam açmış bir gülün küçük bir çizimi vardı.

Steven başparmağını çiçeğin üzerine koyarak ona uzattı. "Sanırım senin için bir mesaj."

Çiçeği rahmetli kocasının çizmiş olması gerektiğini anlayan Rose'un boğazından aşağıya doğru inen yutkunmayı gördü. Çizimi tekrar çevirdi ve gülümsemeye zorladı. "Çirkin kanepenin üzerinde, daha az değil."

Steven parmak uçlarını dolabın saten ağacında gezdirdi. "Bu dolabı isteyeceğini biliyordun, çünkü ondan övgüyle bahsediyordun. Belki de bu resimleri bulman için içine bıraktı ve alacağın ikinci parça olarak seni kanepeye yönlendirdi."

"Muhtemelen," dedi Rose, kuşkululu bir sesle. "Belki de bana seveceğim ve satabileceğim bir şey vermek istedi." Steven'a baktığında gözleri nemliydi. "Eğer kanepeyi benim için satacak birini bulabilirsen, satıştan komisyon alabilirsin . Korkarım çok küçük bir komisyon." Rose, Steven'ın tekrar öpmek istediği gür dudaklarıyla gülümsedi.

"Paran sende kalsın." Sesindeki gerginliği duydu. "Paraya ihtiyacım yok. o."

Rose'un gülümsemesi kayboldu. "Oh, özür dilerim. Hakaret etmek istememiştim-" Steven parmaklarını Rose'un gevşemiş saçlarının arasından geçirerek onun sözlerini kesti.

ve ona çok kısa bir öpücük verdi. "Merak etme Rosie, senin için bir alıcı bulacağım. Hatta hemen şimdi."

"Şu anda mı?"

Kadının gözlerindeki hayal kırıklığı Steven'ın kalbinin çarpmasına neden oldu ama kararlılığını pekiştirdi. Eğer bu odadan çıkmazsa, sikiinin sertliği iyi niyetine galip gelecekti. "Ne kadar çabuk biterse o kadar iyi." Ve ne kadar erken giderse akıl sağlığı için o kadar iyi olacaktı.

"Anlıyorum." Rose eskizlere uzandığında onları bıraktı. "Albert ondan kurtulmayı düşünmeden önce Sittford'a dönüp kanepeyi aramamız gerekecek. Hava uygun olursa yarın."

Steven başını salladı. "Yarın olmaz. Başka bir randevum var." Kaçırmak için her şeyini verebileceği bir randevuydu ama aynı zamanda bununla yüzleşmesi gerektiğini de biliyordu.

Rose meraklı ve yine hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama ayrıntıları soramayacak kadar iyi yetiştirilmişti. "O halde sizi rahatsız etmeyeyim. Sittford'a kendim gidebilirim."

"Hayır." Kelimesi keskindi. "Yalnız olmaz. O evde bensiz olmanı istemiyorum. Albert'a hiç güvenmiyorum."

Rose yüzünü buruşturdu. "Doğruyu söylemek gerekirse, sen yanımda olsan kendimi daha iyi hissederdim." Endişeli bakışı kayboldu ve Steven'a cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Sen o zaman, yolculuğu sonra planlarız. Eğer dışarı çıkacaksan, sıkı giyin. Dışarısı çok soğuk."

Kıpırdamadan durdu, irkildi, kâğıtları ve mobilyaları unuttu. Steven'ın kadın geçmişindeki hiçbir kadın -ki bu geçmiş oldukça doluydu- gözlerindeki endişeyle ona sınımsıkı sarınmasını söylememişti. Hiçbiri Steven'ın iyiliği için en ufak bir endişeden söz etmemişti. Onu, kendilerine gösterebileceği ilgi için istiyorlardı, hepsi bu.

Steven elini kızın omzuna koydu, kalbi doluydu. "Yapacağım, genç kız. Şimdi dinlen ve kendi düzenlemelerini yapmaya başla."

Rose, karşılaşmanın sona erdiğini anlayan pek çok kadının yapacağı gibi korsajını iliklemek için uzanmadı. Sadece Steven'ın bakışlarına açık ve güzel bir şekilde oturdu.

"Ne için düzenlemeler? Önce kanepeyi bulabilecek miyiz diye beklemeliyim, değil mi?"

Steven ondan uzaklaşmak için kendini zorladı ama bunu yapmak için tüm gücünü harcadı. "Düğünümüz için ayarlamalar," dedi ona göz kırparak. "Seninle evleniyorum, unuttun mu?"

Rose bön bön bakarken Steven kendini arkasını dönmeye, odanın diğer ucuna yürümeye, paltosunu ve şapkasını almaya ve kapıyı açmaya zorladı. Kasıtlı olarak Rose'a son bir kez bakmadı, eğer bunu yaparsa asla gidemezdi.

Kadının, "*İyi günler*," dediğini duydu, hâlâ kibardı, gerçi adam onu az çok baştan çıkarmıştı. Steven onaylamak için elini kaldırdı ama arkasına bakmadan serin salona doğru yürüdü ve kapıyı kapattı.

Steven'ın vücudu merdivenlerden inip otelden çıkana kadar kadının sıcaklığıyla titredi ve yüzüne çarpan dondurucu kış yağmuru bile onu serinletemedi.

Steven öğleden sonra ve akşamın karanlığına kadar dışarıda kaldı. Rose ne tamirat, ne mektup yazma, ne de okuma gibi herhangi bir işle meşgul olamıyordu. Steven bu sabah personelin gazete getirmesine izin vermemişti ve bu iyi de olmuştu. Dün gecedен beri gazetecilerin onun hakkında ne yazdıklarını bilemezdi.

Seninle evleniyorum, unuttun mu? Steven'ın gitmeden önce ona söylediği sözler kafasında çınladı.

Şaka mı yapıyordu? Steven mizahı severdi, bunu çoktan öğrenmişti. Onunla *gerçekten* evlenmek istemiş olamazdı - elbette onunla alay ediyordu. Steven böyle yapardı. Rose'un da onunla birlikte gülmesini bekliyordu ve o da gülüyordu.

Rose'u bekleyen hizmetçi -Alice onun adıydı- kapıyı tıklattığında birkaç saat olmuştu. "Affedersiniz, Majesteleri," dedi orta yaşlı ve dik sırtlı kadın. "Yüzbaşı McBride ile konuşmak isteyen bir hanımefendi var. Benimle yukarı gelmek istedi ama müdür onu arka salona aldı."

"O bir gazeteci mi?" Rose telaşla sordu.

"Olmadığını söylüyor. Öyle bir görünüşü yok, Majesteleri. Daha çok soylu bir hanımefendiye benziyor, üstelik dul. Yine de adını vermedi."

"Hmm." Eğer bu kadın Steven'ın arkadaşlarından biriye, neden adının Steven'a bildirilmesini istemesin ? "Yalnız mıydı?"

"Evet, . Hizmetçisi dışında."

O zamanlar edepli bir kadındı. Bugünlerde kadın gazeteciler tek başlarına dolaşırken görülebiliyordu, bu da çoğu zaman yazdıkları haberlerden daha çok kaşların kalkmasına neden oluyordu, ancak saygın bir hanımefendi kendisine eşlik edecek en az bir hizmetçisi olmadan hiçbir yere gitmezdi.

Rose'un merakı buna izin vermezdi. Eğer kadının bir hanımefendi kılığına girmiş bir gazeteci olduğu ortaya çıkarsa, Rose ona şeker gibi tatlı davranacak ama onu gönderecekti. Eğer kadın gerçekten Steven'la bağlantılıysa, Rose en azından ona bir mesaj iletebilirdi.

Hayır, doğruyu söylemek gerekirse, sadece cesurca bir otele gelip Steven'ı isteyecek kadınla göz göze gelmek istiyordu.

"Ona aşağı indiğini söyleyeyim mi?" Rose elbisesini düzeltip saçlarını düzeltirken Alice sordu.

Rose aniden, "Hayır," dedi. "Hayır . . . Ben giderim."

Alice ona bilgece bir baş selamı verdi. "Peki, hanımefendi."

Rose'un saçları, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Steven tarafından tokalarından koparıldığı hâlâ düzgün değildi. Bir bukleyi daha sertçe yerine itti ve odadan çıktı.

Sekizinci Bölüm

Alice bir bekçi köpeği gibi Rose'a eşlik ediyordu. Rose onu otelin zemin katının derinliklerine gömülmüş küçük bir salona götürmesine izin verdi. Alice, Rose istemeden kapıyı açtı ve oldukça görkemli bir sesle, "Southdown Düşesi. Hanımefendi."

Kadın reverans yaptı ve Rose onun yanından geçerek odaya girdi.

Kavisli koltuktan kalkıp Rose'a şaşkın bir bakış atan kadın kesinlikle gazeteci değildi. O da Rose gibi siyah giymişti, dul otları gibi, ama yası tazeydi. Siyah şapkası dizlerine kadar uzanıyordu ve yüzünden kaldırdığı kalın siyah duvağı aşağıya indiğinde onu tamamen örtecekti.

Kadın kültürlü bir sesle, "Özür dilerim," dedi. "Birini bekliyorum."

"Yüzbaşı McBride için," dedi Rose. Kapıyı arkasından kapattı ama şimdi aşağı inmesi gerektiğinden emin değildi. "Kendisi dışarıda. Ona iletebileceğim bir mesaj var mı?"

Kadın Rose'a, Rose'un ona bakıyor olması gerektiği kadar değerlendirici ve meraklı bir bakış attı. Bu kadın da gazete okuyor olamazdı, çünkü Rose'un adını ya da bu adın Steven'inkiyle birlikte anıldığını fark etmemişti.

"Sadece bu," dedi dul kadın. "Yüzbaşı McBride'ın Londra'dayken ziyaret etmesine gerek yok. Lütfen bunu ona söyleyin." Bir durakladı. "Majesteleri."

Başlık şüpheli bir tonda söylenmişti, sanki Rose'un herhangi bir düşes olduğuna gerçekten inanmıyormuş gibiydi. Rose Steven'in sevgilisi olduğunu düşünüyordu, Rose fark etti, tıpkı Rose'un bu kadının kendisi olduğundan şüphelendiği gibi.

Steven ilk sabah Rose'a kötü alışkanlıklarının çok fazla içki içmek, çok fazla kumar oynamak ve kadınlara çok fazla ilgi duymak olduğunu söylemişti. Rose'u öpmüştü.

Ateşten bir gül. Her kadın onun altında erimekten mutluluk duyardı. Bu öyle miydi? Rose'un kalbine küçük bir acı girdi.

Pratik olarak konuşmak gerekirse, bu kadın geçmişte Steven'ın sevgilisi olmuş olsa da, şu anda yüzü kederden solmuş, gözleri kızarmıştı. Yakın zamanda kendisine çok yakın birini kaybetmişti ve Rose merhamet duymaya başladı.

Rose sesini yumuşatarak, "Ona söyleyeceğim," dedi. "Kaybınız için başsağlığı dilerim."

Kadının yüzü buruşmaya başladı ama kendini tuttu ve eldivenli elini dudaklarına . "Teşekkür ederim."

Rose onun yanına gitti ve elini koluna koydu. "Eğer yapabileceğim bir şey varsa ..."

Kadın başını kaldırıp ona baktı, Rose'a ürkmüş bir bakış atarken gözyaşları akıyordu. "Hayır. Hiçbir şey. Teşekkür ederim, Majesteleri." Bu saygı ifadesi bu kez daha inançlı bir şekilde söylenmişti.

Hanımefendi uçuşan peçesini topladı ve odadan çıktı. Çıkarken salondaki gölgelerin arasından bir hizmetçi çıktı ve hanımını kolundan tutup götürdü. Hanımefendi sanki ona güveniyormuş gibi hizmetçiye yaslandı.

Rose'un kendi hizmetçisi öne çıktı ve saygıyla durarak Rose'un emirlerini bekledi. "Adını hiç öğrenemedim," dedi Rose, çiftin otelin ön tarafındaki bir kapıdan geçerek gözden kayboluşunu izlerken. "Öğrendin mi?"

Alice başını salladı. "Hanımefendinin hizmetçisi iyi eğitimliydi. Ne kadar denediysem de ona tek bir kelimeyle bile ihanet etmedi."

Rose gülümsemek zorunda kaldı. "Merak kediye öldürdü," dedi başını sallayarak. "Belki de kendimizden utanmalı ve büyük bir çay içerek kendimizi daha iyi hissetmeliyiz."

"Bir tane sipariş edeceğim, Majesteleri." Alice gülümsemeye karşılık verdi ve mutfağı bulmak üzere yola koyuldu.

Steven odasına geri döndüğünde Rose'u orada buldu. Aynı anda içinden iki his geçti; Rose'un orada olmasından dolayı bir sevinç bir hayal kırıklığı.

Onu öldürecekti. Steven bu öğleden sonra soğuk ve yağmurlu Londra'da uzun süre dolaşmak zorunda kalmıştı, ta ki uyarılmışlığı ona huzur verene kadar. Bir nebze olsun kontrolünü geri kazandığına inandığında, Tavis Collins'i bulmak ve ona evini göstermek için Chancery Lane'in dışındaki bir sokağa gitmişti.

Rose'la birlikte keşfettikleri çizimler. Bu iş, sabırsız arzularının geri kalanını da halletmişti.

Üç bardak çay ve bir dram viskiden sonra Steven otele dönmek için cesaretini topladı.

Rose'u salonunda onu hevesle beklerken bulmak. Arzuları azgın bir coşkuyla ortaya çıktı, uyuşuk olduklarını, evcilleştirilmediklerini kanıtladılar.

Steven şapkasını ve paltosunu kapının içindeki askıya fırlatırken iş adamı gibi davranmaya çalıştı. "Bay Collins *sizin* yaptığınızı önerdi - Sittford Evi'ne dönüp mobilyalarınızı aramanızı. Elle çizilmiş gülün sizi yönlendiren bir ipucu olduğunu kabul ediyor. Ayrıca Dundee'deki bir papaza telgraf çekerek evliliğinizin kaydedildiği sayfanın sahte olduğunu bizzat gelip açıklayacağını söyledi. Adam oraya gitmek istemedi-Collins ona yüklü bir ödeme yapıldığından şüpheleniyor."

"Bu beni şaşırtır," dedi Rose. "Albert eli sıkı biri değildir."

Steven omuz silkti. "Daha büyük bir meblağı elinde tutmak için daha az bir meblağ ödeyebilir." Kendisi için bir sürahi viski bırakılmış olan masaya doğru ilerledi ve kendine güzel kokulu bir bardak doldurdu. Rose gözlerinde bir parıltıyla onu izledi. Kendini tutuş şekli, sanki bir şeyleri zar zor zapt ediyormuş gibi, içmeden önce durmasına neden oldu. "Bu akşam dinç görünüyorsun. İyi dinlendin, değil mi?"

"Bir hanımefendi sizi görmeye geldi," dedi Rose. "Yeni dul kalmış. Kim olduğunu bilmiyorum."

"Ah." Rose'a duyduğu yakıcı ihtiyacı öldürecek bir şey varsa o da buydu. "*Buraya* mı geldi? Neden geldi acaba?"

"Söylemedi," dedi Rose. "Beni gördüğüne oldukça şaşırdı. Onu ziyaret etmek için zahmet etmenize gerek olmadığını söylememi istedi."

Steven elindeki viski bardağını çevirdi. "Öyle mi yaptı?" Kehribar rengi içeceği inceledi, boğazından aşağı döküp yükselen acıyı silip silmemek ya da ayık kalmayı tercih edip etmemek konusunda düşündü. Seçimini yaptı ve bardağı ağızına boşalttı.

"Üzgünüm, Steven."

Steven yanan sıvıyı yuttu ve bardağı devirdi. Rose gerçek bir pişmanlıkla ona bakıyordu, sözleri neredeyse hüznüydü. "Ne için?" diye sordu.

"Bu açıkça siz ve hanımefendi arasındaki özel bir meseleydi ve beni . Kendi aptalca merakım yüzünden onunla konuşmaya gittim. I

."

Steven viski sürahisine uzandı, sonra elini ondan çekti. Başını iki yana salladı. "Kendini kırbaçlamana gerek yok, genç kız. Buraya gelip seni görmek isteyen bir beyefendi olsaydı, onu duvara yaslar, ne istediğini öğrenmek isterdim."

"Ama bu onu üzdü ve üzüntüsünü gizlemiyordu. Bunun için üzgünüm."

"Hayır, yapmıyor." Steven iç geçirdi. "Yarınki randevumda o var. Bana gelmememi söyledi, değil mi?" Boş bardağı parmakladı ve sonra sertçe itti. "Sana tüm üzücü hikâyeyi anlatacağım Rosie, ama bu gece değil. Bu gece her şeyi unutmak istiyorum." Rose'a baktı, onu içine çekti, güzelliğinin kendisini yatıştırmasına izin verdi. Giydiği tüm siyahlar onun canlılığını kapatamaz, hatta susturamazdı bile.

Steven viskiyi bıraktı ve onun yanına gitti. "Sen ve ben evlenmek üzere nişanlandık. Bundan utanıyormuş gibi kendimizi bu otelde saklamamıza gerek yok." Kadının elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Şimdi en güzel elbiseni giy aşkım. Seni şehre götüreceğim."

Şehir dışına çıkmak, bir restoranda akşam yemeği ve tiyatrodaki bir akşam anlamına geliyordu. Restoran, Drury Lane Tiyatrosu'nun yakınındaki Russell Caddesi'nde bulunan Albion'du ve Steven burada lüks bir yemek ve şampanya sipariş etti. Sandalyesine uzanmış, rahat ve utanmaz görünüyordu, bu kadar çok insanın onlara bakmasını umursamıyordu.

Steven tüm dikkatini Rose'a odaklamıştı ve odada başka kimse yoktu. Kendisini Steven'ın gri bakışlarının öznesi olarak bulduğunda, özellikle de Steven onunla konuşmak için hafifçe öne eğildiğinde Rose'un kanı ısındı. Steven'ın gözbebeklerinin, güneşin aydınlatığı bir bulutun karanlık astarı gibi, daha derin bir griyle çevrili olduğunu tekrar gördü.

Ona İskoçya'da babasıyla yaşadığı hayatı sordu. Rose, İskoçya'nın kırsal kesiminde ve Edinburgh'daki yaşamının sıkıcı olduğunu düşünmüştü ama Steven sanki anlattıkları onu büyülemiş gibi her kelimeye takılmıştı. Rose'a ordudaki hayatından biraz bahsetti; sıcak, böcekler, hastalıklar, yorgunluk ve sakin zamanlarda bile saldırı tehlikesi yaşamak gibi zorlukları hafife aldı. Steven Afrika'nın güzellikten başka bir şey olmayan bir resmini çizdi; devasa gökyüzü, uçsuz bucaksız nehirler ve geniş topraklar.

"Görmeyi çok isterdim," dedi Rose hüznle. Yüce bir düşes olmasına rağmen bildiği dünya küçüktü. Charles bunun gibi restoranlara gitmekten, hatta Londra'ya gelmekten hiç hoşlanmazdı, evde ateşin başında oturmayı severdi. Rose'un evliliği boyunca dışarı çıktıkları tek yer kırlarda yaptıkları başıboş yürüyüşlerdi. Charles'ın kalbi Sittford yakınlarındaki tepelere tırmanıyorlardı. Yürüyüş sırasında kendini iyi , eve dönmüşler, Charles yatağına yatmış ve geceyi çıkaramamıştı.

"Gitmemeniz için bir neden yok," dedi Steven. "Afrika bir kadın için tehlikeli ama bazı eşler bunu başarabiliyor. Evli bir erkek olarak daha geniş bir odaya hakkım var."

"Gerçekten mi?" Rose sinsi bir gülümsemeyle sordu. "Şimdi bir eş arayışını anlıyorum. Daha büyük bir çadır."

Steven'ın sırtışı genişledi. "Seni temin ederim ki bundan daha fazla itici güç var." Gözleri alaycı bir ışık aldı. "Bir erkeğin seninle evlenmesi daha pek çok neden düşünebilirim Rosie."

Ona masum bir bakış attı. "Terliklerini getirecek biri var mı?" Steven yaklaştı, sesi alçaldı. "Bu ilginç olabilir."

Diğer yemek yiyenlerin görüşünü engelleyerek ona doğru eğildi ve dilini yavaşça ona doğru kıvrırdı.

Rose baştan aşağı ateşlendi. Steven'ın burada, bir restoranda, herkesin içinde isteklerini açıkça göstermesi vücudunun gerilmesine, göğüslerinin ağırlaşmasına ve ısınmasına neden oldu. Onu dolabın oturttuğunda bacaklarının arasına bastırıldığını, göğsünde iz bıraktığında duyduğu zevk-acı hissini hatırladı. Yandı.

"McBride?"

Rose kızardı ama Steven acele etmeden doğruldu ve kimin konuştuğunu görmek için döndü. Alaylı iki adam masaya yaklaşıyordu, biri selamlamak için elini kaldırdı.

Steven onları karşılamak için ayağa kalktı, sonra elini uzatarak Rose'un ayağa kalkmasına yardımcı oldu. "Rose, seni alayımdan Binbaşı Clifford ve Teğmen Spencer tanıştırayım. Beyler, bu benim nişanlım, Southdown Düşesi."

Her iki adam da kibar olmaya çalışarak gözlerini dikip baktı. "Ah," dedi binbaşı. "Hiç haberim yoktu. Tebrikler McBride."

Yirmili yaşlarında bile olmayan Spencer, "İskoç şansı," dedi. "Tebrik ederim, efendim."

Rose'un elini sıktılar, selam verdiler, iltifatlarda bulundular ve Steven'a daha alaycı sözler yönelttiler. Rose içtenlikle cevap verdi ve Steven elini kolunun altına sokup onu kendine çektiğinde sıçramadı.

Rose şaşkınlığını gizledi. Steven'ın nişanlılık numarasını gazetecilere yaptığı numaranın ötesine taşıyacağını düşünmemişti. Bunlar Steven'ın meslektaşları, arkadaşlarıydı ve Steven onların önünde pervasızca durup nişanlı olduğunu ilan ediyordu.

Teğmen ve binbaşıyla vedalaşıp restorandan ayrıldıklarında ve Covent Garden Tiyatrosu'na giden kısa mesafeyi atlarıyla kat ettiklerinde Rose yine şaşırmıştı. Onlar vardıklarında tiyatro çoktan başlamıştı, ama dakik olmamak alışılmadık bir durum gibi görünmüyordu. Diğerleri geç kaldıkları için endişelenmeden, konuşarak ve gülerek içeri giriyorlardı.

Dolgun vücudu Rose'a bir güvercini hatırlatan güzel bir kadın Steven'a el salladı. Kadın, koyu kıvılcı saçlı ve yakışıklı yüzlü uzun boylu bir İskoç'un kolundaydı; İskoç, bakışlarını üzerlerindeki yaldızlı bir frize sabitlemiş, ciddi bir dikkatle onu inceliyordu. Steven ve Rose çiftin önünde durduklarında bile incelemesini kesmedi.

"Steven, ne kadar güzel," dedi kadın ellerini tutarak. "Londra'da olduğunu bilmiyordum. Kardeşin bana *hiçbir şey* anlatmıyor."

Steven da onun eldivenli ellerini sıktı, eğildi ve kadının yanağına bir öpücük kondurdu. "Uzun zamandır burada değilim, söz veriyorum."

Öpücük uzun boylu İskoç'un dikkatini çok hızlı çekti. Bakışları Steven'ınkilere çarptı ve doğrudan Steven'ın gözlerine da yüzündeki vahşet açıkça görülüyordu.

Steven kadının ellerini bıraktı ve endişe göstermeden geri çekildi. "Sinclair içine kapanıktır. Özel hayatıyla ilgili herhangi bir şeyden bahsetmeyi hatırlaması bir olaydır. Tabii mürebbiyeler hakkında sızlanmıyorsa."

"Hala şansın yok mu?"

Steven başını salladı. "Korkarım hayır."

İskoçyalı, Steven kadından bir adım uzaklaşmış olsa bile rahatlamadı. Steven'ı sert bir bakışla süzdü ve konuştuklarına hiç aldırmış gibi göründü. Görünüşe bakılırsa hanımı bunda olağandışı bir şey bulmamıştı. Kadın devam etti: "Ben tüm tavsiyelerimi tükettim, baldızlarım da öyle. Sinclair uygun birini bulana kadar Cat ve Andrew büyümüş olacak."

"Sonuncusu Andrew'un yatağını böceklerle doldurmasına itiraz etti," dedi Steven. "Onu pek suçlayamam. Çarşafın altına girip de ezildiğinde çıtırdayan yaratıklarla dolu olduğunu görmek hoş bir şey olmasa gerek."

"Oh, Steven, korkunçsun." kahkahalarla güldü ama İskoçyalı hiç etkilenmedi.

"Özür dilerim," dedi Steven. "Davranışlarım berbat. Rose, seni Beth-Lady Ian Mackenzie ile tanıştırayım. Beth, takdim ediyorum-"

"Southdown Düşesi," dedi İskoçyalı, alçak ve güçlü sesi Steven'inkini bastırarak. "Yüzbaşı Steven McBride ile nişanlandı, ancak hiçbir gazetede resmi bir duyuru yer almadı. Langham Otel'de bitişik sütünlerde kalıyorlar. Dul kadın bir yıl üç aydır dul, Southdown Dükü ile olan evliliği yeni dük Albert Francis tarafından sorgulanıyor."

Beth kocasına baktı ama yine şaşırmış ya da endişelenmiş görünmüyordu.

Adam ağzını kapatıp sinir bozucu odağını kendisine çevirdiğinde Rose, "Ah canım," dedi. "Genel bir açıklama yapıldı mı?"

"Bugün yedi gazete okudum," dedi Lord Ian, hâlâ Rose'a bakarak. "Hepsi de aynı şeyi söylüyor. Ama resmi bir duyuru yapılana kadar nişan gerçek olamaz, bu yüzden gazeteler uyduruyor." Bakışlarını Steven'a çevirdi. "Neden?"

Steven telaşlanmış görünmüyordu. "Yukarıda bir kutuya geçelim, Ian, dostum." Elini Ian'ın omzuna koymak için uzandı, sonra sanki daha iyisini düşünmüş gibi ona dokunmadan önce geri çekti. "Ve ben her şeyi açıklayacağım."

Dokuzuncu Bölüm

Beth bu çok memnundu. Kilmorgan Düküne ait şık bir kutuda ellerini kavuşturdu ve Steven'ın Rose'la tanışma hikâyesine ve numara yapmaya karar vermesine güldü. Rose biraz endişeyle dinledi ama Beth onların davranışlarında yanlış bir şey görmüyor gibiydi.

"Muhteşem," dedi Beth. "Sanırım bu birkaç kişinin dilinin dolaşmasını engelledi."

Rose, "Şimdi de bu nişan hakkında atıp tutuyorlar," dedi. "Görünüşe göre çok sallıyorlar. Steven bugün yukarıya gazete getirmezdı."

"Endişelenmeni istemedim, Rosie." Steven parmaklarını Rose'un parmaklarının arasından geçirdi. "Zaten düşünecek yeterince şeyin var."

Beth onun Rose'un parmaklarını öpmesini izledi ve kaşlarını kaldırdı. "Bunun sadece bir oyun olduğundan emin misin?"

Steven ona göz kırptı. "Şimdilik." Rose bunların hepsi oyunun bir parçasıymış gibi davranmaya çalıştı ama yüzü kızardı.

Ian tüm konuşmaya olan ilgisini kaybetmiş görünüyordu. Dikkatini Beth'in koluna ilıstırılmış ve süslü fiyonkundan çözdüğü ipek kurdeleye vermişti. Şimdi bir ucunu büyük parmağına doladı, başparmağını üzerinde gezdirdi, çözdü ve işleme yeniden başladı. Beth'e çok yakın oturdu, kurdelesini okşamaya devam ederken kalçası Beth'in sandalyesine değiyordu.

Kesinlikle sıra dışı bir adamdı. Hatta tuhaf. Ama Rose onu izlerken Beth'e karşı ne kadar nazik olduğunu ve ondan nasıl uzak kalamadığını gördü. Onu izlemekten de hoşlanıyordu; Steven ve Rose'a karşı hâlâ biraz sertken, Beth ona gülümsediğinde bakışları yumuşuyordu. Utangaç, diye düşündü Rose, ama bu basit bir utangaçlıktan daha fazlası gibi görünüyordu.

Beth kocasında olmayan bir açıklığa sahipti. Ne Rose'un bir düşes olmasından dehşete kapılmış ne de hakkında çıkan dedikodulardan rahatsız olmuş gibi yapmacıksız bir şekilde Rose' sohbete etti. Beth Rose'la sanki zaten arkadaşmışlar gibi konuştu ve Rose yıllar sonra ilk kez keyifli bir akşam geçirdi.

Rose şimdi Steven'ın Mackenzie'lerle birlikte oyunu bu locadan izlemeleri konusundaki ısrarını anlıyordu. Diğer localardan ve alt kattaki salonlardan bir sürü lorgnette ve opera gözlüğü onlara çevrilmiş, bir sürü kafa da oyunu tartışmak için bir araya gelmişti. Kimse oyuna pek dikkat etmedi. Ama bu loca Lord Ian'ın kardeşi Kilmorgan Dükü Hart Mackenzie'ye aitti. Gözlerini dikip bakan insanların hiçbiri burada onlara sarkıntılık etmezdi.

Sahnedeki drama sona erdiğinde ve ayrılmak için ayağa kalktıklarında, Steven emekli olmadan önce hafif bir yemek için Albion'a gitmelerini önerdi. Ian kesinlikle hiçbir şey söylemedi ama gözlerinde kızgınlık titreşiyordu.

Rose, karısıyla yalnız kalmak istediğini gördü. Bir yabancıyla, hatta Steven'la oturma bile onun için zor olduğunu anlıyordu. Başka bir erkek olsa Rose bunu kabalık olarak algılayabilirdi ama bütün akşam onu izleyen Rose, Ian'ın tuhafliklarının onu farklı kıldığını gördü ve bunu biliyordu. Uyum sağlamaya çalışıyordu ama biliyordu.

Rose da Beth'in onu sevdiğini görüyordu. Kocasının iyi olduğundan emin olmak için ona attığı küçük bakışlar ve birbirlerine attıkları gizli bakışlar Rose'a onların gerçekten de özel bir bağ olduğunu söylüyordu.

bir tane daha olmasını dilemekten kendini alamadı.

Steven Beth'in cevabını beklerken Rose, "Belki de hayır," dedi. "Oldukça yorgunum. Harika bir akşamdı ama uzun bir gün geçirdik ve yorgunum."

Steven onun elini tuttu ve gözlerinin içine bakarak ona doğru adım attı. "Elbette aşkım."

Bir an için, Steven'ın gri bakışları sadece ve sadece ona sabitlendiğinde, başka hiçbir şey var olmadı. Boşalan tiyatronun gürültüsü, uşağın kapıyı açmasıyla locaya giren cereyan, Ian'la konuşan Beth'in kısık sesi yok oldu. Rose'un dünyasını sadece Steven dolduruyordu; gülümsemesi, gözlerindeki sıcaklık, "*Elbette aşkım*" derken Rose'u saran sesi.

O anı kurtarmak ve asla gitmesine izin vermemek istiyordu.

Sonra Steven onun elini öptü, ve ceketini almak için döndü.

Kutunun dışına çıktıklarında, Steven ve Beth yine rahatça konuşurken, Ian Rose'un önüne geçti ve durup ona baktı. Uzun vücudu kapı aralığını dolduruyordu,

çıkış yolunu kapatıyordu. Rose kibarca geçmesine izin vermesini isterken, Ian ona doğru eğildi ve sesini alçalttı.

"Gerçek olmasına ihtiyacı var."

Rose gözlerini kırıştırdı. "?"

Ian sanki söyleyeceklerini düşünüyormuş gibi birkaç saniye sessizlik içinde bekledi. "Bunun gerçek olmasına ihtiyacı var," diye yavaşça tekrarladı. "Seninle birlikte."

Sözler basitti ama Rose'un kalbine bir şeyler saplandı. Boğazını temizledi. "Yüzbaşı McBride bana yardım ediyor. Hepsi bu."

Ian kaşlarını indirerek başını salladı. "Hayır. *Ona* yardım ediyorsun."

Arkasını dönerek Beth ve Steven'in koridorda beklediği yere doğru ilerledi. Steven Rose'a sorgulayan bir bakış attı ama Ian Beth'e döndü, kendini ona kaptırırken dünyanın geri kalanını unutmuştu.

Rose otele dönüş yolunda Ian'ın söyledikleri üzerinde düşündü. Steven çok az konuştu, pencereden karanlık geceye karamsar bir şekilde bakarken kahkahası kesilmişti.

Gerçek olmasına ihtiyacı var.

Neyin gerçek olması gerekiyordu? Nişan mı? Rose'un ona karşı geliştirdiği sevgiye mi? *Sevgiden daha fazlası.*

Steven McBride'in ona ihtiyacı yoktu. İyi huylu, çekici, eğlence arayan, kâğıt oynamayı ve biraz fazla içmeyi seven bir bekârdı - gerçi bu gece içkide oldukça ölçülü davranmıştı. Saygın bir İskoç aileden geliyordu ve Mackenzie'ler gibi soylu arkadaşları ve bağlantıları vardı. Görünüşe göre subay arkadaşları onun hakkında iyi şeyler düşünüyordu. Steven neden Rose gibi skandal yaratan bir kadınla nişanlanmaya ihtiyaç duysun ki?

Otele vardıklarında Steven'in neden daha huysuz ve ani davrandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Saat o kadar geç olmuştu ki ortalıkta pek kimse yoktu ama akşam kıyafetleri içindeki çiftler ikisi birlikte merdivenlerden çıkarken onları izlemeye devam ediyordu.

Rose, süit odalarının dışında iyi geceler dilemeye başladı ama Steven durdu ve Rose'un elini kolunun kıvrımından çekti.

"Bunu yapamam, Rosie."

Rose onunla yüzleşti ve kalbinin hızlı atışını gizlemek için kaşlarını kaldırdı. "Neyi yapamazsın?"

"Burada kal ve uslu uslu yatağına git."

, anahtarı ondan aldı ve kapının kilidini açtı. Kapıyı açtı ve elini dirseğine koyarak onu içeri götürdü. Rose'un süitinin salonu hâlâ aydınlıktı, kömür ateşi onun dönüşünü bekleyerek ocakta dans ediyordu.

"Ne olduğumu bilerek mi?" Rose sordu.

Steven kapıyı kapattı. "Burada olduğumu bilerek." Kelimeler neredeyse hırıltılıydı. "Ben bir centilmen olmaya ve senden uzak durmaya çalışırken duvarın diğer tarafında." Sıcak eliyle onun yanağını kavradı. "Bu çok zor."

Rose için de zordu. Onun parmaklarına dokundu. "Dünya bunu zaten düşünüyor Steven," dedi usulca, kelimelerdeki titremeyi duyarak. "Ayrı odalarımızda olmamıza rağmen. Biliyorsunuz düşünüyorlar."

Steven'ın gözlerinde ateş parladı, sonra bakışları kendini küçümseyen bir hal aldı. "İyi adını geri kazanmana yardım etmeye çalışıyorum, daha fazla lekelemeye değil." Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve elini dudaklarına götürdü. "Otelde kalamam, genç kız. Kalırsam asla uyuyamam ve yarın uymam gereken bir randevum var. Kahvaltı için zamanında döneceğim."

Rose elini çekmeye çalıştığında elini kavradı. "Çekme."

"Başka seçeneğim yok, aşkım." Steven onun burnunun ucunu öptü ama kendini ondan sertçe uzak tuttu. "İyi geceler."

"İyi geceler," dedi Rose belli belirsiz ve onu .

Odanın diğer ucuna geçip masaya bıraktığı şapkayı almasını izledi. "Steven," diye seslendi.

Uzaklaşmak için sabırsızlanarak kapıya geri döndü.

"Dikkatli ol," dedi Rose. "Son iki sabahtır hastaydın..." "Aşırı yemekten mi?"

Gülümsemesi alaycıydı. "Merak etme canım. Yarınki randevu akşamdan kalma gelemeyeceğim kadar önemli. Tatlı rüyalar." Steven uzaklaştı ve gözden kaybolurken başka bir şey söylemedi.

Kapıya.

Kederli bir dulla önemli bir randevu. Kim olursa olsun ol.

Steven bu gece boynuna taktığı ipek eşarby düşürmüştü.

Rose onu kaldırdı, peşinden koşmayı düşündü, sonra onun yerine dudaklarına götürdü. Yumuşak kumaş hâlâ onun sıcaklığını taşıyordu ama Rose'un kalbindeki acıyı dindirmiyordu.

Steven ertesi sabah Yüzbaşı Ronald Ellis'in eşyalarını toplarken Rose Steven'in salonunun kapısını tıklattı ve onun homurdanarak "İçeri gel" demesiyle içeri girdi.

Rose valizi ve içine yerleştirilmiş kırmızı üniformayı görünce şaşkınlıkla durdu. "Tanrım, gidiyor musun?"

Sesindeki nota, Steven'in kalbini beklenmedik bir şekilde ısıtan bir dehşet ve endişe notasıydı. Kibar bir ilgisizlikle değil, gideceği için endişelenerek sormuştu.

Steven üniformayı düzeltti. "Bu benim değil. Dul Bayan Ellis'e götürüyorum."

"Ah." Rose'un düşüncelerini yeniden düzenlediğini gördü. "Dün seni aramaya çalışan kadın mı?"

"Tam olarak."

Rose yanına geldi ve valizin içindeki yığını inceledikten sonra uzanıp yeniden katlamak için bir şeyler çıkarmaya başladı. Steven görevi ona bıraktı. Bir asker olarak verimli bir şekilde toparlanmayı öğrenmişti ama bu sabah bu yeteneği onu terk etmişti.

"Neden senin gelmeni istemiyor?" Rose kırmızı üniforma ceketini silkeleyip katlayarak sordu. "Kocasının eşyalarının geri verilmesini isteyeceğini düşünürdüm."

"Eşyaları o istiyor," dedi Steven. "Ben değil." Bir nefes verdi. "Ama gitmem gerek. Bunu bitirmek için."

Steven bu sabah Laura Ellis'le yüzleşmek istemiyordu ama bunu Ronald'a borçluydu. Laura ondan nefret edecekti ve bu sorun değildi. Ona gidecek, acısını ondan çıkarmasına izin verecek ve hepsi bu kadar olacaktı. Ronald'a söz vermişti.

Rose toparlanırken göz ucuyla onu izliyordu. Tüm bunların neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama sabırsızlanmıyor ya da ondan açıklama yapmasını talep etmiyordu. Steven kollarını kavuşturdu ve gözlerini kapatarak Rose'un sıcaklığının üzerinde gezinmesine izin verdi. Bu sabah akşamdan kalma değildi ama nedense başının ağrımasını ve boğazının düğümlenmesini kalbindeki pişmanlığa tercih ederdi.

"Seninle gelmemi ister misin?" Rose soruyordu.

Steven gözlerini açtı. "Gerek yok..." Sözüünü yarıda kesti. Rose'un bakışları Steven'a karşı şefkat ve yumuşaklık doluydu. Steven'la tanıştığı ve onun koynuna girdiği ilk gece bile böyle bir yumuşaklığı vardı.

"Evet," dedi. "Lütfen. Benimle gel, Rosie."

Ellis'e Oxford Caddesi'nin kuzeyinde, Cavendish Meydanı yakınlarında bir ev miras kalmıştı. Rose, Miles'tan eski arabacısının onları götürmesini istemiş, böyle bir işin kiralık bir arabayla yapılmaması gerektiğini söylemişti. Eğer Albert öğrenirse, bunu ona ödetmek zorunda . Steven onun kararlılığına gülmekle bu ayak işinden korkmak arasında kalmıştı.

Yağmur ciddi bir şekilde yağmaya başlamıştı. Londra sokakları sıırılsıklamdı, kaldırımlardan sis yükseliyordu. Miles arabayı yavaş sürdü, yollar kaygandı ama çok geçmeden Mortimer Sokağı'ndaki evin önünde durdu.

Steven bu iş için alay kıyafetlerini giymişti ve aşağı inerken çıplak başına yağmur yağıyordu. Rose arkasından dışarı çıkmaya başladı ama Steven onu engelledi.

"Buna gerek yok. Sen burada rahatına bak." Ona uzattığı valizi aldı ve elini okşadı. "Burada beni beklediğini bilmek beni ayakta tutmaya yetecek."

Rose, "Lütfen Bayan Ellis'e başsağlığı dileklerimi iletin," dedi. "Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Çünkü Rose'un kendisi de çok sevdiği kocasını kaybetmişti. Ama ne yazık ki bunun yarısını bile anlamamıştı. "Sağ ol canım. Şimdi sıcak kal."

Steven omuzlarını dikleştirdi, valizi kaldırdı, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı.

"Steven." Laura, hizmetçisi onu içeri alırken yazı masasında oturduğu yerden kalktı. Hizmetçi ona Bayan Ellis'in kabul etmediğini söylemeye çalışmıştı ama Steven ona karşı çıktı. "Gelmemeni istemiştin."

"Biliyorum." Steven valizi masanın koydu ve açtı. "Ama bunu yapmazsam sonsuza dek pişman olacağımı biliyorum. İşte burada."

Laura sanki içinde bir yılan varmış gibi valize baktı. Bir adım attı, iki adım attı ve içine baktı.

Steven sesini yumuşatarak, "Senin almanı istedi," dedi. "Onu getirmeden edemezdim."

Laura elini üniforma ceketinin içinde gezdirdi, parmakları düğmelere ve örgülere takıldı. Omuzları sarkmıştı.

"Ve bu." Steven cebinden bir madalyon ve zincir çıkardı ve kızın ellerine tutuşturdu.

Laura yüzünde ıstırapla ona baktı. "Şimdi ne yapacağız? Söyle bana, Steven. Ben ne yapacağım?"

"Onu hatırlıyoruz. Ve onu onurlandırıyoruz."

"Evet. Evet, ben ..." Sesi kesildi ve Steven'ın korktuğu gibi Laura hıçkırıklara boğuldu. "Yapamam. Onu sevmiştim. Bir daha asla ama asla kimseyi böyle sevmeyeceğim."

Çığlıkları yürek parçalayıcıydı. Steven'a doğru koştu, ona uzandı, ona ihtiyacı vardı.

Steven buraya ona karşı sert, hatta gerekirse duygusuz davranmak niyetiyle gelmişti ama şimdi Laura'nın gerçekten acı çektiğini görüyordu. Onu kollarının arasına aldı ve Laura ona sarılıp omzunda ağlamaya başladı.

Steven ağlamasının kederden daha fazlası olduğunu biliyordu. Bu ilişkideki rolü için duyduğu suçluluk, Steven'ı boynuzladığı için duyduğu suçluluk ve Ronald'ı ölüme sürüklediği için duyduğu korkuydu. Steven da kendi payına düşen suçluluğu taşıyordu.

Odanın kapısı gıcırdayarak açıldı ve boğucu odaya bir nefeslik hava girdi. "Her şey yolunda mı?" Rose sakinleştirici bir yağmur gibi sesiyle sordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Onuncu Bölüm

Rose eşikte durakladı, kadın Steven'ın omzunda ağlamaya devam ederken acıma ve kıskançlık arasında kaldı. Kendine kıskanmaya hakkı olmadığını hatırlattı ama bu tür duyguların kendi başına bir anlamı yoktu.

Rose tamamen arabada kalmayı ve Steven'ın kendi işiyle ilgilenmesine izin vermeyi planlamıştı. Ama salonun pencerelerinden Steven'ın dul Bayan Ellis'le konuştuğunu ve Bayan Ellis'in kendini 'a doğru fırlattığını görebilmişti. Steven şaşkınlıkla başladı ve yüzündeki ifadeye bakılırsa ne için yap ile Onu. Gül vardı aradı için ve Uşak Rose'u arabadan indirip eve götürmesine yardım etmesini rica etti. Kadın -Bayan Ellis- Rose'un sesini duyunca başını kaldırdı.

Gözleri ağlamaktan kızarmış, yüzü lekelenmişti. Sanki Steven onu değil de o Steven'ı tutuyormuş gibi kendini Steven'dan uzaklaştırdı ve cebinden bir mendil çıkardı.

"Onu neden buraya getirdiniz?" Bayan Ellis acıyla sordu. "Bunu nasıl yaparsın Steven?"

Steven'ın yüzü kızarmıştı ve eldivenli ellerini yumruk yapıp boğazını temizledi. "Southdown Düşesi Hazretleri'ni takdim edebilir miyim?" dedi sert bir sesle. "Nişanlım."

"Ne?" Bayan Ellis başını kaldırdı, sesi düzensizdi. "Nişanlı mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Steven sert bir şekilde ayakta durmaya devam etti. "Eğer son birkaç gündür gazetelere bakma zahmetine katlansaydınız, her yerde bunu görürdünüz."

Bayan Ellis bir an ona baktı, sonra bakışlarını Rose'u salona kadar takip eden ve onu durdurmaya çalışan hizmetçiye çevirdi. "Evans," diye tersledi. "Bana bir gazete getir."

Hizmetçi reverans yaptıktan sonra tek kelime etmeden ortadan kayboldu. Elinde gazetelerle çabucak geri döndü. Bir tanesini Bayan Ellis'e uzattı.

Kaptan S- McB- ve inatçı düşesi birlikte yemek yedikten sonra ünlü McK-kayınvalidesiyle birlikte tiyatroya giderler. Söz konusu oyun Medea'ydı. Umarım kehanet değildir.

Bayan Ellis bunu okuduğunda rengi kırmızıdan sağlıksız bir solgunluğa dönüştü. "Ah." Başını kaldırıp Rose'a değil, Steven'a baktı ve yüzünde hem üzüntü hem de rahatlama ifadesi vardı, hem de büyük bir rahatlama. Ne tuhaf. "Steven, beni affet. Hiçbir fikrim yoktu." Rose'a döndü ve tekrar kızardı. "Çok özür dilerim, Majesteleri." Kanepeye çöktü, içindeki ruh kaybolmuştu.

Rose endişe içinde onun yanına oturdu. "İyi misiniz? Evans, lütfen hanımına çay getir."

Evans aceleyle itaat etmeye çalışırken Steven odanın ortasında, kadınsı histerinin ortasında erkeksi bir sütun gibi duruyordu.

"Steven, bana söylemeliydin," dedi Bayan Ellis, mendilini tekrar gözlerine götürerek ona bakarken. "Asla yapmazdım ..."

"Unut gitsin," dedi Steven sert bir sesle. "Bu iş bitti."

Aralarında yoğun bir gerilim vardı. Rose neler olup bittiğini bilmek istiyordu ama şimdi sormanın sırası olmadığını fark etti.

"Tebrikler." Bayan Ellis bu sözü önce Steven'a sonra da Rose'a yöneltti. "Umarım mutlu olursunuz. Gerçekten umuyorum."

"Öyle olmaya niyetliyim," diye Steven.

Rose'a gönderdiği bakış Bayan Ellis'in aklındaki tüm şüpheleri silmiş gibiydi. Rose'a içten bir gülümsemeyle baktı. "En içten özürlerimi sunarım, Majesteleri. Steven haklıydı, hiçbir şey bilmiyordum ve sadece tahmin ediyordum. Bence bu harika bir şey. Olabilecek en iyi şey. Günümü biraz olsun aydınlattınız." Rose'un elini sıktı ve Rose da onu rahatlatmak için gülümsedi.

Çay geldi. Rose, Bayan Ellis için bir fincan doldurup eline tutuşturdu ama kendisi çay içmeyi reddetti.

"Yapacak çok işimiz var," dedi Rose ayağa kalkarak. "Ne yazık ki her şey çok aceleye geldi." Bayan Ellis'in elini tuttu. "Kocanızın başına gelenler için tekrar çok üzgünüm. Çok sevdiğiniz birini kaybetmenin ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Onları özlemekten asla vazgeçmeyeceğiz, ama daha katlanılabilir hale geliyor. Ama acıyı tamamen kaybetmek istemeyiz, değil mi? O zaman sanki hiç önemleri yokmuş gibi olur."

Bayan Ellis başını salladı, gözleri yine yaşlarla dolmuştu. "Haklısınız. Tamamen haklı." Çayını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı, tekrar kibar bir şekilde

Rose'un bir gün önce tanıştığı kadın. "Steven'a iyi bakın, Majesteleri. O mutluluğu hak ediyor."

Rose'un ellerini sıktı ve sonra . Steven şimdi Rose'un yanındaydı, eli dirseğindeydi. "Hoşça kal Laura," dedi sertçe ve Rose'u dışarı çıkardı.

Arabaya binip sokaklarda Langham'a doğru ilerleyene kadar Rose konuşmaya cesaret edemedi.

Karşısındaki koltuğa oturmuş olan Steven'a, "Bu konuda konuşmak istemiyorsan anlarım," dedi. "Ama sağlıklı bir merak duyduğumu itiraf etmeliyim."

Steven evden çıktıklarından beri sessizdi ama şimdi Rose'a elini uzattı. "Gel ve benimle otur."

Ondan görgü kurallarını bir bırakmasını istiyordu. Akriba olmayan hanımefendiler ve beyefendiler bir arabada aynı koltuğa oturmazlardı ve hanımefendiler her zaman ön tarafa, beyefendiler ise arabanın arka tarafına bakacak şekilde binerlerdi.

O kadar çok büyük kuralı çiğnedikleri için küçük kurallar artık saçma geliyordu. Rose hiç tereddüt etmeden Steven'ın yanına gitti ve ona sokuldu. Yanağını Steven'ın sıcak paltosuna yasladı ve yağmur vagonun camlarını gözyaşı gibi ıslatırken Steven da kolunu Rose'a doladı.

"Arkadaşım Ronald ve ben Laura ile ilk kez beş yıl önce, Noel için izne çıktığımızda ," diye söze başladı Steven. "Ve ikimiz de çok etkilendik. Yirmi iki yaşındaydı ve büyüleyici bir güzelliği vardı."

"Hâlâ oldukça güzel," başardı Rose. İçindeki kıskançlık ateşi yeniden yükseldi ama bunu itiraf etmeden önce yağmur altında tek başına otele geri koşacaktı.

Steven onun yanağına dokundu. "Sen cömert bir ruhsun Rosie. Ronald ve ben onun için kendimizi aptal yerine koyduk. En iyi arkadaşlık, çoğu kardeşten daha yakındık ve sanırım onun sevgisi için oynadığımız oyundan zevk alıyorduk. Bizi birbirimize düşürmekten kesinlikle hoşlanıyordu. Onun iyiliği için bizi kavga ettiriyor, her birimiz diğerini planladığımız gezilere eşlik etmesi için kandırmaya çalışıyordu. İkimiz de biraz çıldırmıştık, birbirimizi korkunç kaderlerle tehdit ediyorduk. Laura aramıza oturdu ve her lokmayı yalayıp yuttu. Ronald kadar ben de tavır koydum, hatta onunla yumruklaştım, ama aklımın bir köşesinde, işler ne kadar ileri giderse gitsin, yine de her şeyi bir oyun olarak görüyordum. Noel'den sonra, en iyi arkadaşlar olarak alaya yeniden katılacağız." Steven keskin bir

nefes al. "Laura beni nişanlısı olarak seçtiğinde kendimle çok gurur duymuştum. O zaman fark etmediğim şey, Ronald'ın bu yüzden benden nefret ettiğiydi."

"Ah." Rose'un kalbi sıkıştı ve şeytaniyle tekrar savaştı. Bunun için bir neden yok, dedi kendi kendine. Belli ki evlilik . "Ama Yüzbaşı Ellis'le evlendi," dedi şaşkınlıkla.

Steven ona başıyla onay verdi. "Bu daha sonra, o sezonun geri kalanında Laura'yı kendimden çok emin bir şekilde dolaştırdıktan sonra geldi. O da bunu oldukça abartmıştı. Ne o ne de ben Ronald'ın bunu ne kadar hissettiğini bilmiyorduk. Benim hiçbir fikrim yoktu, sadece oyunu kazandığım için mutluydum. Ben kazanmak için oynarım." Nefesini bıraktı, sesi acı geliyordu. "Bir gece Ronald beni otel odamda tek başıma köşeye sıkıştırdı. Elinde bir tabanca vardı ve önce beni, sonra da kendisini vuracağına yemin etti."

Rose telaşla doğruldu. "Aman Tanrım. Ne yaptın sen?"

"Çok sarhoştum ve Tanrı'ya şükür tabancayı elinden almayı başardım. Ama gözlerindeki sefaleti gördüm. O anda Ronald'ın Laura'yı çok sevdiğini ve benim hiç anlamadım. Karasevdaya kapılmışım ve her zaman yaptığım gibi herkesi alt etmek istiyordum. Her zamanki gibi kumar oynuyordum ama bu kez dostluğumuzla ve hayatlarımızla oynuyordum."

Rose başparmağını onun bileğinin iç kısmına sürttü. "Oh, Steven. Özür dilerim."

Steven ona kendini küçümseyen bir gülümseme gönderdi. "Gerek yok. Tam bir aptaldım ve Ronald'ın beni gerçekten öldürmek istemesinin şoku beni uyandırdı. Ben de meydanı bıraktım. Ronald'a Laura'yla birbirlerine ait olduklarını bildiğimi söyledim. Nişanı bozmasına izin verdim, sonra da kendimi aradan çıkararak İskoçya'ya doğru yola çıktım."

"Bayan Ellis buna ne dedi?" Rose, Steven'ın nişanı bozmak istemesiyle yıkılmış bir halde tanıştığı kederli kadını hayal etmeye çalıştı. Hayır, kocasını gerçekten sevmişti. Üzüntüsü yapmacık değildi ve Steven'a pişmanlık ya da herhangi bir özlemle bakmamıştı.

Steven kısa bir kahkaha attı. " Ronald'ı başından beri istiyormuş. Kendini ilan etmesi için beni kullandı. Onun bu kadar dramatik bir şekilde ileri gideceğini düşündüğünden şüpheliyim. Oradan ayrıldım, Noel'i her zamanki gibi İskoçya'da ailemle geçirdim ve alaya geri döndüm. Ronald da döndü, tek başına ama evli bir adam olarak. Özel bir ruhsat almış ve yılbaşında evlenmişti."

"Bayan Ellis ona eşlik etmedi mi?"

Başını iki yana salladı. "İngiltere dışında yaşama fikrinden hoşlanmıyordu, özellikle de Afrika gibi zor bir yerde. Ben de bu yüzden hiç

oyunu mantıksal sonucuna götürme korkum yoktu. İşler daha fazla sarpa sarmadan nişanı bozardım. Bana eşlik etmeye istekli bir eş isterdim."

Rose içten içe Bayan Ellis'in aptal olduğunu düşünüyordu. Steven *ona* sorsaydı, Rose sığağa ve zorluğa aldırmadan, nereye giderse gitsin onu hevesle takip ederdi.

"Kaptan Ellis'e ne oldu?" Rose sordu.

Steven pencereden dışarı baktı ama camdaki damlalar ve ötesindeki sisten başka görececek bir şey yoktu. Çok az güneş ışığı günün kasvetine nüfuz ediyor, onları grinin yarı aydınlığına hapsediyordu.

Rose başını tekrar onun omzuna yasladı. "Gerisini anlatmak istemezsen anlarım."

Steven uzun bir nefes aldı. "Hayır, hikâyenin geri kalanını bilmeni istiyorum. Ronald ve ben bir ay kadar önce bir gece devriyede idik ve kampla bağlantımız kesildi. O sabah bana bu yıl izne çıktığında bunun son izni olacağını söylemişti. Ordudan ayrılıp Laura ile yuva kurmayı ve çocuk yetiştirmeyi planlıyordu. O mutluydu, ben de onun adına mutluydum. Beni vurmaya çalıştığından beri aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı, bunun için kaç kez özür dilemiş ya da telafi etmeye çalışmış olursa olsun. Tüm bu iğrenç olayı arkamızda bıraktığımız için mutluydum. Ama kismet değilmiş." Steven pencereden döndü ve ona baktı. "Bir grup isyancıyla karşılaştık, silahları vardı ve Ronald'ı gözümün önünde vurdular."

"Steven." Rose kollarını ona doladı, kalbi sızlıyordu. "Ne kadar korkunç."

"Hiç şansı yoktu," dedi, sesi soğukkanlıydı. "Onu uzaklaştırdım ve güvenli bir yere götürdüm ama onu tutarken öldü."

Rose onu daha sıkı kucakladı. Onu teselli etmek çok doğal geliyordu, sanki buna hakkı varmış gibi. "Çok özür dilerim."

"Bana son sözleri yine özür dilemek oldu." Steven kısa bir kahkaha daha attı. "Ronald hala Laura'ya aşık olduğumu düşünüyordu, şaşırdım. İngiltere'ye dönmemi ve ona göz kulak olmamı söyledi. Onunla evlenmem için bana onay verdi. Ölmek üzereyken onunla tartışamazdım. Benimle bu şekilde barışması onun için önemliydi, ben de ona bakmayı kabul ettim."

Rose hiçbir şey söylemedi. Steven pencereye döndü, dışarıda yağmur şiddetini arttırıyordu. Rose, Steven'ın onu Bayan Ellis'le nasıl tanıştırdığını ve nişanlısı olduğunu vurguladığını düşündü. Ve Bayan Ellis'in rahatlamış bakışlarını.

"Seninle evlenmek istemiyor," dedi Rose. "Buraya bunu yapmak için geldiğini mi düşünüyordu? Ona evlenme teklif edeceğini mi?"

"Evet," diye yanıtladı Steven bitkin bir halde. "Görünüşe göre Ronald ona, kendisine bir şey olursa onunla birlikte olabileceğimizi söylemiş. Ama Laura beni hiç istemedi. Hâlâ da istemiyor. Bu yüzden beni ertelemeye çalıştı. Ben sadece Ronald'ın eşyalarını teslim etmekte ısrar ettim, böylece ona verdiğim sözü yerine getirebilir ve konuyu kapatabilirdim."

"Anlıyorum." Rose elini yanındaki koltuğa dayadı. "Dünyanın sizi nişanlı zannetmesi ne kadar kullanışlı, değil mi?"

Hafifçe konuşuyordu ama sonunda Steven'ın adının onunkiyle birlikte anılmasını, gazetecilerin nişanlandıkları haberini yaymalarını anlamıştı. Bu, Bayan Ellis'e geçmişte yaşanan olayların sona erdiğine dair bir mesaj gönderecekti.

"Rose." Steven ona döndü, gözlerinde sert bir ışık vardı. "O ilk sabah bir fırsat görmüş . Ama öyle olmadı."

Adamın bakışı, içindeki kıskançlık duygusunun utançtan büzüşmesine neden oldu. "Kızgın değilim," dedi sesi sakinleşerek. "Bana yaptığın yardıma karşılık sana yardım etmekten mutluluk duyuyorum." Gülümsemeye çalıştı. "Seni istenmeyen bir evlilikten uzak tutmak için bile."

"Beni dışarıda tutmak için değil, Laura'ya özgürlüğünü vermek için. Onu tanıyorum. Ona hâlâ aşık olduğuma ve Ronald'ın hatırı için benimle evlenmenin onun görevi olduğuna kendini inandırmıştı. Evlenme teklif etmemiş olsaydım bile, teklif etmemi bekleyerek kendini şehit edecekti. Bu şekilde, benim için kendini gömmek ya da benimle evlenip ikimiz de korkunç bir suçluluk duygusu içinde yaşamak yerine hayatına devam edebilir, isterse başka biriyle evlenebilir. Artık özgür."

Rose başını salladı. "Anlıyorum." Bayan Ellis'le ilk karşılaşmasını hatırladı ve eğlence ile utanç arasında gidip geldi. "Sanırım beni senin sevgilin sandı."

Steven koltuğa yaslandı. "Şu anda onun ne düşündüğü umurumda değil. Ben üzerime düşeni yaptım, artık hepimiz huzur içinde dinlenebiliriz."

Rose ona ne demek istediğini sormadan araba yavaşladı ve otele yaklaştı. Yağmura rağmen cadde kalabalıktı ve siyah takım elbiseli adamlar otelin girişinde onların dönüşünü bekliyordu.

Steven onlara bakarak, "Tanrım," dedi. "Şu anda o kalabalığın yüzüne bakamam. Miles!" diye seslendi.

Miles koltuğunun altındaki kapağı açtı ve içeri baktı. "Evet, efendim?" "Bizi daha az dikkat çekecek bir yere götürebilir misiniz?"

"Emredersiniz efendim." Miles kapağı kapattı ve araba aniden döndü. Sis ve yağmur altında gazeteciler belki de arabanın yan tarafındaki Southdown Dükü' armasını göremeyeceklerdi.

Miles onları Mayfair'e, Grosvenor Sokağı'na ve onun arkasındaki sokaklara geri götürdü. Rose'un gördüğüne göre, araba evinin üst katındaki odasını yine onlara ödünç verecekti.

Miles arabayı durdurduğunda yağmur şiddetle yağmaya başlamıştı. Steven Rose'un inmesine yardım ederken paltosunun bir kanadını Rose'a doladı, sonra da birlikte sıcak, at kokulu fayton binasına koştular. Bir yan kapı onları Bayan Miles'ın onları çayla karşıladığı üst kattaki odalara çıkan merdivenlere götürdü.

Bayan Miles Steven'ın ıslak paltosunu çıkarmasına yardım etti elini yüzünü yıkamak isterse daha önce kullandığı boş odaya sıcak su göndereceğini söyledi. Onu merdivenlerden yukarı çıkardı, sonra Rose' bir leğen ve havlu getirdi.

Rose yüzünü yıkayıp kuruladı ve Bayan Miles'ı anlayışı için kutsadı. Burası, sadece Miles ve karısının yaşadığı küçük oda rahattı. Albert Kasaba'da sürekli olarak başka bir personel bulundurmuyordu; Miles'ı sadece Charles'ın kendisine bıraktığı bir emanetten maaş aldığı için çalıştırıyordu. Miles ve karısı Rose'un iyiliği için burada kalıyorlardı, bunu Rose'a önceden bildirmişlerdi ve Rose bu ikiliye minnettardı.

Rose abdestini bitirip bir fincan çay içti ama Steven bir daha ortaya çıkmadı. İkinci fincanın yarısı ve harika bir çörekten sonra Rose, Steven'ı bekleyen fincanı doldurdu ve merdivenlerden yukarı, evin üst katındaki odaya taşıdı.

Steven'ı yatakta, arkadaşını ve ölümünü bulmaktan korkmuştu ama o küçük çatı penceresinin önünde durmuş, dışarı bakıyordu. Yağmur pencereye vuruyor, neredeyse sürekli bir su pencereyi filme alıyordu. Steven kolunu yüksek pervaza dayamış, yüzünü kasvete dönmüştü.

"Sana çayını getirdim," dedi Rose neşeyle. "Doğrusunu söylemek gerekirse, senin için biraz endişelenmeye başlamıştım."

"Öyle ?" Steven çayı almak için hiçbir hareket yapmadı ve Rose çayı odadaki diğer tek mobilya olan lavabonun üzerine koydu. "Gerek yok. Fırtınamı atlatacağım. Zaten çoğunlukla atlattım."

Rose kapıya yöneldi. "Çaydan bir yudum al, çok güzeldir. Ve aşağı gel. Bayan Miles işlerini halletmeye gitti, Miles da

Atlarla ilgileniyorum, bu yüzden istemiyorsanız sohbet etmenize gerek yok."

Steven başını çevirip ona baktı, yüz ifadesinden söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadığı anlaşıyordu. "Gitme Rosie."

Sesi onu kendine çekti, kalbindeki ateşi körükledi. "Aşağıda daha çok çay var," dedi çabucak. "Ve çörekler. Tüy gibi hafif, bol reçelli-"

"Rose." Steven daracık odayı geçti ve iri elini Rose'un koluna koydu. "Kal."

Eli ağırdı, güçlüydü ama meseleyi çözen gri gözlerindeki bakıştı. Rose, "Evet," diye fısıldadı ve kapıyı kapattı.

On Birinci Bölüm

Rose kapıyı kapatıp ona döndüğünde Steven kıpırdamadan durdu. Mütevazı protestolar, çırpınmalar yoktu. Rose Steven'ın ne istediğini anlamıştı ve o da bunu istiyordu.

Ona doğru geldi, ellerini göğsüne dayadı ve gözlerinin içine baktı.

İlk öpüşmeleri telaşsızdı. Steven Rose'un yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını ayırarak onu yavaşça, derinden öptü. Rose'un içtiği çayın tadına baktı, limon ve biraz da ham esmer şeker vardı, çocukluğundan hatırladığı bir tattı bu.

Rosie, kızım, diye fısıldadı içinden bir ses. Hayatım boyunca sana ihtiyacım varmış da haberim yokmuş.

Rose parmaklarını Steven'ın ceketinin yakalarına kilitledi. Rose'un titrediğini hissettikçe kalbi daha hızlı atmaya başladı, çünkü Rose'un Steven'ın kıyafetlerini karıştırmaktan kendini alıkoyduğunu biliyordu.

Ne yapmana izin vereceğim, İskoç gülüm.

Steven onun parmaklarını sıyırdı ve paltosunu çıkardı. yatağın ayakucuna fırlattı ve yakasını ve kravatını çıkarıp gömleğinin üst düğmelerini açana kadar hareket etmeyi bırakmadı.

Rose dikkatini Steven'ın boğazına verdi ve sanki büyülenmiş gibi onun bronz tenine dokundu. Steven ona gülümsedi, vücudu ısındı ve yeşil gözlerinde cevap veren bir kıvılcım buldu.

Gömleğini çıkardı ve altındaki kısa kollu atletten kurtuldu. Soğuk hava tenine değdi, bu oda yine sadece içinden yükselen bacayla ısıniyordu.

Rose'un kirpikleri aşağıya doğru kayarak onu inceledi; bronzlaşmış göğsünü, altın sarısı saçlarını ve yine güneşten bronzlaşmış yassı meme uçlarını gördü.

İlk sabah bu yatakta yattığında onu çıplak görmüştü ama kızarmış ve başka bir yere bakıyormuş gibi yapmıştı.

Şimdi öyle değil. Rose, gördüklerinden memnun olmuş gibi bakışlarını onun üzerinde gezdirirken ona yarım bir gülümsemeyle iltifat etti.

Bu bakış kanını yaktı. Öne doğru eğilip omzunu öptüğünde daha da fazla. Dilinin çıplak tenine dokunuşu inleme isteği uyandırdı.

"Sen kötü bir kızsın," dedi ellerini kızın dirseklerine kapatarak. "Bunun bana ne yaptığını biliyor musun?"

"Ne?" Rose ona, nişanlılık aldatmacasını kabul ettiği zaman takındığı hevesli gülümsemeyi takındı. Steven gibi o da oyunları sevdiğini kanıtlamıştı ama Rose oynadığı her eli kazanıyordu.

"Bu bende çok kötü bir adam olma isteği uyandırıyor," dedi Steven. Elini kızın ensesinde gezdirerek buklelerinin arasına daldı. "Ben zaten kötü bir adamım ama senin iyiliğin için kendimi tutuyorum."

Rose gülümsemesini kaybederek, "Yapma," dedi. "Benim için kendini tutma. İhtiyacım var ..."

Steven geri kalanını onun gözlerinden okudu. *Sarılmaya, sevmeye, istendiğimi hissetmeye ihtiyacım var.* Belki de bu duygular Steven'a aitti.

"Benim de buna ihtiyacım var," diye fısıldadı. Belki de öyle demişti - şu anda kafasının içinde neyin olup neyin olmadığından emin değildi.

Tek bildiği, ihtiyaçtan kaskatı kesilmiş olduğu ve iki eliyle onu okşayan güzel bir kadın olduğuydu.

Steven onu kendine yaklaştırdı, eteğinin içinden bile olsa vücudunun onun sertliğine yaptığı baskı içini sızlatıyordu. Kız ellerini adamın çıplak sırtında gezdirirken Steven onu öptü ve sonra öpüşme şiddetlendi.

Rose onu istiyordu. Bu küçük bilgi Steven'ın ihtiyatı bir kenara bırakmasına ve kendini kontrol etmeyi pencereden dışarı atmasına neden oldu. Rose güzel bir kadındı, en az onun kadar yalnızdı. Bu sığınakta yalnızdılar ve o da açtı. Steven'dan beslenmek istiyorsa, öyle olsun. Ne de olsa nişanlanmışlardı.

Steven öpücüğünü kızın alt dudağını ısırarak bitirdi, bu da nefesini kesmesine neden oldu, ardından kızın korsajının ön düğmelerini çözdü ve iterek açtı.

Korse kılıfının küçük fiyonklar vardı, parmaklarını çağıran beyaz saten fiyonklar. Stephen bir tanesini çözdü ve Rose ona güldü. Sonra nedenini anladı.

-Fiyonklar dekoratifti ve hiçbir şeyi açmıyordu.

Arkadaki kancalar yaptı. Steven onları çözdü ve korse kılıfını kaydırarak çıkardı. Rose'un bağcıklarını çözerken onu tekrar öptü ve

onları uzaklaştırır.

Altına, üst kısmı ince çimden yapılmış ve boyun kısmı dantelle astarlanmış bir kombinasyon giymişti. Steven aceleyle düğmeleri yırttı ama kısa süre sonra Rose çırılçıplak kalmıştı.

Ona hayranlıkla bakmak için geri çekildi. Artık vücudunun üst kısmını saran koyu renkli kumaştan kurtulmuş olan Rose, ilk gece düşündüğü melek gibiydi. Teni renklerle doluydu; boğazında ve göğsünde pembe bir kızarıklık, dudaklarının kırmızısı, saçlarının görkemli altın rengi ve meme uçlarının koyu kırmızı kahverengisi.

Steven onun belini kavradı ve ellerini göğüslerinin altına götürdü. Göğüslerin kabarıklığı avuçlarını doldurdu, tıpkı bildiği gibi ve başparmaklarını areolalarının üzerinde gezdirirken onları tuttu. Steven onları okşadıkça meme uçları daha da sıkılaştı.

"Çok güzelsin Rosie," dedi neredeyse saygıyla. "Adın gibi."

"Annem gülleri severdi." Kelimeler o kadar yumuşaktı ki, çatıdaki yağmurun uğultusu arasında kayboldular.

"Ben de onları seviyorum," dedi Steven onu çekerek.

Sırtı sıcak ve pürüzsüzdü, göğüsleri adamın çıplak göğsüne değiyordu. Rose bir sonraki öpücüğe doğru kalktı, hareketleri akıcıydı. Öpüşmekte iyiydi.

-Dudakları onunkilere yumuşak bir şekilde oturdu, dilleri buluştu, hiçbir gariplik olmadı.

Rose sanki bundan çok zevk aldığını fark etmiş gibi geri çekildi. "Steven, ne demek istedin ..."

"Şşş." Steven onu bir öpücükle daha susturdu. Kızın ne sorduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Bazı şeyler çok fazla kelimeyle yok edilebilirdi.

Eteğini ve altındaki kombinezonunu gevşeterek yas kıyafetini çıkardı. Steven bir kozayı soyduğunu, Rose'u kederinin hapsinden kurtardığını düşünmekten hoşlanıyordu.

Rose'un siyah etekleri düştü ve Steven büstiyerini çözdü. Rose onun bağlantıların nasıl çalıştığını bildiğine dair bir şey söylemedi ama onu en başından beri anlamıştı. Steven hakkında hiçbir yanılsaması yoktu.

Kısıtlayıcı kıyafetleriyle yatakta ona katılan Rose, kombinasyonlarının alt kısmı ve çorapları dışında hiçbir şeyle güzel değildi. Aynı zamanda uyarıcıydı da. Steven'ın vücudu onu hemen almasını istiyordu, yoksa kendini aptal durumuna .

En iyi beyaz badanalı duvarda görünüyordu. Orada tüm renkleri canlanıyordu, yanaklarındaki çiçek, dökülen saçlarındaki altın rengi. Steven düğmelerini çözdü ve kombinasyonlarını aşağı doğru itti, ona yardım etti. Onu özgür bıraktı.

Rose'un çıplak hali muhteşem bir manzaraydı ve Steven yanıyordu. Yumuşak elleri adamın omuzlarına gitti, ne yapacakları konusunda hiç şüphesi yoktu. Titreyen bir bakire değildi; bir erkeğin dokunuşundan hoşlandığını bilen ve bunu şimdi isteyen bir kadındı.

Steven eteğinin tokasını ve iğnesini çözdü ve ekoseyi belinden çözdü. İskoç eteği, iç çamaşırlarının geri kalanı gibi yatağın üzerindeki kıyafetlerinin üzerine düştü.

Rose'un bakışları, kendisi için sert ve sıkı olan sikine gitti ve kızarması derinleşti. Ama gözlerini kaçırmadı. Bir erkeğin bu kısmından korkmuyordu.

Steven ondan uzun süre ayrı kalamadı. Onu pencerenin yanındaki duvara doğru itti, bacanın sıcaklığına yeterince yakındı. Buranın yataktan daha sıcak olduğunu biliyordu.

Vücudu ona acele etmesini söylüyordu ama Steven onun tadını çıkarmak istiyordu. Başka bir şansı olmayabilirdi.

Steven eğilip göğüslerinin arasını yaladığında Rose keskin bir nefes aldı. Elleri onun saçlarına gitti, okşadı, sıcaklığını çekti. Steven onun tenini bir kez daha öptü, sonra dolgun göğüslerinden birini ağzına aldı ve dilini meme ucunun etrafında kıvırdı.

Rose'dan hızlı bir nefes daha geldi, bu seferki onu Steven'ın ağzına daha da yaklaştırdı. Steven onu emdi ve ısırды, gelecekteki yalnız akşamlarda hatırlayacağı esmer tadını ezberledi.

Vücudunun tadını çıkarmak için daha çok yeri vardı. Steven tekrar göğüslerinin arasını yaladı, sonra karnına doğru öpücükler kondurdu. Bu sırada dizlerinin üzerine çöktü ve kızın sıkı karnına bir öpücük kondurdu. Karnındaki sıkı çizgiler ona Rose'un hiç çocuk doğurmadığını söylüyordu ve bu da gözlerindeki hüznün bir kısmını açıklıyordu. Evliliği ona bu hediye vermeliydi.

Steven diliyle göbeğini okşadı ve Rose güldü. Ne yaptığını sormadı, onu çalışmadı. Sadece bir elini başının üzerinde gezdirdi ve Steven kalçalarının arasındaki saç girdabını öperken bir nefes daha aldı.

Altın rengi ve güzel. Steven öne doğru eğilip kalçalarını biraz araladıktan sonra ağzını açıklığının üzerine kapattığında Rose boğazından belli belirsiz bir ses çıkardı.

Bedenimle, tapınırım. Steven evlilik töreninin iç gıcıklayıcı sözlerini her zaman sevmiştir. *Sana tapıyorum Rose. Sana değer veriyorum.*

Dilini onun içine kaydırır, zevklerini tattır ve bu kadar uzun süre beklediğine şaşır. Onun üzerine düştüğü gece, onun üzerine düşmek istemiştir. Ya da o sabah, bu odada çırılçıplak uzandığında ve kadın kahvaltı tepsisini toplamak için üzerine eğildiğinde...

Steven parmak uçlarını kadının kalçalarına dayayıp onu içine çekerken, bunun nasıl olacağını hayal etti. Tepsi yerde, tabaklar kırılıyor. Rose yatağında, giysileri çıkıyor. Yorganı kenara itmiş, ona sarılmıştır. Baş arkada, göğüsleri yaptıkları şeyin ritmiyle usulca hareket ediyordu.

Steven ellerini Rose'un üzerinde birleştirdi, dili o ilk sabah yapmak istediği şeyi yapıyordu. Rose kadınsı zevk sesleri çıkarıyor, parmakları saçlarını kavırıyordu ama acıya aldırmiyordu. Steven dilini Rose'un dar bölgesinin üzerinde gezdirdi ve Rose'un vücudu sessiz bir tokatla duvarla buluştuğunda gülümsedi.

Daha fazla bekleyemedi. Steven ona son bir kez yaladıktan sonra, soğuğa rağmen teni terden kayganlaşmış olan kızın boyuna doğru yükseldi.

Steven onu kaldırırken Rose gülmeye başladı, durgun gözleri Steven'ın onu yatağa taşımamasına şaşırmış gibi bakıyordu. Ama Steven'ın bu kadar basit bir şey için çok acelesi .

Steven bacaklarını ayırıp doğruca içine girdiğinde kahkahası soluğunun kesilmesine dönüştü.

Steven onu sıkıştırıp içini doldururken, içinde var olduğunu bilmediği boşluklar bulurken Rose ona yapıştı. Adam sert ve ateşliydi, ağzı ve elleriyle yaptıkları yüzünden Rose ıslanmıştı. Daha önce hiçbir erkek ona Steven'ın bugün dokunduğu gibi dokunmamıştı - erkeklerin ve kadınların böyle şeyler yaptığını fark etmemişti bile.

Ama Rose'un ağzı tüm mantıklı düşünceleri silip süpürmüş, edep ve kendini kontrol etme ihtiyacını ortadan kaldırmıştı. Rose duvara yaslanmıştı, bacakları onun için ayrılmıştı, onu içtiğinde başlattığı yangın içten dışa doğru yakıyordu.

Tam bir tutarsızlık dalgasıyla yuvarlanıp gideceğini düşündüğü anda Steven ayağa kalkmış, gri gözlerindeki yoğun bakışla onu

Güçlü kollar.

Vücudu onu karşıladı.

"Rosie," dedi yüzüne yayılan bir gülümsemeye. "Kendini olduğun kadar güzel hissediyorsun."

Aksanı derinleşmiş, medeni olan her şey ondan uzaklaşmıştı.

Bu ham ve basit bir şeydi, medeniyetle hiçbir ilgisi yoktu.

Dünya Rose'un skandal yaratan bir kadın olduğunu düşünüyordu ve şimdi burada, skandalın kalbindeydi. *Ve emin olmak için ne kadar harika bir yer.*

Rose başını duvara yasladı, etrafında, *içinde* bu adamın olmasına hayret ediyordu.

Daha önce hiç böyle sevişmemişti. Yatakta olacaklarını, Steven'in onun üzerinde olacağını, ağırlığının onu ısıtacağını düşünmüştü. Steven'in onu tuttuğu ve içine doğru ittiği bu ilkel birleşmeyi değil. Steven onun içinde uçuyor, aynı anda hem acı çekmesine hem de harika hissetmesine neden oluyordu.

Rose'un söyleyebildiği tek şey onun adıydı. Yağmur pencereye vurup pervazdan akarken, Rose'un ağzından tekrar tekrar çıkıyordu. Eğer biri dışarıdan içeri bakabilseydi, Rose duvarın beyazına ve bacadan kırmızı tuğlasına karşı bir vücut bulanıklığı göreceğini hayal etti. Yağmur, henüz ıslakken devrilmiş güzel bir tablo gibi renkleri birbirine karıştırırdı.

Sıva sırtında sert ve , bacadan gelen sıcaklık yan tarafına dokunuyordu. Buna karşılık Steven'in vücudu sıcaktı, canlı bir et parçasıydı ama arkasındaki duvar kadar sertti. Steven'in bronz teninin bel kemerinin olduğu yerde bittiğini, sonra bacaklarının altından tekrar başladığını görebiliyordu. Bu da onun eteğiyle ve başka hiçbir şey giymeden ya da askeri üniformasının sadece alt kısmıyla, belki de bacaklarını kıvrarak dolaştığı anlamına geliyordu.

Steven'in güneşin altında, yarı giyinik, altın sarısı saçları parıldayarak dolaştığını düşünmek Rose'u saf bir arzuyla doldurdu. Rose daha da açıldığını, onu kucakladığını, vücudunun ne yapacağını bildiğini hissetti.

Steven cevap verdi. Gözleri ağırdı, kapaklarının arasından gri bir parıltı yayılıyordu. Güzel bir adamdı, yüzü yumuşamış, bakımın çizgileri silinmişti. Onu severken omuzları çalışıyordu, teri teninde parlıyordu.

Rose onun yüzüne dokundu ve Steven onu öptü. Öpücük sıcaktı, dudakların tatlı dokunuşları olmadan onu açıyordu. Flört bitmişti ve bu gerçektir.

Steven aniden onun ağzından uzaklaştı. "Hayır," diye inledi, kaşları aşağı doğru iniyordu.

İticiği arttı. Steven'ın parmakları etini ısırdı ve aynı anda, onu içmeyi bıraktığında hafifçe dağılan dalga Rose'un üzerine tekrar çöktü.

Sesinin çınladığını, onun adını haykırdığını ve onun alçak sesle ve sertçe cevap verdiğini duydu. "Rosie, çok güzelsin genç kız. Och, *lanet* olsun."

Steven onu sıkıca duvara yaslamış, sert bir şekilde itiyor, Rose da onunla birlikte hareket ediyor, vücudu aldığı zevkle sallanıyordu. Steven'ın teninde boncuk boncuk terler oluşurken, Rose'un teninden de damlıyordu; odanın soğuğu artık bir anlam ifade etmiyordu.

Steven itmeye devam etti, ama şimdi daha nazikti, yavaşlıyordu, yüzü hayal kırıklığından sıcak bir rahatlamaya dönüşüyordu.

"Hiç şansım yoktu," dedi nefes nefese. "Senin bütünlüğün karşısında hiç şansım yoktu."

Rose onun ne demek istediğini soracak durumda değildi. Bir şekilde anlamıştı.

Steven onu öptü, ağzı yaptıkları şey yüzünden sıcacıktı. Bunu yaparken onunla birlikte döndü ve onu yatağa indirerek içinden çıktı.

Rose yalnız yatıyordu, onsuz aniden üşümüştü. Steven hemen ona katılmak yerine bir an durakladı ve ona baktı. Yavaş bir bakışla onu içine çekti, sanki ona dokunmuş gibi, bakışlarının fırçası karıncalanıyordu.

Steven daha sonra parmaklarını onun vücudunda gezdirdi, meme uçlarının izini sürdü, dokunuşunu yumuşak karnının üzerinden bacaklarının birleştiği yere doğru kaydırды.

Adam oraya dokunduğunda Rose sarsıldı, çok hassastı. Steven sanki hoşuna giden bir şey yapmış gibi gülümsedi ve yatağa, onun yanına uzandı. Yan yattı, dirseğine dayandı ve elini tekrar Rose'un kalçalarının birleştiği yere götürdü.

Bir vuruş Rose'u yarı ayağa kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Sana zevk veriyorum, aşkım. Biraz aceleci davrandım ama sen beni çok heveslendirdin."

Aceleci mi? Dolu dolu, harikaydı. Steven iki parmağıyla kızın açıklığına dokundu ve Rose henüz işlerinin bitmediğini fark ederek tekrar sıçradı. "Hiç bilmiyordum..."

Steven sıcak bir sesle kıkırdadı. "Erkekler ve kadınlar arasında pek çok zevk yolu vardır. Neyse ki ben çoğunu biliyorum."

Bunu biliyordu, bu kesindi. Birkaç vuruş daha yaptıktan sonra Rose kamburunu çıkarmış, düşünceleri dağılmıştı.

ona. Utanmazca davrandığının farkındaydı ama kendini durdurmaya hiç niyeti yoktu.

Steven onu okşadı ve ovdu, sonra bir parmağını içine soktu. Rose'un dünyası bu hisle daraldı - parmağı Steven'ın sertliği kadar kalın değildi ama bu küçük hareket Rose'un bir çığlık atmasına neden oldu.

İkinci bir parmak birincisine katıldı, sonra da üçüncüsü. Bu arada başparmağını kızın sıkılığıının üzerinde gezdirdi, ta ki Rose elinin üzerine doğru eğilip ne için yalvardığını bilmiyordu.

"Sus artık, tatlı Rose," dediğini duydu. "Ben sana sadece senin bana verdiğini veriyorum."

Rose'un çığlıkları devam etti, tutarsızdı ve onları bastıramıyordu. Steven tekrar güldü ve Rose'un ağzını bir öpücükle kapattı.

Dünya karardığında, Steven'dan başka hiçbir şey kalmadığında ve Steven'ın eli ona sıkıca bastırdığında, Rose çığlıklarını durdurmaya çalışmaktan vazgeçti. Zevkin onu izin verdi, burada Steven'la birlikte olmaktan duyduğu sevinç tek düşüncesi haline geldi.

Tam bu duygudan anladığında Steven elini çekti, onu giysilerinin arasında yatağa yuvarladı ve tekrar içine girdi.

Bu sefer daha hızlı soktu, ikisini de yatağa doğru itti, öpücükleri sertti. Tek vücut gibi hareket ediyorlardı, vücut vücutaydılar, sıkıca birleşmişlerdi. Nefesleri hızla geliyor, bakışları birbirini tutuyordu, ikisi de artık öpüşmek için bile fazla ileri gitmişti.

Steven ikinci kez dölünü kaybederken inledi. Rose'un elini tutuyordu, parmakları Rose'un elini sıkıyor, yüzü boşalmasıyla birlikte rahatlıyordu.

Rose onun yanağına dokundu, şişmiş dudaklarıyla dudaklarını öptü ve bugün yaptıklarına hayret etti.

Steven öğleden sonraya kadar Rose'un yanında yattı, kısa günün sonunda pencere karardığında bile onu terk etmedi. Yorganın altına girmişlerdi, battaniyeler giysileriyle ağırlaşmıştı. Steven ekosesini yorganın üzerine çekerek bir kat daha sıcaklık katmıştı.

Rose bir süre uyudu, Steven da onunla birlikte uyukluyordu. Uyandığında ona gülümsemişti, biraz utangaçtı ama hiç utanç duymuyordu. Steven ona dokunmuş, onun tadını çıkarmış, sonra da ihtiyacı olan aleti bir kez daha ona girmişti.

Ondan sonra ikisi de uyudu, sonra uyandılar ve alçak sesle konuştular. Hiçbir şey hakkında. Her şey hakkında. Steven ona çocukluğuyla ilgili hikâyeler anlatırken duydu kendini, üç ağabeyi onları tekrar eve sürükleyene kadar kız kardeşi Ainsley ile İskoçya'da nasıl çılgınca koştuklarını. Ordudan, oradaki arkadaşlıklarından, maceralarından bahsetti. Rose ona Edinburgh'da babasıyla yaşadığı hayatı, babası öldüğünde duyduğu üzüntüyü, yüce bir dükün ona karısı olmasını teklif ettiğinde yaşadığı şaşkınlığı anlattı.

Şimdi ve sonrası için kurdukları hayallerden bahsettiler ve birlikte gördükleri şeyler hakkında güldüler. Sadece iki günlük birkaç anıları vardı ama bu onlara konuşacak çok şey veriyordu.

Steven onunla sonsuza dek konuşabilirdi.

Arabacı ve karısı onları yalnız bıraktı. Alt kattakiler üst kattakilerin ne yaptığını biliyor olmalıydılar ama yine de yalnız bıraktılar. Miles ve karısı, Steven'ın Rose'la ilgilenmek için geldiğini anlamış olmalılar ve onun bu işi yapmasına izin veriyorlardı.

"Sittford House yarın," dedi Steven onun omzunu öperek. "Mirasınızın sizin elinizde olmasını istiyorum - Albert'ın satılabilecek her şeyi biz elden geçirmeden satmayacağına güvenmiyorum."

"Hala ona karşı kazanmama yardım etmeye kararlı mısınız?"

Steven onun gözlerindeki şaşkınlığı ve belli belirsiz endişeyi fark etti. "Evet. Neden olmasın ki?"

Rose hüzünle, "Pazarlığımız yakında sona erecek," dedi.

"Sonlar üzücüdür." Steven parmak uçlarını kızın göğüslerinin yumuşaklığında gezdirdi. "Onları sevmiyorum. Başlangıçlar bazen iyi olabilir. Ama hikâyenin ortası her zaman en iyi kısımdır. Ben ortaları severim."

Rose güldü. "Bunun ortasını sevdim."

"Çünkü tüm kötüler bizi rahat bırakıyor." Avucunu onunkine bastırdı, parmakları birbirine değdi. "Arkadaşlarımız da öyle. Bundan keyif alıyorum."

Rose'un gözlerindeki ifadeden onun da bundan zevk aldığı anlaşılıyordu. "Er ya da geç gerçek dünyaya dönmek zorunda kalacağız."

"Daha sonra," dedi Steven. "Şimdi değil. Şu an için ..." Steven onun elini bıraktı ve tekrar üzerine kayd. "Şu an seni sevmek için. Bunu yapabildiğim kadar uzun süre yapacağım."

Rose gülümseyerek, "Güzel," dedi.

Steven'ın ihtiyacı olan tek şey buydu. Onun için tekrar ağrımaya başlamıştı bile, kendini bir kez daha onun içine soktuğunda bu acı hafifledi.

Kanlı kanepe evin hiçbir yerinde yoktu.

Steven çatı katlarından birinde tozlu bir kanepeye oturdu - lanet olası malikânede beş tane vardı - ve içine tıktırılmış mobilyalara tiksintiyle baktı. Kanepeler, divanlar, sandalyeler, masalar, karyolalar, çoğu köhne ve kırık döküktü. Hiçbir yerde abanoz ve altından yapılmış, sfenks başlarıyla süslü Mısır tarzı bir kanepe bulamamışlardı.

Rose kederli bir halde tozlu pencerenin yanında duruyordu. santimini gizleyen siyah kıyafetlerini giymeye devam etmişti. Her şey çok düzgündü ama Steven ona bir daha asla aynı gözle bakmayacaktı.

Onun güzelliğini görmüştü. Şimdi bile ondan parlıyordu, ta ki bu pis tavan arasındaki tüm boşlukları ve Steven'ın içindeki tüm boşlukları doldurana kadar.

"Burada değil," dedi Rose. Dağınıklığın içinden dikkatle Steven'a doğru ilerledi ve onun yanına çöktü. "Albert onu satmış olmalı. Nereden bilebilirdi ki?"

Steven omuz silkti. " bulacağız ve nerede olduğunu öğreneceğiz."

Rose umutlu görünmüyordu. Steven'a doğru eğildi, samimi bir hareketti ve bunu bilinçsizce yapıyordu.

Steven başını çevirdi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Bu öpücük etraflarındaki kasveti aydınlatarak uzun süre kaldı.

Albert kuşluk çayını bitirirken gelmişlerdi. Görünüşe göre adam malikâneden nadiren ayrılıyordu - Rose ve Steven'ın ilk aramaya geldikleri gün hizmetçisine Londra'da olacağını söylemişti, sırf hizmetçiler onu rahatsız etmesin diye.

Adam aptalın tekiydi, diye düşündü Steven küçümseyerek. Belli ki çalışanlarına hiç saygı duymuyordu, yoksa onlara rahatsız edilmemelerini söylerdi ve onlar da itaat ederlerdi. Steven, hizmetkârların bir işverenden hoşlanmadıkları takdirde, topyekûn isyana kadar gitmeden onu kızdırmak için pek çok küçük yol bulabileceklerini biliyordu. Ev halkı üzerinde hiçbir kontrolü olmayan bir adam gerçekten de üzücü bir şeydi.

Steven, Albert'in itirazlarına aldırmadan Rose'u da yanına alarak evi aramaya başladı. Rose, Steven'ı her kattaki her odaya götürdü ve her dolaba, köşeye, dolaba, köşeye ve nişe baktılar. Kilerleri, yıllardır kimsenin açmadığı odaları aradılar. Albert kâhyasıyla birlikte çiftliğe gittiğinde Albert'in özel odalarına bile bakmışlardı.

Sırada çiftlik evi vardı. Steven, Albert'ın paha biçilmez bir antikayı su sızdıran bir çiftlik evinin çatı katında saklamaya tahmin edemezdi.

Ancak kaneye görünürde yoktu. Dolaptaki eskizlerde tasvir edilen Mısır tarzı iki sandalyeyi buldular ama hepsi bu kadardı. Steven her sandalyeyi ters çevirdi ve ellerini döşemenin altına soktu ama içlerinde başka ipucu bulamadı.

"Bunlardan birini her zaman alabilirsin," dedi Steven, yine sağ tarafta duran sandalyeleri göstererek. "Satışta bir şeyler getirirler."

"Biliyorum." Rose onlara keyifsizce baktı. "Ama Charles'ın beni neden kanepeye yönlendirdiğini bilmek istiyorum. Özellikle de neden benim almamı istediğini."

Steven kolunu Rose'a doladı ve onu kendine çekti. "Kocana saygısızlık etmek istemem Rose, o iyi bir adamdı ama keşke sana elmasları nereye bıraktığını belirten sade bir not yazsaydı."

"Albert bunu bulabilirdi, değil mi?" Rose başını salladı. "Charles'ın oğlu hakkında hiçbir hayali yoktu."

"İşte bu yüzden Charles'ın neden anlaşmalarınızı ve vasiyetnamede aldığınız şeyleri daha açık hale getirmediğini anlamıyorum. Neden başlamadan önce Albert'ın kafasını karıştırmadı?"

Rose iç çekti. "Bilemiyorum. Charles küçük şakalar yapmayı severdi, ama doğruyu söylemek gerekirse bunlar bir çocuğun anlayabileceği şakalardı. Çünkü Charles'ın iyi bir kalbi vardı. İçinde zerre kadar kötülük yoktu."

Steven, Charles'ın görüldüğü gibi bir örnek olup olamayacağını merak ediyordu. Adam nazikti, evet -Steven kısa süreli tanışıklığında bile onda bunu görmüştü- ama Steven Charles'ın zekâ olarak ileri düzeyde olmadığını da fark etmişti. Steven kıvrak zekâsı ve aklıyla sık sık övülürdü ama Rose kalbinin yumuşaklığına zekâsından daha çok değer verirdi.

Steven, kız ona bakarken yanağını avuçladı ve onu tekrar öpmek için eğildi. Kendine engel olamadı.

Gülün tadı güneş ışığı ve yaz günleriydi. Onun yanındayken asla üşümezdi.

Birisi boğazını temizledi. "Özür dilerim, Majesteleri."

On İkinci Bölüm

Rose başladı ama Steven ondan uzaklaşmak için acele etmedi. Bu evin personeli Steven'ın artık onunla ilgilendiğini bilsin.

Genç uşak John kapının yanındaki gölgede durmuş, odaya girip girmemekte kararsız kalmıştı. Rose ayağa kalkmaya çabaladı ve çoğu zaman unutsa da bir centilmen olmak için eğitilmiş olan Steven onun yanında ayağa kalktı.

Rose ona cesaret verici bir bakış atarak, "Her şey yolunda John," dedi. "Ne oldu? Albert köpeklerini üzerimize mi salıyor? Önemli değil. Köpekleri severim, onlar da beni sever."

John şaşkınlıkla dinliyordu, yakışıklı yüzü kaşlarını çatarak bu durumu anlamaya çalışıyordu.

"Boş ," dedi Steven. "Bize ne söylemeye geldiğini anlat."

John esas duruşa geçti. "Evet, efendim. Konu bu, efendim. Hizmetçi bilmek isteyeceğinizi söyledi, Majesteleri, Majesteleri -yani geçen düğ- sizinle evlenmeden önceki aylarda bir araba dolusu mobilyayı yazlık eve taşımamızı istedi."

Rose'un ağzı açık kaldı. "mi yaptı? Ne için?"

"Bilmiyorum, Majesteleri." John gerçekten bilmiyor olmalıydı - bu konuda nasıl yalan söyleyeceğini ya da neden söylemesi gerektiğini bilemezdi.

"Anlıyorum." Rose düşünceli ve biraz da üzgün görünüyordu, şüphesiz bir yaz günündeki güneşli düğününü hatırlıyordu. Steven, Rose'la tanıştığundan beri havanın berbat olmasını bir alamet olarak görmemeye karar verdi.

John özür dileyerek, "Hizmetçi unuttu, Majesteleri," dedi. ". Ama bugün siz evi ararken ve aradığınız şeyi bulamazken hatırladı. O her neyse."

Özellikle söylememişlerdi, Steven, Albert'ın ellerini kanepeye atıp onu çekip götürmeyeceğine güvenmiyordu.

Rose biraz daha neşeli görünerek, "Teşekkür ederim John," dedi. "Yazlık eve bir göz ."

John başını salladı ve ceplerini yoklamaya başladı. "Hizmetçi anahtarı isteyeceğinizi söyledi. Ah, burada." Zafer kazanmış bir edayla anahtarı çıkardı, gitti ve Rose'a değil Steven'a uzattı.

"Aferin sana delikanlı," dedi Steven. "Hizmetçiye teşekkürlerimizi ilet." John övülmüş bir köpek yavrusu gibi gülümsedi. Rose'un önünde eğildi, Bir teşekkür mırıldandı ve çekip gitti.

"Merak ettim," dedi Rose, heyecanı geri dönmüştü. "Yazlık eve gidelim mi?"

Steven yüksek pencereden baktı, yağmur ve bulutlardan başka bir şey görünmüyordu. "Hava berbat. Neden sen rahat bir odada oturup hizmetçinin sana çay ve kek getirmesini beklemiyorsun, ben de çamurların arasında dolaşıp yazlık evi arayayım?"

"Hayır, kesinlikle." Rose ona doğru eğildi ve parmaklarını anahtarın etrafında birleştirdi. "Burada titreyerek ve gergin bir şekilde oturup senin dönüşünü beklemeyeceğim. Seninle geliyorum, hepsi bu."

Rose, yazlığa giden yolu yarıladıklarında, rüzgâr onları ısırp gözlerini yaşarttığına bu hevesinden biraz pişman oldu. Yazlık ev, devasa resmi bahçenin en ucunda, arazinin hemen kenarında, aşırı büyümüş ve engebeli hale gelmiş patikalar boyunca uzun bir yürüyüş mesafesindeydi.

Sıcacık giyinmiş olan Rose, Steven'la kol kola, başları rüzgâra doğru eğik yürüyordu. Kâhya ve Albert'la birlikte eve dönen köpeklerden biri -dili sarkık siyah bir kuş köpeği- onları takip ediyordu ve hiçbir şey onu bundan vazgeçiremiyordu.

Rose yazlık eve hiç gitmemişti. Charles'a göre yıllar önce orayı kullanmayı bırakmışlardı. Görünüşe göre eski bir şeydi, yüzyılın başında, her beyefendinin Roma ya da Yunan harabelerini taklit etmek için bir yazlık evi ya da köşkünün olması gerektiği zamanlarda inşa edilmişti.

Bu yazlık eve, bahçenin sonundaki bir kapının ötesindeki dar bir patikadan ve oldukça dik bir tepeden çıkılarak ulaşılıyordu. Küçük bina yuvarlaktı, bir rotundayı taklit ediyordu ve sözde Roma sütunları onu çevreliyordu. Sanki

Bir zamanlar sıcak sarıya boyanmış olsa da, yılların rüzgârı, yağmuru, dökülen yapraklar ve İngiliz rutubeti onu, orijinal taşları görünecek şekilde çizgili bir griye dönüştürmüştü. Sahte bir harabe yerine gerçek bir harabe.

Steven büyük anahtarı yazlık evin kapısının paslanmış kilidine soktu. Anahtarı çevirmek için tüm gücünü harcamak zorunda kaldı ve bu çaba yüzünden homurdandı. Rose tam anahtarın kırılacağından korkarken, kilit gıcırdadı ve tamburlar hareket etti.

Steven, "Son zamanlarda kimse bunu yağlamadı, bu kesin," dedi.

Neredeyse üzerine düşecek olan kapıyı çekti. Mentешeler zayıftı, duvardan kısmen ayrılırken üzerlerindeki pas dökülüyordu.

Steven gülmeye başladı. "Görüyorum ki kilitle boğuşmakla uğraşmama gerek yokmuş. Dikkatli ol, Rosie."

Kapıyı destekleyerek açtı, Rose'un koluna girdi ve onu içeri yönlendirdi. Steven kilitle uğraşırken sabırla oturmuş olan köpek Rose'u iterek geçti, başı yukarıda, burnu çalışıyordu.

Yazlık evin içi rutubetli ve loştu. Rotunda'nın zemini bir zamanlar ince mermerlerle döşeliydi ama şimdi bloklar yontulmuş ve gevşemişti. Yüksek pencerelerden gelen ışık, kiri ve kuş pisliklerini, artık boş olan kaidelerin bulunduğu nişleri ve zeminin ortasında üst üste binmiş çarşafarla örtülü bir mobilya yığını gösteriyordu.

Köpek bu yığının etrafını merakla kokladı, sonra oturdu ve Steven çarşaflara uzanırken kuyruğunu salladı.

Steven, "Nefesini tut," diye tavsiyede bulundu.

Rose geri çekildi, köpeği ensesinden tutup kendisiyle birlikte sürükledi.

Steven eski çarşafı kaldırmaya başladı. Onları kollarının arasına aldı, üzerlerinden yükselen toz bulutunu hafifletmeye çalıştı ama savaşı kaybetti. Rose parmağını burnunun altına bastırarak hapşırdı. Köpek de hapşırdı ve havaya nem damlacıkları saçtı. Bir nefes daha alıp tekrar hapşırdı ve tüm vücudu dalgalandı.

Toz Steven'in üzerine çöktü ve siyah paltosunu açık gri bir renge boyadı.

Saçlarını karıştırarak bir toz bulutu daha kaldırdı ve çarşafı bir kenara fırlattı.

Altındaki mobilyalar pek bir şeye benzemiyordu. Çoğu kırık döküktü.

Rose hayal kırıklığını ifade etmeye başladı, sonra akan gözlerini sildi ve işaret etti. "Bu da ne?"

Steven oturacak yeri olmayan sandalyelerin, kırık bir ayağı olan eğik masanın arasından geçti ve bir kitaplık kabuğunu yolundan kaldırdı.

Maun ve ceviz renklerinin altında bir miktar siyah ve bir miktar altın parıltısı vardı. Steven, odun gibi yere saçılan kırık mobilyaları kenara atmaya başladı.

" bu," dedi ve sonra durdu. "Yüce Tanrım, bu ne karmaşa."

Rose aceleyle ona doğru koştu. Heyecana kapılan köpek, yıkık mobilyaların altına daldı ve bir zamanlar iğ destekli bir sandalyeye ait olan büyük bir sopayla çıktı. Köpek onu Rose'a uzattı ve kuyruğunu daha hızlı salladı.

Rose dalgınca sopayı aldı ve köpeğin kovalaması için fırlattı. "Mahvoldu," dedi umutsuzca.

Steven daha fazla mobilyayı kenara iterek bir zamanlar çirkin de olsa ince işçilikle yapılmış bir kanepeyi ortaya çıkardı. "Atılanlarla birlikte buraya getirilmesine şaşmamalı."

Rose bu parçayı Charles'la evlenmeden önce, Charles onu yaşayacağı yeri göstermek için eve getirdiğinde görmüştü. Kanepe evin kullanılmayan yüksek bir salonunda, geniş bir pencerenin altında, abanoz ve yaldızlı şamdanlarla çevrili bir yerde duruyordu.

Düğünden sonra Rose yeni hayatının hazırlıklarına ve ardından Charles'ın ölümüne kapılmıştı. Kanepenin evden gittiğini hiç fark etmemişti, şimdiye kadar da bunu pek düşünmemişti.

Görünüşe göre farelerin yuva yapması ve ahşabın rutubetten kırılıp harap olması için buraya yerleştirilmişti. Kir ve çamurla kaplanmış olmasına rağmen sadece kakma ayakta kalabilmişti. Steven eldivenli parmaklarıyla desenleri kazıyarak daha fazla altın ortaya çıkardı.

"Biri bunun üzerini boyamış," dedi Steven. "Yapılacak ne tuhaf bir şey." "Belki de değerini saklıyordur?" Rose önerdi. "Burada oturmaktan değil bir buçuk yıl boyunca onu yok etmedi. Charles neden böyle bir şey yapsın ki? Yoksa hizmetçiler onu yanlışlıkla mı götürdü?"

Steven geri adım atarak odayı ve kanepenin odadaki konumunu inceledi. "Hayır, bu buraya bilerek yerleştirilmiş, işe yaramaz bir yığın ıvır zıvırın altına gömülmüş. Charles sakladı, aşkım."

"Ama neden ki?" Rose sopayı kendisine geri getiren köpekten aldı. Köpek oturdu ve beklentiyle Rose'a baktı, Rose da sopayı tekrar ona fırlattı. "Ve neden eskizin arkasına gül çizsin ki? Eskizleri dolapta saklamasından bahsetmiyorum bile?"

"Onları senin için saklıyordu," diye önerdi Steven. "Aynı zamanda vasiyetini de değiştirmiş olmalı ki seni de vasiyetine eklemiş ve mobilyaları sana bırakmış."

"Ama bu kadar erken öleceğini bilmiyordu," dedi Rose. "Nasıl bilebilirdi ki?"

Steven onun yanına geldi, sıcaklığı soğuşu kesiyordu. "Belki de biliyordu, aşkım. Doktorlar ona kalbinin iflas edeceğini söylememiş olabilir ama belki de içten içe biliyordu. Belki de bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu ama seni Albert'ın merhametine bırakmak zorunda kalacağını biliyor olmalıydı."

Gözyaşları gözlerini yaktı. "Neden bana söylemedi?"

Steven kolunu kıza dolayarak onu çekti. "Bir erkek bir bayana zayıflığını itiraf etmekten hoşlanmaz, özellikle de sevdiği bir bayana. Bu konuda bana güvenin."

"Zavallı Charles," dedi Rose. Kalbi onun için acıyordu.

Steven'la geçirdiğı bu birkaç günden sonra, Charles'ı sevmiş olsa da, onu Steven'dan farklı bir şekilde sevdiğini biliyordu. Charles nezaket, rahatlık ve şefkatti. Steven tutkuydu, heyecandı, ona dar sınırlarının ardında bir dünya sunuyordu. Steven derinden hisseden bir adamdı, bunu şaka, kendini küçümseme ve içkiyle örtbas etmesine aldırımıyordu.

Steven Rose'u kendine yakın tutarak başını omzuna yaslamasına izin verdi. Öyle güçlü, öyle sıcaktı ki, Rose'un yaslanması için bu yazlık evin sütunlarından daha sağlam bir sütun gibiydi. Charles bu yıkık yer gibiydi-Rose'un geçmişı. Steven bütün ve yeniydi-Rose'un şimdiki hayatı. Peki ya geleceğı? Bunu bilemezdi.

Steven Rose'u dudaklarından nazikçe öptü ve yüzündeki bir damla yaş sildi. "Onu buraya saklamasının nedeni her ne olursa olsun, Charles bunu senin almanı istedi," dedi Steven. "Hadi onu değiştirelim ve rahat otelimize geri dönelim."

Rose, Steven'in eski mobilyaları kenara iterek kanepeyi çıkarmasına yardım etti. Bir zamanların parlak koltuk minderi yırtık pırtıktı, neredeyse yüz yıl öncesinin dolgusu gri iplikler halinde dışarı sarkıyordu. Fareler bile onu terk etmişti.

Köpek, etrafındaki gevşek mermer fayansları kazarak yardım etmeye çalıştı. Sonunda Rose ve Steven kanepeyi kapıya ve yazlık evin verandasına kadar sürükleyebilecekleri bir yol açtılar.

Yağmur durmaksızın yağıyor, rüzgârın etkisiyle ağır damlacıklar merdivenlerin üzerine sıırıyordu. Steven kanepeyi salonun sol tarafına doğru itti.

verandaya çıktı ve ellerinin tozunu aldı.

"Eve dönüp Albert'a bize nakliye aracı ödünç vereceğini söyleyeceğim," dedi. Ağaçların arasından ilerideki rüzgârlı bahçeye baktı. "Burada bekleyebilirsin, en azından yağmurdan korunmuş olursun, gerçi hava çok soğuk."

"Ben dirençliyim," dedi Rose. "Ve bir köpeğim var."

Steven Rose'un yanına gitti ve ellerini tuttu. Onun olduğu yer asla soğuk olmazdı - Rose bu sabah ona sarılmış olarak uyandığında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Steven, "Sen tanıma şansına eriştiğim en cesur kadınsın," dedi. "Teşekkür ederim Rose."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Ne için?"

"Bana cesaretin ne demek olduğunu öğrettiğin için." Steven ona doğru eğildi, nefesi onu öpmeden önce dudaklarını okşadı.

Öpücük, aşk dolu gecelerinin tüm sıcaklığını ve yeni günün ışığını taşıyordu. Rose Steven'ı çekti ve onun tadını çıkardı. Başka hiçbir şeyi olmasa bile bunu, ikisinin soğukta baş başa ve yatağında onun yanında uyanmanın samimiyetini hatırlayacaktı.

Bunlar, ömür boyu unutamayacağı anılardı.

hayatının geri kalanında.

Steven doğrulurken ona bir sırtış . "kadar koşacağım." Kızın burnunun ucunu öptü. "Sonra da sıcak çay ve viskiyle ziyafet çekeriz."

Gülümsemesi onun dünyasını değiştirebilirdi. Rose bir an daha onun ellerine yapıştı, sonra küçük bir kakhaha attı ve gitmesine izin verdi.

Rose, Steven'ın başını rüzgâra karşı eğmiş, ağaçların arasından kaçışını izledi. Gerçekten de koşuyordu, rüzgârda savrulan paltosu ve eteği güçlü kalçalarını ortaya çıkaracak kadar hızlı hareket ediyordu.

Rose, ağaçlar onu gizleyene kadar bakışlarını Steven'dan ayırmadı, sonra ve yazlık evin görece korunaklı alanına geri döndü. Köpek Steven'ın ardından sızlandı ama dönüp Rose'la birlikte yazlık eve girdi.

Rose rotundanın ortasında durmuş, mobilyaların enkazına bakıyordu, köpeği bacaklarının arasında sıcacıktı. "Bir kibritim olsaydı, bize kükreyen güzel bir ateş yakabilirdim," dedi köpeğin yanını okşayarak. Köpek kuyruğunu sallayarak ona baktı, canlılığı eldivenli ellerinden okunuyordu.

"O zaman polisleri peşinize takarım." Albert'in sesi, bedeni açık kapıyı kapatmadan önce içeri süzüldü. "Sevgilin geri döndüğünde

Sen git ve gözüme görünme. Seni bir daha burada görmek istemiyorum, yoksa izinsiz girdiğin için seni tutuklatırım."

On Üçüncü Bölüm

Albert ona dik dik baktı, loş ışık mavi gözlerinde parlıyordu. Rose'un yanına büzülen köpeğe de ters ters baktı.

"Bundan sonra dönmeye niyetim yoktu," dedi Rose, sesini eşit tutarak. "Charles'ın benden almamı istediği şeyi alıp gideceğim."

Albert . "Herhangi bir şeye sahip olmanız bile suç."

Rose kaşlarını çattı. "Babanın istediği de buydu. Avukatlarıyla anlaşmalarımı bozmak için dans edebilirsin ama bu çok açık bir şekilde yazılmıştı."

"Babamın bunu yazarken akli dengesinin yerinde olmadığını kanıtlamak niyetindeyim. Kanıtlamak zor olmayacak. Yarı yaşından küçük bir kadınla evlenmek için deli olması gerekirdi."

"Charles'ın aklında kesinlikle hiçbir sorun yoktu," dedi Rose öfkeyle. "Tanıdığım en nazik adamlardan biriydi."

"Nasıl biriydi?" Albert içeri girerken yumruklarını sıktı. Şapkasını takmamıştı ya da rüzgârda yırtılmıştı ve ince, ağarmış saçları dağınıktı. "*Bana* karşı nazik değildi, değil mi? Kendi oğlu, *tek* oğlu!"

Rose çenesini kaldırarak, "Ondan uzak durdun," dedi. "Charles'la tanıştığımda çok yalnızdın. Onunla nişanlandığım ve sonra da evlendiğim süre boyunca bir kez olsun onu aramadın, onunla görüşmeye çalışmadın ya da işle ilgili olanlar dışında ona mektup yazmadın."

"Nereden biliyorsunuz? Yazışmalarını okudun mu?"

"Tabii ki hayır. Bana söyledi - onunla sohbet etme zahmetine bile girmemiş olmanız çok üzücü."

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" Albert bağırdı, sözleri yüksek tavanda çınlıyordu. "Seni aptal fahişe! Babamın *bana* ayıracak hiç vakti olmadı. Ne çocukken, ne okulu bıraktığımda, ne de erkek olduğumda. O asla

Ondan tek kuruş almadan kendi hayatımı kazanmamı ve *iyi* bir hayat sürmemi önemsemi. Hayır, o sadece bu lanet olası evi, lanet olası unvanı ve soyadını önemsiyordu. *Beni hiç umursamadı!"*

Rose, bulanık sulara daldığını hissederek bir sonraki cevabını ısırdı. Charles Albert' hep üzüntüyle, kendisinden uzaklaşmış biri olarak söz etmişti. *Aramızda bir uçurum var, sevgili Rose, derdi. Daha çok bir uçurum gibi. Belki de yaşlarımız yüzünden anlaşılamadığımızı düşünmüştüm, ama sen ondan daha gençsin ve sen ve ben çok iyi anlaşıyoruz, değil mi?*

"Özür dilerim," dedi Rose Albert'a. "İkinizin çok fazla sürtüşme yaşadığı açık ve bunun için çok üzgünüm. Artık beni görmek konusunda endişelenmene gerek yok. Bana bıraktığı şeyi alıp gideceğim."

Albert dinlemiyordu. Ona doğru bir adım daha attı. "Babam anneme sarılmıştı. Güneş ve ay onun üzerinde doğar ve batardı. O öldükten sonra bana döneceğini düşündüm, umdum. Beni kucaklayacağını. En azından benimle *konusur*. Ama olmadı. Sen geldin ve buna son verdin, değil mi? Seni gördü ve yine varlığını unuttu. Onunla oynadın, seni küçük fahişe. Onu parmağında oynattın ve senden başka bir şey göremedi. Aptal herif, o yaşta neyi dürtebilirdi ki? Ama sen onun kibrini okşadın ve onu benden uzaklaştırdın, ben de *tekrar* kesildim." Bir adım daha attı, içindeki öfke kaynıyordu. "Sonra onu öldürdün. Senin için yeniden genç olmaya çalıştı ve bu onu öldürdü. Bu yüzden Southdown parasından bir kuruş bile alamayacağından emin olacağım. Ne nakit, ne vakıf, ne ev, ne de evdeki bir oda. İki parça lanet mobilyanı alacaksın, ama sadece hurda odun olursa."

İçeride iki adım daha attı, sonra bastonuyla mobilya yığınınına başladı. *Vur, vur, vur!*

Rose iyice geriye sıçradı, köpek saklanıp mızımızlandı. Sandalyeler kırıldı, masalar devrildi, ahşap çürüdü, kumaş ve acele koltuklar toz içinde patladı.

Albert, yüzü kıpkırmızı, kolları gergin bir halde her şeyi yendi. Rose onun gülümsemeye başladığını dehşetle gördü; korkunç bir gülümsemeydi ; sanki babasının buraya koyduğu mobilyaları kırmak içindeki vahşi bir şeyi serbest bırakmıştı.

Rose onun etrafında dönmeye başladı. Rüzgâr ve yağmura rağmen, Albert yazlık evin içinde yıkım yağdırırken titremek değil, Steven'ın peşinden patikada hızla ilerlemek istiyordu.

Albert onu gördü. Ona hırladı ve bastonunu sallayarak üzerine yürüdü.

Rose irkildi ve geri çekildi. Köpek daha fazla sinmeyerek Rose'un önünde durdu ve Albert'a havlamaya başladı.

Albert biraz kendine gelir gibi oldu. Sopayı indirdi ama arkasını dönüp kapıya doğru koşmaya başladı.

"Sevgilini burada bekleyebilirsin," diye tersledi. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Bu fikir Rose'un hoşuna gitti. Albert acısı ve öfkesiyle baş başa kalabilirdi ve bu onun için sorun olmazdı.

Albert arkasını döndü ve ona tekrar baktı, yüzü kızarmış, gözleri dışarı fırlamıştı. Sonra yazlık evin verandasına çıktı, büyük kapıyla bir süre boğuştu ve onu iterek kapatmayı başardı.

Yazlık ev çarpmanın etkisiyle sarsıldı ve toz kalktı. Rose tekrar hapşırmaya başladı, köpek de onu yankıladı.

Elini burnuna ve ağzına kapatıp kapıya yöneldi ve anahtarın kilidin içinde gıcırdadığını duyunca dehşet içinde durdu.

Önemli değil, diye düşündü Rose sinirlenerek. Menteşeler yeterince dayanıksızdı. Albert gidene kadar bekleyecek, sonra da kapıyı duvardan sökecekti.

Bir sonraki an, abanoz kanepenin sundurma boyunca sürüklenip kapının önüne vurulduğunu ve ağır bir ses çıkardığını duydu.

"Albert!" Rose bağırdı. Kapının dökülen panellerine vurdu. "Beni hemen dışarı çıkar!"

Albert muhtemelen sopasıyla diğer mobilyalara yaptığı gibi kanepeye de vurmaya devam etti. Sonra daha fazla sürükleme sesi geldi; bu kez Albert'ın, onu içeri sokmamak için kanepenin üzerine, bu bakımsız ormanda kolayca bulunabilecek büyük ağaç dallarını yığdığı anlaşıyordu. Rose kapıyı itti. Menteşeler biraz esnedi, içeri ışık girmesine yetecek kadar, ama kapıyı dışarı çıkacak kadar itemedi.

"Albert!" diye bağırdı.

Ağır bir dalın bir başka sürüklenişini, gümbürtüsünü ve takırtısını duydu. Kapıdaki yarığın arasındaki ışık sönüktü.

"Lanet olsun sana, Albert!"

Adamın ayak seslerini duydu, sonra rüzgâr ve yağmur dışında sessizlik oldu. Rose yumruklarını sıktı ve tekrar kapıya vurdu. Köpek kapıyı , sonra endişeyle ona baktı.

"Oh, önemli değil." Rose ellerini kapıya bastırdı, sonra uzanıp köpeği güven verici bir şekilde okşadı. "Steven birkaç dakika içinde dönecek. Değil mi?"

Köpek kuyruğunu salladı ama Rose'un neden onları oradan çıkarmadığını merak ediyormuş gibi şaşkın görünüyordu.

Rose yazlık evin enkazına ve yıkık dökük mobilyalara üzüntüyle baktı. Charles fazladan mobilyaları kanepeyi gizlemek için buraya göndermiş olmalıydı ama yine de bu eşyalar evin bir parçası, tarihinin bir parçasıydı. Anlaşılan Albert bu tarihten nefret ediyordu.

Charles ve Albert'ın aralarındaki anlaşmazlıkları çözmek için hiç fırsat bulamamış olmaları da üzücüydü. Albert Rose'u suçluyordu ama Rose bu konuda hiçbir pişmanlık ya da suçluluk hissetmiyordu. Rose'un varlığından bağımsız olarak her iki adam da diğeriyle konuşmaya çalışabilirdi. Charles'ı Albert'tan uzak tutmak için kesinlikle hiçbir şey yapmamıştı.

-Albert'ı çok az tanıyordu. Charles oğluna yakınlık gösterebilirdi ama Albert'ın o yaşta bile şımarık bir velet olduğu da açıktı.

Rose sinirli bir nefes verirken aklından bu düşünceler geçiyordu. Üşüyordu, yağmur çatıya vuruyordu ve Steven ile Albert'ın ekibinin bir arabayı buraya getirmesinin ne kadar süreceğini kim bilebilirdi?

Köpek Rose'un yanından ayrılıp başını eğerek odanın içinde dönmeye başladı. Sıçan ya da kuş kokusu alıyor olabilirdi - köpek avdan sonra tarlalardan keklik ya da diğer av hayvanlarını toplamak için eğitilmişti.

Kapının karşısındaki duvarı pençelemeye başlayana kadar onu soyut bir şekilde izledi. Pençelemekten daha fazlası. Bir havlama sesi çıkardı ve pençeleriyle kaplamayı tırmaladı.

Rose ona doğru gitti, merakı öfkesini bastırıyordu. "Ne buldun, delikanlı?"

Köpek ona baktı, kuyruğu hareket ediyordu, kendinden memnundu. Panelleri tekrar mıncıkladı ve paneller yerinden çıkmaya başladı.

Rose arkasında taş bir duvar yerine boşluk gördü ve bir hava akımı hissetti. "Gizli bir geçit mi?" diye sordu, içeri bakmak için eğilerek. "Gizli geçitlere bayılırım." Sittford Evi'nde Charles'ın Rose'a göstermekten zevk aldığı birkaç tane vardı. Bu geçitler yatak odalarının arasına açılıyordu ve bu da Charles'ın yaramaz atalarına gülmelerine neden oluyordu.

"Mantıklı davranıp Steven'ı bekleyelim mi?" Rose köpeğe sordu. "Yoksa orada ne olduğuna mı bakalım?"

Köpek açıklığı kokladı, Rose'a tekrar baktı, sonra kendini salladı ve içeri daldı.

Bu iş halloldu. Rose paneli kenara çekip duvara dayadıktan sonra açıklıktan içeri eğildi ve köpeğin peşinden koşmaya başladı.

"Rose!"

Steven yazlığa giden patikada koşarken ona seslendi, arkasında gıcırdayarak ilerleyen arabadan çok daha hızlı hareket ediyordu. Rüzgâr ısıırıyordu, buz gibiydi. Akşam bitmeden yağmurun kara dönüşeceğine bahse girmişti. Steven Rose'u Londra'ya ne kadar çabuk götürürse o kadar iyiydi.

"Rosie?"

Yazlık ev, öğleden sonra azalan güneşin derin gölgesi altındaydı. İnşaatçılar, etrafını saran bir dizi taş merdiveni yerleştirmek için oldukça yüksek bir temel üzerine yükseltmişlerdi.

Steven gittiğinden beri ağaçlar verandada büyümüş gibi görünüyordu.

-Kalın, ölü dallar kapıyı kapatmış, üstündeki duvarın yarısına kadar uzanıyordu.

"Rose!" Steven bağırdı.

Verandaya doğru koşarken bağırısları küfürlere dönüştü. Birisi kocaman dalları kapıya doğru sürükleyerek içeri ya da dışarı girişi engellemişti. Dalların arasından abanoz ve altın rengi kanepeyi görebiliyordu, ovalayarak temizlediği yaldızlar loş ışıktaki parlıyordu.

"Yüce Tanrım." Steven dalları çekerek eldivenlerini yırttı ve ellerini kana buladı.

"Rose!"

Cevap yok. İçeride mahsur kalan Rose'dan yardım çığlıkları gelmedi, yanında bıraktığı köpek havlamadı. Lanet işe yaramaz hayvan.

Araba onun arkasında, ağaçların kenarında durdu. Çiftçilerden biri olan sürücü yavaşça tünediği yerden indi, yardım etmesi işe aldığı oğlu atları tutuyordu.

Steven onlara bağırdı. "Şunları yardım edin!"

Çiftçi nefes nefese geldi, kırık bir mobilya parçasını kaplayan ölü dallara hayretle baktı, sonra Steven'a katılarak eşyaları kaldırdı.

Steven'ın kalbi küt küt atmaya başladı ve midesi bulandı. Rose'u buraya kim kapatmıştı? Cevabı bildiğini düşündü ve öfkesi alevlendi.

"Onu öldüreceğim," diye hırladı. "Lanet olası bir düğ olması umurumda değil. Rosie!"

Cevap vermedi. Steven kanepenin kalıntılarını iterek yoldan çekildi ve kapının koluna uzandı. Yine kilitliydi, lanet olsun.

Steven anahtarı bulmak için uğraşmak yerine kapıyı menteşelerinden çekip çıkardı. Kapı düştü ama onu kenara itti ve Rose'un adını söyleyerek içeri koştu.

Burası boştu. Rose burada değildi. Steven'ın rahatlamasını bir başka korkunç soru izledi - o zaman *hangi cehennemdeydi?*

Dışarı koştu. "Rose!" Orman giderek kararıyor, yağmur şiddetle yağıyordu. "Rosie! Lanet olsun. Cevap ver bana!"

"Şef," diye seslendi onu içeriye kadar takip eden arabacı. "Gel de şuna bir bak."

Steven yazlık eve geri döndü. Sürücü duvarda, kırık dökük mobilya yığınının gizlediği ve daha da kırık dökük hale gelmiş gibi bir şeye bakıyordu. Arka duvarda yaklaşık bir metre yüksekliğinde ve üç metre genişliğinde siyah bir kare açılmıştı ve yanında soyulmuş sarı boyadan bir panel duruyordu.

Asıl soru Rose'un o deliğe girip girmediği değildi. Ne kadar ileri gitmişti ve içeri girdikten sonra ona ne olmuştu?

"Fenerlere ihtiyacım var," diye tersledi Steven. "Getir onları. Hemen!"

Şoför Steven için çalışmadığını açıklama zahmetine girmede. Sorgusuz sualsiz itaat etti.

Steven açıklığın önünde diz çökmüş, karanlığa bakıyordu ki şoför ve oğlu koşarak geldi, her ikisinin de elinde birer fener vardı. Steven çocuğun elindekini kaptı. Çocuğa "Gelme ihtimaline karşı burada kal," dedikten sonra şoföre baktı. "Sen, benimle gel."

Çocuk babasının fenerini alarak, "Ben gideyim, efendim," dedi. "Ben daha küçüğüm."

Steven ne olsun genç bir delikanlıyı tehlikeye sürüklemek istemiyordu. Yine de babası başını salladı. "Bir solucan gibi dar yerlere girebilir," dedi gururla. "O senin adamın."

Steven hâlâ bir çocuğu o deliğe sokmaktan hoşlanmıyordu ama sürücünün karanlıkta sürünecek kadar yetenekli görünmediğini de kabul etmek zorundaydı.

Steven çocuğa, "Sen arkamda kal," dedi. "Ve sakın gözünü Ben."

"Evet, efendim," dedi delikanlı.

Steven başka bir şey söylemeden karanlığın içine daldı.

Bölüm On Dört

Steven alçak tünelde eğilmek zorunda kaldı ama yoluna devam etti. Her birkaç adımda bir Rose'un adını seslendi, çocuğun "Majesteleri?" sesiyle yankılandı ama tek cevapları sessizlik oldu.

Steven her adımında Rose'un tutarsız, hasta ya da daha kötü bir halde yattığını görmekten korkuyordu. Tüm benliği panikle dolmuştu. Bundan kurtulmanın tek yolunun Rose'u bulmak, kollarına almak ve onun "Sus Steven, ben iyiyim" diye fısıldadığını duymak olduğunu biliyordu.

Rose'un nişanlısı olma oyununa, ilk başta Laura Ellis'in kendisini ondan kurtarmasına izin vermek ve bunun eğlencesi için dalmıştı. En azından kendine böyle söylemişti. Steven şimdi Rose'a bağlanmak ve onu bırakmamak için içgüdülerinin peşinden gittiğini biliyordu.

Sarhoşken içine düştüğü gece onu nazik elleriyle sabitlemişti ve Steven hayatının geri kalanında onu sabitlemesini istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Hayır, bu ihtiyacın da ötesindeydi.

Onu seviyordu.

Steven son birkaç gündür ona hafif bir tonda, gerçekte nişanlı olduklarını ve yakında evleneceklerini düşündüğünü söylüyordu. Rose onun şaka yaptığını düşünmüş gibi onunla birlikte gülmüştü.

Şaka değildi. Steven bu şekilde konuşuyordu çünkü nasıl ciddi olunacağını bilmiyordu. Korkuyordu.

Rose'u bulduğunda, onu omzuna atacak ve onunla birlikte buradan kaçacaktı. Sonra da birinden özel bir izin alıp onunla evlenecekti. Bu gece.

Varlığını birlikte sürdürmeyi düşündüğü tek kadın .

"Rosie!" diye bağırdı, sözleri boş bir şekilde yankılanıyordu. "Cevap ver bana, lanet olsun." "O da ne?" diye sordu arkasındaki çocuk.

Steven durdu. Çocuk, oğlanların yaptığı gibi itaatsizlik ederek etrafından dolandı ve önlerini işaret etti. Steven fenerini yaktı ve hiçbir şey göremedi ama sonra çocuk ışığı kapattı ve tekrar işaret etti.

Steven onu o zaman gördü, kare şeklinde bir şeyin soluk hatları. Bir kapı mı?

Çocuk ilerlemeye başladığında Steven sert bir sesle, "*Arkamda*," dedi. Delikanlı içini çekti ve Steven'ın tekrar önden gitmesine izin verdi.

Yaklaştıkça dış hatlar daha da keskinleşti ve onlara doğru gelen hava daha soğuk ve daha az nemli hale geldi.

Steven iki büklüm olsa bile hızlı hareket edebiliyordu, kariyerinde birçok kez koşmak ve siperde kalmak zorunda kalmıştı. Loş ışığa ulaştığında bunun gerçekten de bir kapı ya da en azından kapıya benzetmek için birbirine çakılmış bir dizi tahta olduğunu gördü.

Steven kapıyı iterek açtı ve neredeyse diğer taraftaki taş basamaklara takılıyordu. Bunları aceleyle çıktı ve tepede, çamurun içinde Rose'un yüksek topuklu çizmelerinden birinin sivri burun izini buldu.

Ama ondan sonra nereye gitmişti? "Rose!" diye bağırdı.

Havlama sesi ona cevap verdi, zayıf ve uzaktaydı. Steven mantıken bunun herhangi bir köpek olabileceğini, Southdown malikânesinden bir köpek olması gerekmediğini biliyordu ama düşünmek için duraksamadan adımlarını sese doğru çevirdi.

Tekrar bağırdı ve cevap veren ağaç kabuğuna doğru yoluna devam etti. Steven uzun ağaçların altındaki çalılıkları ve çalıları iterek geçti, dallar paltosunu yırtıyordu. Çocuk artık korkusuzca ilerliyordu ama Steven'ın aklına çocuğun endişelenmediği geldi, çünkü tam olarak nerede olduklarını biliyordu.

"Orada ne var?" Steven ona sordu. Cevabı beklerken kalbi boğazında düğümlendi. Eski bir kuyu mu? Bir çukur mu? Bir uçurum mu?

"Haydi efendim," dedi çocuk, ağaçların arasından çevik bir şekilde koşarak. Steven ona yetişmek için acele etti.

Orman aniden geniş bir açıklığa açılınca Steven sendeleyerek durdu. Rüzgârda çoktan sönmüş olan fenerini yere düşürdü, eli artık onu tutamayacak kadar uyuşmuştu.

Açıklıktaki şey düşürmesine neden olmuştu. Önce Rose'u gördü. İkincisi, Rose'un önünde durduğu şeyi gördü; bir ev.

Bir ev değil. Bir peri kalesi. Tek açıklaması buydu. Tünelden geçmişler ve şekerden yapılmış minyatür sarayların manzarayı süslediği bulutların arasında ortaya çıkmışlardı.

Ev küçüktü ama o kadar ince detaylarla yapılmıştı ki sanki biri bir malikane inşa etmiş ve sonra onu küçültmüş gibiydi. İki katlıydı; zemin kat çok sayıda camlı pencere, sütunlar, pencerelerin üzerinde alınlıklar ve çift ön kapı ile doluydu. İkinci kat, taraklı gri arduvaz kiremitli bir çatı ile kaplıydı. Kavisli tepelere sahip çatı pencereleri çatı çizgisinden çıkıyordu. Kulübenin yarısı, ilkbaharın sonlarında ve yaz aylarında renk cümbüşüne dönüşen asmalarla kaplıydı. Güller.

Kapının her iki yanındaki sütunlar da aynı tür sarmaşıklarla oyulmuştu, ancak bunlar kırmızı, pembe, sarı ve beyaz renklerde oyulmuş ve boyanmış güllerle kaplanmıştı. Güller kapının üstündeki alçı pervazda bir araya gelerek bir kalp oluşturunuyordu.

Evin etrafına bir bahçe dikilmişti, şu anda kış için çoraktı ama çalılar doluydu ve büyüme mevsiminde daha da dolacaktı. Sanki birisi Versailles bahçelerini almış buraya sığacak kadar küçülene kadar iyice durulmuş gibi düzgün yontulmuştu.

Rose bahçenin ortasında durmuş, rüzgâr paltosunu ve şapkasız saçlarını savururken kapıya ve üzerindeki gül motifine bakıyordu. Bir büyüye kapılmış, sonsuza kadar ya da sevgilisi onu öpüp uyandırana kadar bu eve bakmak için burada donmuş olabilirdi.

"Rose!" Steven seslendi.

Rose arkasını döndü ve onu gördü. Köpek de öyle. Steven, rüzgârın ağaçların arasında uğuldayıp için onun çığlıklarını duyamadığını fark etti. Siyah köpek ona doğru koşarken ona el salladı, sonra Rose evi incelemeye geri döndü.

"Bu değil mi-" diye başladı. Sonra Steven ona doğru hamle yapıp ayaklarından sürüklerken "Oop!" dedi. Onunla birlikte bir kez döndü, sonra onu tekrar yere bıraktı ve öpmeye başladı.

Rose, sıcaklık ve baharattan başka bir şey değildi. Ağzı soğukta ısı noktasıydı, yüzü tatlı bir şekilde pürüzsüzdü, rüzgârdan kızarmıştı. Vücudu Steven'in kollarına tam oturmuştu. İlk başlangıcından sonra ona doğru aktı, Steven ona sarılırken o da ona sarıldı.

Hayattaydı, bütündü ve iyiydi. Steven ona daha sıkı sarıldı, onu kendine bastırdı ve tekrar tekrar öptü. Rose güldü ve Steven onu gülümseyerek öptü, Rose'u bütünüyle içine aldı.

Eve ulaşmış olan çocuğun, onlar bu ilginç olmayan kısmı bitirene kadar köpeklerle birlikte sabırla beklediğini belli belirsiz fark etti.

Rose Steven'dan uzaklaşmaya çalıştı ama Steven onu sıkıca tuttu. "Rosie," diye nefes aldı. "Seni kaybettiğimi sandım."

"Ben de seni bekliyordum," dedi. Bu büyülü yerde büyülü kelimeler. Ama burası neresiydi? "Neredeyiz biz?" Steven delikanlıya sordu.

"Biz buraya kulübe diyoruz," dedi çocuk, kulübeyi incelerken. "Babam çok eskiden beri burada olduğunu söylüyor. İki yüz yıl öncesinden kalma bir aşık yuvası. Babam öyle diyor."

Mimari açıdan erken Georgian dönemine aitti. Steven, klasik mimarinin yeniden canlandığı ve Capability Brown'un bahçeleri planlamak için arandığı dönemde Palladyan olarak adlandırıldığını düşünüyordu.

Ev harabe değildi. Bahçe düzgünce düzenlenmiş, ev boyanmış, çatı sağlamdı.

"Evde kimse yok gibi görünüyor," dedi Rose. "Kapıyı çaldım ama cevap veren olmadı."

Öylece içeri girmeyi sevmedim."

Çocuk omuz silkti. "Burada kimse yaşamıyor. Arka tarafta her zaman açık bir kapı vardır."

Onları yan tarafa götürdü, Rose ve Steven el ele tutuşmuşlardı, köpek de yanlarında tırıs gidiyordu.

Arka taraf da en az ön taraf kadar saraydı ama kısa bir kanat sonradan yapılmış gibi dışarı çıkmıştı. Buradaki eski evlerin herhangi birinde bulunabilecek, alt yarısı üst yarısından bağımsız olarak açılan çift Hollanda kapısı, çocuk mandalı kaldırınca açıldı.

Rose ve Steven kaldırım taşıyla döşenmiş temiz bir mutfığa girdiler ve Rose rahat bir nefes aldı. Burası sıcaktı, ocakta ateş yanıyordu ve çaylar masanın üzerinde duruyordu. Yabancı ve yabancı.

Rose çocuğa, "Burada kimsenin yaşamadığını söylediğini sanıyordum," dedi.

Delikanlı başını salladı. "Yok. Ama bekçiler var." Ana eve açılan kapıyı açtı.

Bakıcılar her kimse, burayı çok güzel muhafaza etmişlerdi. Mimari eski olabilirdi ama mobilyalar yeniydi, sandalyeler ve kanepeler minderlerle kaplanmıştı ve rahat görünüyorlardı. Şömine yakılmış, andironlar parlatılmış ve yerler yumuşak halılarla kaplanmıştı. Gül motifi duvarların üstündeki pervazlarda, tavandaki ve şöminenin üstündeki madalyonlarda, halıların üzerindeki desenlerde ve işlemeli minderlerde devam ediyordu.

Oturma odasının ötesindeki oda da aynı şekilde düzenli yemek odasıydı ve bunun en ucundaki merdiven muhtemelen yukarıdaki yatak odalarına çıkıyordu.

"Şanslı kadın," dedi Rose, oturma odasına dönüp merakla etrafına bakınırken.

"Hangi kadın?" Artık rüzgârın etkisinden kurtulmuş olan Steven'ın paniği dağılmış, sinirlenmeye başlamıştı. "Neden öyle kaçıp gittin, genç kız? Ve seni yazlık eve kim kapattı? Albert'tı, değil mi? Onu öldüreceğim, yavaşça."

"Orada kalmak istemedim," dedi Rose. "Köpek gizli geçidi buldu ve diğer uca varıp ağaçların arasından bu evin çatısını gördüğümde meraklandığımı itiraf ettim."

"olsun, Rose."

Steven kızın elini kendi elinin arasına aldı, hâlâ kızın iyi olduğuna dair kendini rahatlatmaya ihtiyacı vardı.

"Bu evin kendisi için inşa edildiği kadının şanslı olduğunu kastetmiştim." Rose oturma odasına tekrar göz gezdirdi. "Bu evi onun için yaptıran kişi onu çok sevmiş olmalı."

Steven kolunu ona doladı. "Acaba ona Rose mu diyorlardı?" dedi. "Burası sana çok yakışmış."

Rose onun bakışlarına karşılık verdi ve onu neşeli bir kovalamacaya sürüklediği için pişmanlık duymadığını gösterdi. Belki de onu gitmiş bulduğunda Steven'ın dünyasının ne kadar dibe vurduğunu fark etmemişti.

"Çok beğendim," dedi Rose, kalbini yerinden oynatan o küçük gülümsemesiyle. "Kime ait acaba?"

"O size ait, Majesteleri."

Rose kadının sesi üzerine Steven'dan ayrılmaya çalıştı ama Steven onu bırakmıyordu. Yine mi?

İçeri giren kadın buralardaki diğer kadınlara benziyordu; tombul ve zamanla biraz yıpranmış, önlüklü sade bir elbise giymiş, ağarmış saçlarını düzgün bir topuz yapmıştı. Bir kır evindeki herhangi bir hizmetçiye ya da aşçıya benziyordu.

"?" Rose kızarak sordu.

"Seni uzun zamandır bekliyorduk canım," dedi. "Yani, Majesteleri. Tam da istediği gibi burayı tutuyorduk. Hiç gelmeyeceğinizi düşündük."

Belki de Steven, Sinclair'in çocuklarına ara sıra okuduğu masallar gibi bir peri masalına adım atmıştı. Sekiz yaşındaki Andrew en çok kanlı ve korkunç olanları severdi.

Rose da en az Steven kadar şaşkın bir halde kadına baktı. "Gelmek mi? Nereden? Onu saklamanızı kim istedi?"

"Dük, tabii ki. Yani vefat etmiş olan. Genç Lord Charles, annem onu çocukken tanırdı, o da onun dadısıydı."

"Oh, anlıyorum. O zaman siz Bayan 'sunuz."

"Winters, canım. Oğlumuz görevi devralmadan önce kâhya olan Bay Winters ile evlendim. Oğlumuz bize işlerin senin için kötü gittiğini söylemeye çalıştı ama biz vasiyetname düzenlendikten sonra geleceğini düşündük. Şimdiye kadar gelmediniz ama burayı tutmamız için bize para ödenmeye devam etti ve biz de gelmemeniz için bir neden görmedik. Lord Charles her zaman nazik bir adamdı."

"Evet, öyleydi ... ama... "

Steven araya girdi. "Rose'un -Her Grace'in- demek istediği, vasiyette bu evden hiç bahsedilmediği."

Rose biraz güldü. " bir şey olsaydı, eminim yeni dükün bundan haberi olurdu."

"Ve Winters'ları kovmaya ve yerle bir etmeye geldiler," diye tamamladı Steven karanlık bir şekilde.

Bayan Winters ellerini açtı. "Ben sadece Lord Charles öldükten sonra bir mektupla aldığımız talimatları biliyorum. Evi sizin için tutacaktık ama siz aldığınızda istediğiniz gibi kullanabilirsiniz. Şimdi, çayım neredeyse hazır. Sizin için buraya getirmemi ister misiniz? Yoksa biraz daha sıcak olan mutfakta mı içersiniz?"

On Beşinci Bölüm

Garip mucizelerle dolu bir gün olmuştu. Rose ve Steven sonunda kendilerini Londra'ya dönmekte olan trende yalnız bulduklarında, kırık kanepenin güvenli bir şekilde bagaj vagonuna yerleştirilmişti, Steven onun yanındaki minderli koltuğa çöktü ve kahkahalarla gülmeye başladı.

"Yüce Tanrım." Steven kulübede çıkarmıştı ve şimdi Rose'un yumuşak elini çıplak ellerinin arasında tutuyordu. "Bir kanepenin aramaya gittik ve bir ev bulduk."

Rose onun dokunuşuyla ısınırken bile, "Çok tuhaf," dedi. "Charles burayı bulabileceğimi nasıl düşündü? Winters'ların bir buçuk yıldır beni beklediğini söyledi."

"Belki Charles sana bir mektup yazmış ve onu Bullock dolabına saklamıştır," dedi Steven, kızın parmaklarının arkasını okşayarak. "Ya da mülkün tapuları -Eğer ana eve bağlıysa, Albert her halükarda bunu alır."

Rose kaşlarını çatarak, "Ama dolapta diğer mobilyaların çizimleri dışında hiçbir şey yoktu," dedi. "Ve eğer kanepenin içinde bir şey varsa, fareler onu yemiş olmalı. Trene bindiğimizde minderden geriye hiçbir şey kalmamıştı."

"Doğru." Steven hafifçe söndü ama sonra omuz silkti. "Onu bulacağız Rosie. Sana söz veriyorum. Şimdi, seni kaybettiğimi düşündüğümde yapmaya karar verdiğim bir şey var ve bunun üzerinde biraz düşünmem gerekiyor."

Böyle söyleyerek koltuğa yaslandı ve gözlerini kapattı.

Rose üzerine eğilip onu öptüğünde gözlerini tekrar açtı. Steven yanına gelip ona sarılana kadar bütün gün üşümüştü ve şimdi Steven'ın tüm sıcaklığını içine çekmek istiyordu.

Steven'ın güçlü elleri Rose'un bileklerini kavradı ve gri gözleri sabit bir şekilde onu biraz geriye itti. Rose şaşkıncıdan önce

Onun tekliflerini reddederek, nazikçe onu koltuğuna oturttu, ayağa kalktı ve kompartımanlarının tüm perdelerini indirdi.

Steven ona döndüğünde Rose'un nefesi kesildi, gözleri yarı aydınlıkta karanlık ve umut doluydu. Steven yerine oturup onu kucağına aldığı anda kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Sonra da ona bu yolculuk için aklındakinin birkaç basit öpücükten daha fazlası olduğunu göstermeye başladı.

Rose ve Steven Londra'ya vardıklarında Steven'ın otel süitinin salonuna girdiler ve Rose şaşkınlıkla durdu. Steven'ın kendi odasına gitmesi için ayrılmak yerine onu oraya , çünkü trende başladığı baştan çıkarmaya devam etmek istediğini düşünmüştü. Rose, Steven'ın verdiği güvenceye rağmen korsajının doğru iliklendiğinden hâlâ emin değildi ve büstiyerinin eğri durduğundan da emindi. Steven'ın bir erkek ve bir kadının dar alanlarda birlikte neler yapabileceği konusunda kendini kanıtlamış bir usta olduğunu düşündü.

Şimdi eşikte durdu, yüzü kızarmıştı çünkü salon insanlarla doluydu.

Biri Bay Collins'ti, alev kırmızısı saçları devam eden sert hava yüzünden dağılmıştı. Yanında Lord Ian Mackenzie, eşi Beth ve Steven'ın kardeşi Sinclair duruyordu. Steven'ınkiyle aynı sarı saçlara sahip bir kadın onları geniş bir gülümsemeyle karşıladı ve Ian'dan biraz daha yaşlı olan başka bir Mackenzie onun arkasında yükseliyordu.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi Steven, hiç şaşırmamıştı, adamı şaşırtmıştı. Rose'u kırık kanepeyle gelen hamalların önünden çekerek içeri götürdü. "Ainsley, Cam, bu Rose. Rose, kız kardeşim Ainsley ve kocası Cameron Mackenzie."

Gözleri Steven ve Sinclair'inkilerle aynı tonda olan sarışın kadın Ainsley öne çıktı. "Nasılınız, Majesteleri? Umarım sakıncası yoktur-Beth bana sizden çoktan bahsetti." Rose'a göz kırptı ve ellerini tuttu. "Gizemli olma Steven. Bizi neden çağırdın?"

Peki *ne zaman* gitmişti? Rose şimdi Steven'ın tren istasyonundaki vestiyerde neden bu kadar uzun süre kaldığını anlıyordu; arkadaşlarına telgraf çekmek için ofise gitmiş olmalıydı.

Ian Mackenzie şu anda halının ortasında duran kanepeye bakıyordu. Öyle de yapabiliirdi, ortalık darmadağındı. Albert yıkımı bitirmişti.

Havanın ve hayvanların çoktan yaptıklarını. "Yeniden dekore ediyorsun, öyle mi?" Sinclair kuru bir sesle sordu.

Cameron odayı dolduran bir sesle, "Bırakın adam konuşsun," dedi. "Sözünü kesmeye devam edersek cevabı asla alamayız."

Steven, "Seni buraya bunu resmileştirmek için getirdim," dedi. Rose'un, onu kurtarmak için hırpaladığı ellerini kendi çizik ellerinin arasına aldı. "Benim tatlı Rose'um," dedi sakın bir sesle. "Benimle evlenir misin?"

Rose ona bakakaldı. Az önce ona evlenme teklif ettiğine yemin edebilirdi ama dünya dönüyordu ve bundan tam olarak emin değildi. "Ne?"

Steven'ın elleri onu sabitledi ve o da onlara tutundu, yer hâlâ dengesizdi. Fırtınalı Kasım gökyüzü kadar berrak ve gri gözlerinde alay, şaka yoktu, sadece samimiyet ve umut vardı.

"Steven," diye fısıldadı.

"Bana karşı açık olmalısın Rosie," dedi Steven, elini sıkarak. "Bu bir *evet* mi yoksa *hayır* mı?"

Rose'un tek söyleyebildiği "Steven," oldu. Onu bırakırsa düşecekti. Ona tutunursa, yine de düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı çünkü umut ve mutluluk üzerine çökmüş, onu sürükleyip götürmekle tehdit ediyordu.

Beth Mackenzie sessizliği bozarak araya girdi. "Sanırım bu *evet* demek Steven. Sana bakışından bunu anlayabiliyorum."

"Öyle mi?" Steven Rose'a sordu.

Rose'un boğazı düğümlendi ve gözleri yaşlarla doldu. Konuşmadan başını salladı.

Steven uzun bir rahatlama nefesi verdi. "Tanrı'ya şükür." Rose'u kucağına çekti, kendi vücudu da titriyordu. "Teşekkür ederim, Tanrım."

Rose'a doğru eğildi, başparmağıyla gözyaşlarından birini sildi ve sonra dudaklarından öptü.

Dudaklarının sıcaklığı Rose'u tekrar kendine getirdi. Bu gerçektir, çok yakında uyanacağı tatlı bir rüya değildi. Steven McBride, o sıcak, tutkulu, harika adam, ona evlenme teklif etmişti ve Rose da başını sallayarak cevap vermişti. Başını sallamak zorunda kalmıştı çünkü o anın neşesi boğazını tıkamış ve çılgınca *Evet!*

Öpüşmeyi kesti ve ona gülümsedi. "Evet," diye fısıldadı.

Steven güldü. Kahkahası her zaman gerçek, derin ve sıcaktı. Onu tekrar öptü ve Rose da onu öperken oda etrafında döndü, içindeki insanlar renkli bir bulanıklığa dönüştü.

"Bu yanlış." Ian Mackenzie'nin sesi Cameron'ınki kadar sertti ama sanki kelimeleri zorla çıkarıyormuş gibi biraz daha yapmacıktı.

Rose Steven'dan dönüp ona baktı. Ian, Steven ve Rose'a değil, kanepeye bakıyordu.

"Tabii ki yanlış," dedi Beth onun yanında. "Biri arabayı parçalamış o."

Rose gözlerini sildi ve gülmeyi başardı. "Katılıyorum, biraz enkaz gibi şimdi. Bir mobilyacının onu tekrar bir araya getirebileceğini umuyorum ama sanırım değeri kayboldu."

Ian, Rose'a sanki tamamen delirmiş ve söylediklerinden hiçbir şey anlamamış gibi baktı. Kanepeye doğru ilerledi ve önünde tek dizinin üzerine çökerek kırık tahta parçalarını kaldırıp tekrar birleştirdi.

Diğerleri bir süre onu izledikten sonra, Ian'ın davranışında olağandışı bir şey bulamamış gibi dikkatlerini tekrar Steven ve Rose'a yönelttiler.

Arkadaşları ve ailesi onları tebrik etmek için öne çıkarken Steven kolunu Rose'a doladı. Ainsley ve Beth Rose'u öptüler, ikisi de heyecanla düğün kıyafetlerinden ve düğünün nerede ve ne zaman yapılacağından bahsediyorlardı. Sinclair McBride, kadınlar nihayet Rose'u bıraktığında onun elini tuttu ve yanağından öptü.

"Teşekkür ederim Rose," dedi. "Asi küçük kardeşimin onu evcilleştirecek *birine* ihtiyacı var. Tanrı biliyor ya, geri kalanımız bunu hiç başaramadık."

Steven, Rose'a trende yaptıkları yaramazlıkları hatırlatan bir bakış atarak, "Ona aşık olmadım çünkü beni uysallaştırıyor," dedi. "Tam tersi. O benim içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor."

"Tanrım, hepimize yardım et," dedi Sinclair ama gözlerindeki kasvet, sıcak gülümsemesinden bir an önce kayboldu.

"Seni alışverişe götürmemize izin vermelisin," dedi Ainsley. "Isabella'yı da getireceğiz -hepimizi o giydirdi, seni de o giydirecek. Gelinliğin efsanelere konu olacak."

Steven kolunu koruyucu bir şekilde Rose'un beline doladı. "Bu kadar yeter. Hepinizi buraya düğün planına yardım etmeniz için getirmedim. Sizi getirdim çünkü onunla hemen evlenmek istiyorum ve özel bir ruhsat almama en iyi siz yardımcı olabilirsiniz."

Lord Cameron bilgece başını salladı. "Bu dramayı neden istediğinizi merak ettim. Ben ilgilenirim. McBride?" Sinclair ve Bay Collins'e başını salladı, sanki acele etmelerini ve hemen bir piskopos bulmalarını önerir gibiydi.

"Birkaç saniye sabırlı olabilir misin, Cam?" Ainsley kocasına şöyle dedi. "En azından mutlu çiftin şerefine kadeh kaldırmak istiyorum. Şampanya için zili çalacağım. Yoksa onun için de mi telgraf çektin Steven?"

Ian Mackenzie kanepayı tekrar bir araya getirmeye devam etti. Minderin parçalarını koparmış ama bacakları ve kolları tekrar yerine oturtmuş, kırık parçaları bir yapboz gibi birleştirmişti. Kanepede dolgun, ahşap çizik ve parçalanmış bir halde mahzun görünüyordu ama her nasılsa eskisi kadar çirkin değildi. Abanoz sağlamdı ve saf altın lamba ışığında parlıyordu.

Beth, Ian'a gitmesini söylemek istercesine yanına gitti ama Rose Steven'dan ayrılarak onlara katıldı.

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum," dedi, ilgisi .

Ian çalışmayı bırakmadı. Son büyük parçayı diğerinin üzerine yerleştirdi, kanepede kendi gerginliğiyle ayakta duruyordu. Ian iri elini bir kenar boyunca gezdirdi, sonra etrafından dolaşarak diğer tarafa dokundu. Koltuğun uzunluğuna baktı ve köşeleri süsleyen yıldızlı başlardan birine hafifçe dokundu.

Steven, Ian'la birlikte şeyi incelemeye geldi, Steven ellerini kalçalarına koyarak yarı eğilmişti. "Neye bakıyorsun sen?"

Ian ona baktı, sonra herkesin ona baktığını fark etti. Elmacık kemikleri kızardı ama bakışlarını tekrar kanepeye sabitledi.

"Bu." Ian dokunduğu başı işaret etti, sonra bir ikincisine dokundu, diğer uca yürüdü ve bir üçüncüsüne dokundu. Durakladı -başka biri olsaydı Rose etki yaratmak için duraksadığını düşünürdü- sonra dördüncü kafaya dokundu ve hepsi gördü.

Diğerlerinden farklıydı ama çok az farklıydı. Diğer üçünün gözleri oldukça tedirgin edici bir şekilde dışarıya bakarken, bu sfenksin gözleri hafifçe aşağıya ve sola bakıyordu. Ayrıca, kadınsı yüz diğerlerinden daha yuvarlak, daha insana benziyordu, diğer üçü ise sert ve sabitti.

Ian elini oyulmuş başın üzerine kapadı ve çevirmeye başladı. Ian çevirmeye devam ederken Rose nefesini tutarak eğildi. Bir anda kafa ve onunla birlikte direğin bir parçası yerinden çıktı. Kadar düzgün bir şekilde dikilmişti ki, kafa takıldığında çatlak görünmüyordu. Kanepenin aldığı hasar bile sırrını yok etmemişti.

Ian açıklıktan içeri baktı, sonra parmaklarını yavaşça içeri kaydırarak ve rulo haline getirilmiş bir tomar kâğıt çıkardı. Onları hiç düşünmeden Steven'a uzattı.

kelime.

Steven sayfaları açtı, Rose bakmak için eğildi. Charles'ın el yazısını gördüğünde kalbi küt atmaya başladı. Steven bir süre en üstteki sayfayı inceledi, sonra sessizce Rose'a uzattı. "Senin için," dedi usulca.

Rose onu aldı, nefesi hızlandı ve okudu.

Sevgili Rose,

Eğer bu kâğıdı tutuyorsanız, ben dünyadan gittim. Onunla barıştım ve tek pişmanlığım seni yapman gerekenle yüzleşmen için yalnız bırakmak. Senin için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım ama ne yazık ki çok fazla paranın, özellikle de toprağa ve yüce bir unvana bağlıysa, insanların içindeki kötülüğü ortaya çıkardığını biliyorum. Ailem en küçük bir kırıntı için birbiriyle kavga eden uzun bir geçmişe sahip ve bunun oğlumla tekrarlanması korkuyorum. Bu amaçla, size bağımsız olarak bakmanın ve bu süreçte sizi gülümsetebilmenin bir yolunu buldum. Sahibinin sevimli bir şekilde "Gül Kulübesi" adını verdiği bu şirin kulübeye rastladım, ancak onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Yıllardır ailesine aitti ve kendisi de tam bir şehirli olarak bundan biraz utanıyordu. Her türlü borçtan ari ve temizdi ve ben de sadece size vermek amacıyla ondan satın almayı teklif ettim. Mülkün tapusu ektedir ve evi kullanabilir ya da uygun gördüğünüz şekilde kullanabilirsiniz. Herhangi bir şüphe olması durumunda bu senedin bir kopyası benim seçtiğim bir avukata verilmiştir. Senin adını taşıyan herhangi bir vasiyetime itiraz edileceğini biliyorum, için özür dilerim Rose. Ama küçük oyunlarımı ne kadar sevdiğimi bildiğin için, senin için kolayca çözebileceğin bir tane yaptım. Çok değerli olan Bullock dolabına hayran olduğunu biliyordum ve Mısır kanepesi hakkında öyle bir şaka yapmıştık ki onu da bulacağını biliyordum. Rose Cottage sizindir, içindeki her şey gibi. Özel bir satın alma olarak benim mülkümle hiçbir ilgisi yok ve bu yüzden onu istediğim kişiye verebilirim.

Seni her zaman sevdim, Rose'um. Tek umudum, benim hayatımın sonunda bana getirdiğin mutluluğu kendi hayatında da bulabilmen.

*Her zaman sana sadık
kalacağım, Charles*

Son kelimeler bulanıklaştı. Steven kâğıdı yavaşça kadının parmaklarından çekip aldı ve dudaklarını kadının ıslak yanağına bastırdı.

"Üzgünüm aşkım," diye fısıldadı. "Çok şey kaybettiğim için."

Rose daralan boğazıyla yutkundu. "Çoğunu yeniden buldum," dedi yumuşak bir sesle.

Kâğıtların geri kalanını oluşturan mülk tapusu oldukça ayrıntılı ve uzundu. Bay Collins, Steven' etrafından dolanıp elinden aldı.

Göz gezdirdikten sonra, "Her şey yolunda görünüyor," dedi. "Ama ofisime döndüğümde dikkatlice gözden geçireceğim. Ekselanslarının daha önce evli olduğunu gösteren kilise kaydının sahte olduğunu söyleyebilecek papaz da geldi, bu yüzden bu karışıklık hemen temizlenecek."

"Güzel," dedi Steven. "O halde Rose'un bu akşam benimle evlenmesini engelleyecek hiçbir şey olmayacak."

"Sadece yağmur bizi yavaşlatıyor," diye gürledi Cameron. "Hadi Collins, McBride. Bir ruhsat bulalım ve Steven'in acısına son verelim."

"Tanrı aşkına," dedi Ainsley. Bir uşak elinde bir tepsi bardakla kapıdan içeri girerken, Ainsley de aceleyle kapıya yöneldi, ardından otelin krupiyesi elinde şampanyayla geldi. "En azından onlara iyi dileklerimizi iletelim. Rose'un fikrini değiştireceğini sanmıyorum."

"Hayır, kesinlikle," dedi Rose. Steven'in elini tekrar tuttu, onun gücünü ödünç aldı ve dünyasını düzelttiği için onu kutsadı.

Ainsley, herkes kadehlerini doldurduktan sonra, "Mutlu çifte," dedi.

"Evet," diye sessizce kabul etti Steven. Kadehini Rose'unkiyle tokuşturdu. "Teşekkür ederim, Rosie."

"Benim için zevkti." Rose şampanyasını yudumladı ama hayatındaki değişimin büyüklüğü bir anda üzerine çöktü ve dizlerinin bağı çözüldü.

Steven onu telaş içinde yakaladı. "İyi misin?"

"Evet." Rose aceleyle bardağını bıraktı ve onun yerine Steven'a tutunmakla yetindi. "Özür dilerim, bu oldukça bunaltıcı. Gördüğünüz gibi uzun zamandır yalnızım. Hiç ailem olmadı."

"Sorun değil canım," dedi Steven. Odadaki diğerlerine eliyle geniş bir işaret yaptı. "Benimkine hoş geldin."

Rose'un titremesi aniden buharlaştı. Önünde, kendisini kınayan insanlarla dolu dar ve çorak bir hayat değil, dünyaya karşı bir arada duran insanlarla birlikte umut dolu bir hayat gördü.

Steven'in dudaklarına kondurduğu öpücük, biraz daha günahkâr bir türden, daha fazla vaat içeriyordu. Rose onu kendine çekti ve teslim oldu.

Sonsöz

Steven ertesi gün öğleden sonra otel süitlerinin rahat yatağında Rose'un yanında yatıyordu, birkaç saat önce onu Bayan Yüzbaşı Steven McBride yapmıştı.

Ainsley'nin ısrarı ve dört baldızının da desteğiyle, zavallı Rose'un en azından evlenirken düzgün bir elbise gerektiğini düşünerek ertelemeyi kabul etmişti. Steven, erkek kardeşlerinin ve kayınbiraderlerinin eğlencesine, kadınların yaylım ateşine boyun eğdi.

Kadınlar bir şekilde Rose'un ertesi sabah Steven'la piskoposun evinde evlenirken giymesi için bir elbise bulmayı başarmışlardı. Rose'un yanaklarındaki kızarıklığı, saçlarındaki altın sarısını ve yeşil gözlerindeki akuamarin beneklerini ortaya çıkaran açık mavi bir renk seçmişlerdi. Elbisenin ince kumaşı vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyordu ve Steven bu kadar çabuk nasıl bir araya getirdiklerini düşünmekle vakit kaybetmedi. Güzeldi ve önemli olan tek şey de buydu.

Rose hiç tereddüt etmeden yeminini tekrarladı ama Steven kendi ağzından ne çıktığını hatırlayamıyordu. Ama kısa süre sonra, yenisini alana kadar Ainsley'den ödünç aldığı yüzük Rose'un parmağındaydı. Piskopos tarafından -ailesi ve avukatının da şahitliğinde- Steven'ın karısı olduğu ilan edildi.

Gazeteciler buna bayıldı tabii ki. Bu kez Steven dönüşte onları otelin dışında beklerken bulduğunda durdu ve tebriklerini ilettili. Steven, Rose yanında gülümserken, mükemmel İskoç Rose'una kadar aşık olduğunu ve hemen evlenmek için ona yalvardığını, Rose'un da kabul ederek onu onurlandırdığını açıkladı.

Bir anda etrafları siyahlar giymiş kadın ve erkeklerden oluşan bir deniz tarafından sarıldı ve hepsi de "*Kont ne olacak?*" gibi sorularla bağırmaya başladı. *Kendini öldürmekle mi tehdit etti? Ya da Yüzbaşı McBride?* Ama çoğu mutlu görünüyordu, sanki bir kez olsun iyi haber verebildikleri için sevinmiş gibiydiler.

Skandal yaratan Mackenzie'lerin geri kalanının yanlarından geçip otele girmesinden de aynı derecede mutluydular -Ian, Cam, Mac ve Hart her zaman yaptıkları gibi gazetecileri görmezden geliyorlardı. Steven'ın basındaki kadın ve erkeklerin Mackenzie kardeşler ve eşleri hakkında bir şeyler uydurmakla meşgul olduklarından hiç şüphesi yoktu. Sonuç olarak, Londra'nın yazarları için dolu dolu bir gündü.

Otel Steven'a daha büyük bir süit daha verdi ve aile Steven ve Rose'un oraya taşınmasına yardımcı oldu.

Steven bu olaydan sonra hepsini götürmek için çok uğraştı. İzni sadece Noel sonrasına kadar sürmüştü ve her saniyesini Rose'la geçirmek istiyordu.

Mackenzie'ler ve McBride'lar ailelerine katılan en yeni üyeye hoş geldin demekten memnuniyet duyarken, yiyecek ve içecekler akıp gitti. Nihayet, birkaç saat süren coşkulu kutlamadan sonra, Sinclair ve Cameron, anlayışlı adamlar oldukları için, diğerlerini dışarı çıkardılar.

Şimdi güzel mavi elbise yatak odasının zemininde bir su birikintisi içindeydi ve Rose, Steven'ın yanında uyukluyordu, teni Steven'ın parmaklarının altında sıcacıktı.

Rose onun bakışlarını hissetmiş gibi gözlerini açtı, yeşil derinlikleri onu içine çekti.

Ona durgun bir gülümseme verdi. "Öğleden sonra birlikte yatakta uzanmanın çökmekte olan bir yanı var."

"Çöküşü severim," dedi Steven, saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak. "Her zaman sevmişimdir."

"Güzel," dedi Rose kararlılıkla. "Gazeteler benim hakkımda yazacaksa, söyledikleri şeyi yapmış olmanın keyfini yaşamak istiyorum."

Steven ona doğru sırttı. "İşte benim Rose'um." Ona, kendisini yeniden sertleştiren ve hazır hale getiren bir öpücük verdi.

"Çöküşten bahsetmişken," dedi Rose. "Kulübemi ne yapayım?"

Steven omuz silkti. "O senin. Collins bunu kanıtladı. Güven, ona dokunamayacağım anlamına geliyor. Karar senin."

"Çok güzel," dedi Rose. "Satmak için acele etmek istemem ama ikimizin de yakın zamanda oraya yerleşeceğini sanmıyorum." Onun ensesini okşadı. "Bana dünyayı göstereceğine söz vermiştin."

"Dünya bir asker eşinin gördüğüdür, her yönüyle, güzeliyle çirkinliğiyle. Eğer benimle birlikte görmeye istekliysen."

Rose'un gözlerindeki ışıltı hevesliydi. "Öyleyim. Sen gittiğinde geride kalmak istemiyorum."

"Ve sen olmayacaksın." Steven onun burnunun ucunu öptü. "Yalan söylemeyeceğim Rosie. Bu zor bir hayat. Artık yerleşeceğin küçük bir mücevher kutun var; sana göz kulak olacak insanlarla huzurlu bir hayat."

"Bunu istemiyorum," dedi Rose çabucak. "Yalnız değil. Sensiz rahat etmektense seninle zorluk çekmeyi tercih ederim."

Steven'ın kalbi doluydu. Bunu gerçekleştirmek için komutanlarına zorbalık yapması gerekse bile Rose'un onunla birlikte olduğu her yerde rahat etmesini sağlayacaktı.

"İzin verebiliriz," dedi Rose. "Kulübeyi kastediyorum. Başka çiftlere. Bay ve Bayan Winters bakıcı olarak kalsınlar, madem bu kadar iyi iş çıkardılar, eğer isterlerse. Yazlık bir sığınak ya da oda kahvaltı bir yer olabilir. Bu tür bir şey."

"Nasıl ," dedi Steven. "Sana güzel bir gelir sağlar. Collins bunu ."

Rose, "Bay Collins çok yararlı biri," dedi. "Ona minnettarım."

"Senden hoşlanıyor." Steven onun elini kendine doğru çekti ve avucunu öptü. "Ben de senden hoşlanıyorum," diye ekledi usulca. Steven onu serbest bıraktı ve yarı yolda üzerine yuvarlandı. "Sanırım bunu anlayabilirsin."

Adamın sertliği kalçasına baskı yaparken Rose adı gibi pembeleşti. "Sevgili Yüzbaşı McBride," dedi gözleri parlayarak. "Sanırım skandal yaratacak bir şey yapmak üzeresiniz."

"Umarım öyledir, Bayan McBride." Steven yavaşça onun üzerine çıktı ve içine girerken onun güzel gözlerine -melek gözlerine- baktı. "Umarım öyledir."

Steven'ın alaycı tavrı bir arzu seli içinde eriyip gitti ve Rose'un gülümsemesi soldu. Tutku dolu bir hamleyle bir araya geldiler, Steven onun bileklerini kavradı ve her iki yanındaki yatağa doğru itti.

Tüm bu çılgınlık içinde -son birkaç gündür başına gelen her şeyde- tek bir düşünce öne çıkıyordu.

"Seni seviyorum Rosie," dedi, sözleri bir inilti gibiydi.

Meleği ona gülümsedi, vücudu onunkiyle mükemmel bir uyum içinde buluştu. "Ben de seni seviyorum Steven. Her zaman."

"Aynen öyle," dedi Steven ve sonra kelimeler artık gerek kalmadan uçup gitti.

Bir sonraki Mackenzie tarihi aşk romanına bir göz atmak için okumaya devam edin

UYGUN BİR MÜREBBİYE İÇİN KURALLAR

Berkley Sensation'dan Ekim 2014'te çıkacak

Kış 1885

Adamın sesi onu kendine çekti ve Bertie daha fazlasını duymak istedi. Balkonda öne doğru eğilerek dik ve kibirli bir şekilde duran, bir eliyle önündeki masada duran açık bir kitaba dokunan, diğer eliyle de tartışmasını sürdürürken işaretler yapan adamı izledi.

Bertie'nin tanıdığı kötü adamlar avukata Basher McBride derlerdi, çünkü Bay McBride her zaman mahkûmiyet kararı verirdi. Aptal peruklardan birini takıyordu ama yüzü kare şeklinde ve yakışıklıydı ve üstünde oturan yargıcınkinden çok daha gençti. Yargıcın önündeki vazoda solmuş bir burun çiçeği duruyordu, hem yargıç hem de çiçekler son derece yorgun görünüyordu.

Dava ülkenin dört bir yanındaki gazetecilerin dikkatini çekmişti; bir hanımefendinin alt kattaki hizmetçilerinden biri tarafından sansasyonel bir şekilde öldürülmesi. Sanık sandalyesindeki genç kadın Ruthie, işverenini bıçaklamak ve yüz pound değerinde gümüşü alıp kaçmakla suçlanıyordu.

Bertie, Ruthie'nin yapmadığını biliyordu. Cinayeti Jacko Small ve metresi işlemişti ama suçu üstlenmesi için Ruthie'ye tuzak kurmuşlardı. Bertie biliyordu, Jacko'nun planlarını duymuştu ama polis Roberta Frasier gibilerini dinler miydi? Dinlemedi.

Bertie'nin çoğu zaman polis memurlarıyla konuşma gibi bir alışkanlığı yoktu. Onlardan mümkün olduğunca uzak dururdu ve babası ile Bertie'nin sözde sevgilisi Jeffrey de bunu yapmasını sağlardı. Ama Ruthie'nin hatırı için denemişti.

Fark etmezdi. Ruthie'yi yine de tutuklamışlardı ve şimdi Ruthie yapmadığı bir şey yüzünden asılacaktı.

Büyüleyici sesiyle yakışıklı Basher McBride, Ruthie'nin yaptığına dair dava açmakla meşguldü. Ruthie'nin savunma yapacak parası yoktu, bu yüzden rıhtımda tek başınaydı, yaşına göre zayıf ve ufak tefekti, bir hizmetçiydi

yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Bertie sadece yumruklarını sıkıp bir mucize için dua edebilirdi.

Bay McBride'ın korkunç ifadelerine rağmen nefis bir İskoç aksanı vardı. Sesi derin ve zengindi, kalabalığın üzerinde sarhoş edici bir dalga gibi yuvarlanıyordu. Sıkılmış yargıç bile gözlerini ondan alamıyordu.

Bay McBride'ın siyah cübbesinin içinde bile belli olan geniş omuzları ve sağlam bir sırtı vardı. Uzun boyluydu, odadaki herkese hükmediyordu, büyük, çıplak ellerindeki güç ortadaydı. Sanki bir dağ yamacında, elinde kılıcıyla saldırganları savuştururken daha çok evindeymiş gibi görünüyordu. Gri gözlerinden bir bakış fırlatsa, saldırganlar can havliyle kaçmaya başlardı.

Aksanı Bertie'nin anlayamayacağı kadar kalın değildi, ama R'leri hoş bir şekilde yuvarlanıyordu ve sesli harfleri uzundu, özellikle de Us'lar.

Bay McBride, sesi yine Bertie'nin içini ısıtarak, "Lord Hazretleri izin verirse," dedi, "Jacko Small'u tanık sandalyesine geri çağırmak istiyorum."

Bertie yutkundu, gergindi. Jacko cesedi Londra'daki evin oturma odasında bulunduğu dair ifade vermiş, sonra da Ruthie'yi mutfakta, önlüğünde kanla ağlarken görmüştü. Gümüş gitmişti ve kimse onu bulamamıştı, o halde Ruthie onu bir yere saklamış olmalıydı, değil mi? Polis ondan gümüşün yerini öğrenmeye çalışmıştı ama elbette Ruthie gümüşü çalmadığı için bunu bilmiyordu.

Yargıç iç çekti. "*Konuyla ilgisi* var mı, Bay McBride? Bu tanık bize olayların kendi versiyonunu zaten anlattı."

Bay McBride acele etmeden, "Bir iki sorum daha var, Lord Hazretleri," dedi. "Nedenlerimi zamanı gelince anlayacaksınız."

Duuui zamanında. Sesli harf ağzından yuvarlak, dolgun bir sesle çıktı.

Jacko tekrar içeri girdi, kendisine yeminli olduğu hatırlatıldı ve Mr. McBride'ın yüzünde tüm masumiyetiyle.

"Şimdi, o zaman Bay Small." Bay McBride hoş bir şekilde gülümsedi ama Bertie onun gözlerinde öfke ve neşe arasında bir parıltı gördü.

Şimdi peşindeydi?

"Bay Small," dedi Bay McBride yumuşak bir sesle. "Oturma odasının kapısını evin hanımını yerde, elbisesi kanlar içinde bulduğunuzu söylüyorsunuz. Dışarıdaki gününüzden dönerken sizden kömür kutusunu doldurmanız istenmiş ve bunu yapmak için yukarı çıkmışsınız." Bay McBride tezgahının üzerindeki notlara baktı. "O gün Temmuz'un yedisiydi. Öğleden sonra, yazın ortasında. Bir insanın görebileceği en sıcak gündü.

Gazetelerin haberlerini hatırlayın. Ateş yakmak için biraz fazla sıcak, değil mi?"

Jacko gözlerini kırptırdı. "Şey ... Ben ... geceler hala soğuktu. Bunu hatırlıyorum."

"Evet, tabii ki. Lanet olası İngiliz havası. Affınıza sığınıyorum, Lord Hazretleri."

İnsanlar titredi. yargıç kaşlarını çatı. "Lütfen ile devam edin, Mr.

McBride."

Bay McBride, "İfadenizde oldukça fazla kan gördüğünüzü söylüyorsunuz," dedi.

"Kanepede, yerde, kapı panellerine ve kapı koluna bulaşmış."

"Doğru." Jacko elini kalbine götürdü. "Bana bir dönüş verdi, öyle oldu."

"Odadan kaçıp mutfığa gittiniz ve sanığın üzerinde kanla lekelenmiş bir önlük gördünüz. Kanın üzerine bulaştığını çünkü akşam yemeği için tavukları doldururken aşçıya yardım edeceğini düşündüğünü söyledi. Tavuklar hala biraz kanlıydı ve o da ellerini önlüğüne sildi. Doğru mu?"

"Öyle dedi, evet."

"Şimdi, yardımınıza ihtiyacım var, Bay Small. Size çok önemli bir soru sormam gerekiyor, iyi düşünün. Arka merdivenlere açılan kapının tokmağına kan bulaşmış mıydı?"

Jacko yine gözlerini kırptırdı. Belli ki bu soruyu prova etmemişti. "Sanmıyorum. Emin olamıyorum. Hatırlamıyorum. Bilirsin, bir durumdaydım."

"Ama oturma odasındaki kapı kolundaki kanı çok net hatırlıyorsunuz. Bu konuda oldukça şiirseldin."

Daha fazla titreme. Jacko telaşlı görünüyordu.

Bay McBride ne halt ediyordu? Bertie'nin eldivenli eli parmaklıklara sıkıca yapıştı. Ruthie'nin yaptığını kanıtlaması gerekiyordu, Jacko'nun yalan söylediğini değil. Elbette Jacko yalan söylemişti ama Bay McBride bunu nereden biliyordu?

Ayrıca, Jacko'yu ifşa etmek onun işi değildi. Bertie mahkeme salonlarında herkesin harfiyen uyduğu prosedürler olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Sanki Bay McBride sahneye çıkmış ve yanlış rolü oynamaya başlamış gibiydi.

"Arka kattaki kapının tokmağında kan var mıydı?" Mr. McBride tekrarladı, derin sesi giderek sertleşiyordu.

"Evet," dedi Jacko. "Evet, şimdi hatırladım da, vardı. Oturma odasındaki gibi büyük bir leke daha. Açmak için dokunmam gerekti. "Evet," dedi Jacko.

korkunç." Jüri üyelerinden birkaçı sempati ile yerlerinden kıpırdandı. Bay McBride, "Ama öyle bir şey yoktu," dedi.

"Eh?" Jacko başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Arka merdivenlere açılan kapı, ya da diğer adıyla yeşil çuha kapı, kırık bir panele sahipti. Sakin bir gün olduğu için tamir edilmek üzere götürülmüştü. O gün ne sizin açabileceğiniz ne de hizmetçinin üzerine kan bulaştırabileceği bir kapı vardı."

"Oh." Jacko ağzını açıp kapattı. "Şey, gerçekten hatırlamıyorum, değil mi? Ben, nasıl derler ... tedirgindim."

"Oturma odasındaki her eşyanın yerini ve her kan lekesini tüm ayrıntılarıyla hatırlamanıza rağmen. Sanık o gün sizi görmediğini ve polis gelene kadar işverenin ölümünden haberdar olmadığını söylüyor. Mutfağın yakınına bile gitmediğinizi ve sanığı hiç görmediğinizi söyleyeceğim. Oturma odasını ve evi tamamen terk ettiğinizi, daha sonra geri döndüğünüzü, polisi orada bulduğunuzu, sanığı ve kanlı önlüğünü götürdüklerini gördüğünüzü ve onu gördüğünüze dair hikayeyi uydurduğunuzu öne süreceğim."

Jacko şimdi endişeli görünüyordu. "Öyle mi? O yaşlı kaltağı öldürdüysem neden geri geldim?"

Yargıç acı çekmiş görünüyordu. Bay McBride'in gözleri sert bir ışık aldı. "Tamamen ortadan kayboldaysanız, suçluluğunuzu haykıracağınızı biliyordunuz. Gümüşleri atmak için gittiğinizi ve sanki bütün gün yokmuşsunuz gibi geri döndüğünüzü öneriyorum. Ve asla cinayeti sizin işlediğinizi söylemedim, Bay Small."

Hışırtılar ve mırıltılar mahkeme salonunu doldurdu. Yargıç sinirlenmiş görünüyordu. "Bay McBride, tanığın yargılanmadığını size hatırlatmama gerek var mı?"

Bay McBride, "Hayır, değil," diye onayladı. "Henüz değil."

Bir kahkaha daha. Jacko'nun yüzü terden parlıyordu, ancak bu kış gününde burası soğuktu.

"Tanıkla işim bitti, Lord Hazretleri. Özetleyecek olursam, burada söz konusu olanın işvereni öldüren, odanın her yerine kan bulaştıran ve ardından aynı kanla kaplı bir önlükle mutfakta sessizce oturan işbirlikçi bir genç kadın olmadığını söyleyeceğim. -Ve ekleyebilirim ki, kayıp gümüşü imha etmek için zaman yoktu. Bunun yerine, başka bir kişinin bu suçu işlemek için çok daha iyi bir fırsata ve güce sahip olması gerektiğine ve adaletin yanlış tecelli etmesine tehlikeli bir şekilde yaklaştığımıza dair inancımı ortaya koyacağım. Belki de lord hazretleri kısa bir süreliğine geri çekilmek ve çirkin açıklamalarıma hazırlanmak ister."

Kahkahalar yeniden başlayınca yargıç homurdandı. "Bay McBride, sizi mahkeme salonumdaki davranışlarınız konusunda daha önce uyarmıştım. Burası tiyatro değil."

Oh, ama öyleydi, diye düşündü Bertie. Sadece oyun gerçektir ve perde de sondu. Bay McBride'in de bunu bildiğini hissediyordu, şakalarına rağmen.

Yargıç, "Ancak, düşüncelerimi toparlamak için kısa bir ara vermek istediğim konusunda haklısınız," dedi. "Mübaşir, lütfen Bay Small'un gitmemesine dikkat edin."

Yargıç ayağa kalktı ve herkes ayağa fırladı. Yargıç kapıdan geçerek kendi kutsal odasına girdi, gazeteciler hızla uzaklaştı ve diğer izleyiciler heyecanla konuşarak dışarı çıktı.

Bertie parmaklıkların üzerinden, oturmuş olan Bay McBride'a baktı, peruğunun altındaki güneş ışığı rengindeki saçlarını ovuştururken peruğunu yamultuyordu. Mahkeme salonu boşalırken, sanki ipleri kesilmiş bir kuklaymış gibi, vücudundaki canlılık kaybolmuştu.

Etrafına ve yukarıya baktı ama Bertie'ye bakmadı. Bay McBride hiç kimseye ve hiçbir şeye bakmadı.

Bertie onun yüzünün ne kadar boş olduğunu fark etti. Gözleri grinin tuhaf bir tonundaydı, fırtınalı bir sabah gibi berraktı. Bertie onu izlerken, o gözler Bertie'nin daha önce hiç görmediği kadar büyük bir hüznle doldu. Ağzı bir şeyler fısıldar gibi hafifçe kıpırdadı ama Bertie ne dediğini duymadı.

Bertie bir bira içmek yerine olduğu yerde sabit kaldı, eli galerinin ahşap korkuluğundaydı. Gözlerini, performansı bittiği anda inanılmaz bir şekilde değişen aşağıdaki adamdan alamıyordu.

Bay McBride yargıç dönene ve mahkeme salonu yeniden başlayana kadar kürsüsünden ayrılmadı. Sonra ayağa kalktı, hayat bedenine geri aktı ve bir kez daha o güzel sesli, kibirli adam oldu.

Yargıç başlaması için işaret etti. Bay McBride davasını o kadar etkileyici bir şekilde özetledi ki herkes onun sözlerine kilitlendi. Jüri dışarı çıktı ve çok hızlı bir şekilde Ruthie hakkında kararını vererek geri döndü: *Suçsuz*.

Ruthie özgürdü. Bertie bir mucize ummuştu ve Bay McBride bir mucize yaratmıştı.

Uzun uzun kucaklaştıktan sonra Ruthie Bertie'den ayrıldı ve annesiyle birlikte eve gitti. Bertie, babası ve Jeffrey'yi sokağın karşısındaki barın önünde kendisini beklerken buldu. Çok öfkeliydiler. Jacko, Jeffrey'nin en yakın arkadaşıydı ve Jacko cinayetten tutuklanmış ve polis tarafından götürülmüştü.

"Suçlu o," dedi Jeffrey karanlık bir sesle, çenesini Old Bailey'den çıkmakta olan, artık normal bir takım elbise ve palto giymiş Bay McBride'a doğru sallayarak. Bertie bir kez daha Bay McBride'ın bir odaya hükmeden bir adamdan hayattan bıkmış görünen bir adama nasıl dönüştüğünü fark etti.

Öğleden sonra soğuktu ve yaklaşan kış gecesiyle birlikte kararıyordu. Bertie çok ince eldivenlerinin içinde ellerini ovuşturdu ve babasıyla Jeffrey'nin onu bara götürüp bir yarımlik almalarını önerdi.

"Henüz değil," dedi Bertie'nin babası. "Sadece ona bir ders ver, Bertie. Hadi bakalım kızım."

Kız, yirmi altı yaşındayken. "Onu rahat bırakın," dedi. "O Ruthie'yi kurtardı."

"Ama Jacko'yu tutuklattı," diye homurdandı Jeffrey. "Sen kimin tarafındasın?"

"Jacko kadını öldürdü," dedi Bertie. "O bir kötü adam; her zaman öyleydi. I Ruthie'ye aferin deyin."

Jeffrey Bertie'yi omzundan yakaladı ve barın yanındaki geçidin gölgelerine doğru itti. Ona herkesin içinde vurmayacaktı -bunu yapmak için onu görünmeyen bir yere götürecekti- ama eli sertçe kenetlendi. "Jacko benim en iyi arkadaşım," dedi Jeffery, nefesi çoktan cinle ağırlaşmıştı. "O şeytan İskoç avukatın yanına git ve bize bir hatıra getir. Bunu hak ediyoruz. O hain piçin Jacko'nun rolünü üstlenmesi gerekiyordu."

Jeffrey'nin tutuşu acıtıyordu. Bertie çok fazla itiraz ederse hem Jeffrey'nin hem de babasının ona izin vereceğini biliyordu. Ama bunu yapamazdı.

"İskoç avukatın o şeytanı çok zeki," diye savundu. "Beni yakalayacak, sonra da Jacko'yla birlikte hücrede hakimın karşısına çıkmayı bekliyor *olacağım*."

Bertie'nin babası eğildi, nefesi çoktan kokmaya başlamıştı. "Sadece , Roberta. Sen bir hayalet gibisin, o asla bilemez. Ve eğer seni görürse, ne yapacağını biliyorsun. Şimdi elimi sana götürmeden önce dışarı çık."

Onu bırakmayacaklardı. Onlara göre Bay McBride bu işin kötü adamıydı ve cezalandırılmayı hak ediyordu. Bertie reddederse, babası onu sürükleyerek götürür ve teslim olana kadar döverdi. Bertie dayak yerken Bay McBride eve giderse, babası onu her öğleden sonra Bay McBride başka bir dava için dönene kadar burada bekletirdi.

Her iki şekilde de, Bertie bunu yapacaktı. Bir yol diğerinden daha az acı verici olacaktı.

Bertie sarsılarak Jeffrey'nin kurtuldu. ", " diye . "Ben . Ama hazır olsanız iyi olur. O aptal değil."

"Dediğim gibi, seni asla göremeyecek," dedi babası. "Sende dokunuş var. Sen de git."

Babası onu kürek kemiklerinin arasından ittiğinde Bertie tökezledi ama kendini toparladı ve omuzlarını dikleştirdi. Derin bir nefes alarak Bay McBride'in beklediği yere doğru yürüdü, üzgün yüzü ve boş gözleri Londra şehrinin kalabalık çok ama çok uzakta bir şeye odaklanmıştı.

Sinclair McBride paltosunu buz gibi rüzgara karşı sımsıkı sardı ve şapkasını gözlerinin üzerine indirdi.

Sör Percival Montague'u hatırlıyor musun Daisy? diye sordu gri gökyüzüne. *Bugün onu iyi benzettim. Yaşlı Monty neredeyse ellerini ovuşturuyor, zavallı kızın ölüm fermanını ilan etmek istiyordu. Lanet olası embesil. Yeni doğmuş bir kedi yavrusundan daha suçlu değildi.*

Gökyüzü karardı, geceyle birlikte yağmur da yağmaya başladı. Burası o kadar soğuktu ki, Sinclair'in askerliğini yaptığı Kuzey Afrika'nın kavurucu sıcağına hiç benzemiyordu. Küçük kardeşi Steven, Sinclair'i hep kendisiyle birlikte seyahat etmeye etmeye çalışırdı -İspanya, Mısır, en azından kışların ılık geçtiği Roma'ya geri dönmek.

Ama bir de Andrew ve Caitriona, yani Sinclair'in çok ilginç çocukları meselesi vardı. Sinclair dünyayı dolaşırken onları Elliot ve Juliana'nın üzerine yıkmayı kendine yediremiyordu. Kardeşi ve yengesi kendi ailelerini, kendi hayatlarını kuruyorlardı ve yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı. *Onları yanımda mı götüreyim?* Sinclair gülümsemek zorunda kaldı. *Bu bir macera olmaz mıydı?*

Sinclair, iki korkunç çocuğunu trenlerde, vagonlarda, at arabalarında İtalya'ya kadar hayal etti. Hayır, en iyi cevap bu değil.

Andrew ve Cat'i düşünmek, Sinclair'in bütün gün kovmaya çalıştığı tek düşünceden kaçınmasına yardımcı oldu. Şimdi soğukta durmuş, arabacısının landau'yu getirmesini beklerken, bu düşünce hiç beklenmedik bir anda aklına gelmişti.

Yedi yıl önce bugün beni terk ettin Daisy.

Margaret McBride, Maggie ya da ona en yakın olanlar için Daisy, Sinclair'in çocuklarını almakla tehdit eden bir ateşten ölmüştü. Yedi yıl önce

Bugün.

Arkadaşlarım ve ailem hayatıma devam etmemi bekliyor, buna inanabiliyor musunuz? Ama hayatlarının aşkları ellerinden alınmadı, değil mi? Olsalardı böyle aptalca şeyler söylemezlerdi.

"Hayatına devam etmek" Maggie'yi, karısını, sevgilisini, yardımcısını, en iyi arkadaşını unutmak gibi geliyordu. *Ve ben bunu asla yapmayacağım.*

Maggie cevap vermedi. Hiç vermedi. Ama bunun bir önemi yoktu. Sinclair'ın onunla yüksek sesle ya da kafasının içinde konuşarak elde ettiği rahatlık, bazı günler onu aklı başında tutan tek şeydi.

Hayatıma devam etmeye hazır olduğunda, bana söyleyeceğini biliyorum. Bir başka rüzgâr Sinclair'ın şapkasını kapıp dişlerini sıkmasına neden oldu. Richards arabanın neresindeydi? *Sana güveniyorum, Daisy . . .*

Kalabalık yoğundu, Londra'daki herkes gece için evlerine gidiyordu. Sinclair savrulurken şapkasını tutuyordu. Richards çok uzun zaman alıyordu. Sinclair genelde acele etmezdi ama bu gece hava çok soğuktu ve yağmur ciddi bir şekilde yağmaya başlamıştı.

Bir itiş kakış ve gümbürtü Sinclair'i hızlı bir adımla ileri gönderdi. Genç bir kadın ona doğru tökezlemiş, ayakkabıları ıslak kaldırımında kaymaya başlamıştı. Kadın ayaklarını tutmak için mücadele etti ve Sinclair kolunun altına destekleyici bir el koydu.

"Sakin ol kızım," dedi Sinclair.

Kadın ona baktı ... ve her şey durdu. Sinclair parlak mavi menekşelerle kaplı koyu renk bir şapka gördü, sonra aynı mavilikte gözler; bu gri girdabın içinde berrak ve sıcak. Genç kadının yüzü yuvarlaktı, burnu hafifçe eğikti, kırmızı dudakları büyüleyici bir gülümsemeyle kıvrılıyordu.

daha önce hiç görmemişti ve aynı zamanda Sinclair sanki yıllardır bu karşılaşmayı bekliyormuş gibi bir sarsıntı hissetti. İkisi birlikte sıcak bir durgunluk içinde, etraflarında koşuşturan dünyanın geri kalanından uzakta durdular

"Çok üzgünüm bayım," diyordu genç kadın. "Herifin biri dirseğini sırtıma dayadı ve ayaklarım altımdan kayıp gitti. İyi misiniz?"

"Ben bir bütünüm." Sinclair kendini gerçek dünyanın soğuğuna geri dönmeye zorladı ve suçluları izlemekle geçen uzun bir kariyerin bilediği profesyonel değerlendirmesiyle onu inceledi. O bir sokak kızı değildi. Oyun kızlarının çaresiz bir görünüşü vardı ve baştan çıkarıcı olmaya çok hevesliydi. *Seni daha iyi hissettirmemi ister misin kuzum?* Sinclair'ın Londra sokaklarında dolaşırken aldığı tekliflerin en temiziydi.

Bu genç kadın işçi sınıfındandı, muhtemelen uzun bir günün ardından evine dönüyordu. Kirli değildi ama kadife ceketinin kolları manşetlerinden yıpranmış, eldivenleri yıpranmış ve çok yıpranmıştı. Fakirdi ama elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Yine de birçok fabrikatör kadının sahip olduğu ezilmiş görünüme sahip değildi. Gülümsemesi güneşliydi, sanki dünyaya bir şans verilirse her şeyin daha iyi olabileceğini söylüyordu.

"Bu çok iyi," dedi. "İyi geceler bayım. Tatlı rüyalar."

Bir gülümseme daha ve yaklaşan ışığın ani parıltısında Sinclair'in görebildiği tek şey onun gözleri oldu.

Derin ve mavi, okyanusun derinlikleri gibi. Akdeniz de bu renkte olabilirdi. Sinclair güney İtalya'yı ve kıyılarını orduda görev yaptığı ve dünyayı dolaştığı izin günlerinden hatırlıyordu. Orada huzuru bulmuştu.

Mavi gözlü bu genç kadın güzeldi, eski püskü kıyafetlerinin ve işçi sınıfı sırtışının ötesinde bir güzelliğe sahipti. Karanlığın çok uzun sürdüğü bir yerde, karanlığın içinde bir ışık görüntüsüydü.

Başka biri onu itti ve Sinclair yoldan çekilmek için döndü. Genç kadın için arkasına baktığında, kadın gitmişti. Kadının bulunduğu boşluğa gözlerini kırıştırdı, sonra bakışlarını kaldırdı ve şapkasındaki menekşeler sallanarak kalabalığın arasından süzülüğünü gördü.

Gülünç şapkasının ayrıntıları Sinclair'in onu rüyasında gördüğüne inanmasını engelledi. Ama elbette görmemişti. Güzel kadın hayalleri, mükemmel vücutlu, altın saçlı sirenlerdi, belki de lirlerini tıngırdatarak erkekleri kaderlerine sürüklüyorlardı. Sirenlerin orantısız gülümsemeleri, dolgun yüzleri ve Sinclair'i bir anlığına da olsa umutsuzluğundan çekip çıkaran mavi gözleri yoktu.

Ama artık gitmişti, imgelem olsun ya da olmasın ve Sinclair'in eve gitmesi gerekiyordu. Andrew ve Cat şimdiye kadar yeni mürebbiyelerini kilere kilitlemiş ya da yanlışlıkla evi yakmış olacaktı. Ya da her ikisini de.

Kötü olmak *istemediler*, onun küçükleri . . . Çoğunlukla istemiyorlardı. Mürebbiyelerden biri Andrew'un şeytan tarafından ele geçirildiğini iddia etmişti. Hatta onu şeytan çıkarabilecek tanıdığı bir rahiple temasa geçmeyi bile teklif etmişti. O mürebbiye bir saatten fazla dayanamamıştı.

Bir saat çaldı. Sinclair, alışkanlıktan olsa gerek, zamanı karşılaştırmak için saatine uzandı. Saati her zaman birkaç dakika hızlı çalışırdı ve tamir ettirmek hiçbir şeyi değiştirmezdi. Yeni bir saat almak söz konusu bile olamazdı, çünkü Daisy ona bunu vermişti.

O da artık cebinde değildi.

Gerçeklik Sinclair'e buz gibi bir tokat gibi geri döndü. Bakışları, bir köşede kaybolan menekşe rengi şapkaya yöneldi.

Tanrım, ne kadar aptalmış? Genç kadının yankesici olduğunu anlamamıştı, çünkü yankesiciler genellikle sohbet etmek için durmazlardı. Çalarlar ve kurban farkına varmadan sıvışırlardı.

Kötü şansına biri ona çelme takmıştı. Yoksa şans mıydı?

Sinclair dönüp kadının peşinden giderken tüm bunlar aklından geçiyordu, ayakları gittikçe hızlanıyordu. Arabasını bulup eve dönme düşüncesi artık yoktu. Saati geri almaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sinclair genç kadını bulacak ve dünyanın öbür ucuna kadar kovalamak zorunda kalsa bile saati ondan alacaktı.

New York Times çoksatan yazarı ve Amerika Romantizm Yazarları RITA Ödülü sahibi **Jennifer Ashley**, aynı zamanda ödüllü yazar Allyson James olarak da yazmaktadır. Tarihi romantizm, paranormal romantizm, şehir fantezisi ve gizem alanlarında elliden fazla roman ve yirmi novella kaleme almıştır. Şu anda kocası ve kedileriyle birlikte Güneybatı'da yaşıyor, zamanının çoğunu hikâyelerinin harika dünyasında geçiriyor ve yürüyüş yapmaktan, müzikten ve bebek evleri ve bebek evi minyatürleri yapmaktan hoşlanıyor.

Jennifer Ashley tarafından da yazılmıştır

Mackenzie Serisi

Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği Leydi

Isabella'nın Skandal Evliliği Lord

Cameron'ın Birçok Günahı

Dük'ün Mükemmel Eşi

Bir Mackenzie Ailesi Noel'i Elliot

McBride'in Baştan Çıkarılması

Evcilleşmemiş Mackenzie

Daniel Mackenzie'nin Kötü İşleri Skandal ve Düşes

Uygun Bir Mürebbiye İçin Kurallar

Şekil Değiştirenler

Bağlanmamış

Gurur Eşleri İlkel

Bağlar Bodyguard

Vahşi Kedi Zor

Çiftleşmiş Eş

Yalnız Kurt

Kaplan Büyüsü

Yabani Ateş

Vahşi Kurt

Inter Mix

Romantizm, gizem, bilim kurgu ve
edebiyat e-kitaplarının en iyi
karışımını keşfedin!

penguin.com/intermix adresini ziyaret edin
Lor mevcut başlıkların tam listesi
ve harika yeni bir kitap bul.

PELJGUILJ'I ZİYARET EDİN. COM

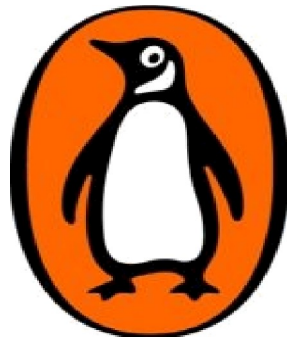
Hakkında daha fazlasını
arıyorum
okuduğın kitap?

Bulmak için yardıma
ihtiyacınız var
net Harika bir okuma mı?

Ziyaret etmek

[PENG UIN.COM/WELC OM E](https://penguin.com/welcome)

kitap önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası için.

[PENG UIN.C OM/WELC OM E](https://penguin.com/welcome)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitalarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

